

dengê bakur

KOVARA MEHANE YA RÊZANI Û ŞIROVERÎ

Hejmar: 5 / 6

Îlon / Cotmêh 1999

Bûha: 5.00 DM

AYIPLI ANAYASALI KOVBOY DEVLET ●
CEMAL BATUN

BARIŞ, GİZLİ ANLAŞMA VE TESLİMİYET ÜÇGENİ ●
A.E. ÇAYIRCIOĞLU

HÊVIYA ME ECEVİTE ●
A.SERHAT

**KUZAY KÛRT HAREKETİ YENİ DURUMA UYGUN
ALTERNATİFLERİ...** ●
DARA BİLEK

TÛRKİYE PKK'YI DEVREDEN ÇIKARTMAK İSTİYOR MU? ●
KORAY DÜZGÖREN

PERŞEMBE'NİN GELİŞİ ÇARŞAMBA'DAN BELLİDİR ●
HALİL ÇELİK

**Dİ NAVBERA AŞTİYÊ Û ŞEHTİNA ŞOREŞÊ DE
BAKURÊ KURDİSTANÊ** ●
CANKURD

DİRENİŞ ZAFERE TESLİMİYET İHANETE GÖTÜRÜR ●
PIRKEMAL

MEDYA ETİĞİ ●
SERMED YILMAZ

KRAL ÇIPLAK ●
ŞANAR YURDATAPAN

İMRALI ADASINDAN ESİNTİLER ●
BARAN HEMZE

5/6

İÇİNDEKİLER/NAVEROK

ayıplı anayasalı,
kovboy devlet
sayfa 4 **Cemal BATUN**

barış, gizli anlaşma
ve teslimiyet üçgeni
sayfa 6 **A.E.ÇAYIRCIOĞLU**

hêviya me ecevit e
sayfa: 10 **A. SERHAT**

kuzey kürt hareketi
yeni durumuygun alternatifleri ...
sayfa 12 **Dara BİLEK**

türkiye pkk'yi devreden
çıkartmak istiyor mu?
sayfa 16 **Koray DÜZGÖREN**

perşembe'nin gelişi
çarçamba'dan bellidir
sayfa 18 **Halil ÇELİK**

di navbera aştiyê û şehtina
şoreşê de bakurê kurdistanê
sayfa 20 **CANKURD**

direnış zafere
teslimiyet ihanete götürür
sayfa 24 **PIRKEMAL**

medya etiği
sayfa 36 **Sermed YILMAZ**

kral çıplak
sayfa 38 **Şanar YURDATAPAN**

DENGÊ BAKUR

berpirsiyarê giştî/genel sorumlu
CEMAL BATUN

navnîşan/adress:

Box 143, 178 22 Ekerö-SWEDEN

e-mail:

bakur@ dengê bakur.com

buhatiya salekî/yıllık abone

almanya: 50 DM

avrupa: 70 DM

basku/çapxane

ALTERNATIF DRUCK

AYIPLI ANAYASALI, KOVBOY DEVLET

1 999-2000 Adli Yılı'nın açılışı dolayısıyla Yargıtay Başkanlığınca düzenlenen törenin açılış konuşmasını yapan Yargıtay Başkanı Sayın doçent doktor Sami Selçuk' un, dile getirdiği Türkiye' nin acı hukuksal gerçeği, unutulmaya yüz tutmuş benziyor. Oysa, Türkiye' nin demokrasi, hukuk devleti, insan hakları ve geleceği açısından büyük bir önem teşkil eden bu değerlendirmelerin, özellikle çağdaş dünya' da yer almayı gündemleştiren masmedya tarafından işlenmesi, kamuoyunun bilgisine sunulması ve bu konuda yorumlar yapılması, toplumsal reaksiyon açısından ihtiyaç arz ediyordu. Aynı zaman da böyle bir tutum, Türkiye' de demokrasinin önündeki en büyük engel olan Anayasa'nın değerlendirilmesi ve değişimi tartışmalarına da ivme verecekti. Böylelikle kitle iletişim araçları, ülkenin ve toplumun gelişimi önünde ciddi konuları ele almayı bir tarafa bırakmalarını, sansasyonel manşet haberleri işleyerek, toplumsal görev ve sorumluluklarını yerine getirmediklerini bir kez daha gösterdiler.

Türkiye' de herkes 1982 Anayasa'sının bir "ferman Anayasa'sı" olduğunu iyi biliyor. Burada sayın Selçuk' un bu değerlendirmesine tamamen katılmamak elde değil "1982 Anayasası, tehditle, fesada uğratılmış bir irade benimsenmiştir. Göstermelik oylama hukuken sakattır. Bu yüzden Anayasa, biçimsel meşruluktan yoksundur, geçersizdir. Türkiye' de yüzde 93 çoğunluk, halkın onuruna saldırı ile elde edilen ayıplı bir çoğunluktur"... Sağduyu sahibi Türk insanı bile artık bu ayıplı, onuruna saldırılarak teid edilmiş Anayasa ile

arasına mesafe koymalıdır. Türkiye bu Anayasa'nın vermiş olduğu kovboy pozisyonuyla, özellikle Kürt insanına olmak üzere, Türkiye' de demokratik açılım mücadelesi veren demokrat aydın insanların iradesine zincir vurmuştur ve vurmaktadır.

Konuşmasında Türkiye' nin "yasalarıyla beyinler ezdiğini, sesleri kısımaya çalıştığını" vurgulayan Selçuk' un almış olduğu tavır, özünde Türk demokrat ve sağduyulu insanın sesidir. Türkiye demokrat hareketi ve Kürt ulusal-demokratik hareketi bu sese güç katmalıdır. Türkiye, bugünkü durumuyla çağdaş dünyanın çok uzağında durmaktadır. Bu alana yaklaşabilmenin temel esası demokratik değerlerin yaşama geçmesinin önünde artık daha fazla durmamaktır. On yıllardır Ankara hükümetinin "sigortalı yöneticileri" toplumun değişim, demokrasi ve çağdaşlık istemlerine artık uymanın zamanının geldiğini görmelidirler.

TÜRKİYE' NİN ÖNÜNÜ SAĞDUYUDAN, DEMOKRASİDEN YANA OLANLAR AÇABİLİRİ...

İnsanoğlu tarihi, öbür taraftan hazin derslerle de doludur. Dünya' da, nasyonal-sosyalistlerin ve rnkçaların, demokratik değerlere sadık oldukları ve uygulamaya geçirdikleri görülmemiştir. Maalesef, Türkiye' de bugün bu değer yargularına sahip siyasi partiler ve Ecevit gibi kaşarlanmış yöneticiler hükümette bulunmakta ve yöneticiliğini yapmaktadırlar. On yıllardır, halkın maneviyatı ve hisleri ile oynamayı kendilerine stratejik bir program olarak koyan, seçimler yaklaştığında millete yalan vaatler vermede, belki de dünya şampiyonluğunu elinde

tutan bu primitiv-geri kalmış politikacılar, yönetime geldiklerinde de, bu vaatlerini unutup, kirli işlerin, baskının, zor'un ülkenin yazgısı olarak kalmasına önayak olmaktadır. Bu, madalyonun kirli yüzünü teşkil etmektedir. Ankara'nın halk iradesi önünde boyun eğmesinin önemli basamaklarından biri Türkiye bürokrasisinin, hukuk üstünlüğünü savunan yargı adamlarının ve toplumsal iradenin örgütlenmesinde önemli etkinliği olan Kitle iletişim araçlarının, Türkiye'nin çağdaşlaşması için rollerini sağduyudan ve demokrasiden yana oynamalarıdır. Bu anlam da, Selçuk'un sesi tek kalmamalıdır. Öbür taraftan ulu-sal/toplumsal reaksiyon ve demokratik tavır, ülkenin demokratik değişimlere açılabilmesi için ikinci temel esası teşkil etmektedir. Burada Kürt ulusal-demokratik hareketi de, çağdaşlığın ve demokrasinin güçlü bir odağı olmalıdır. Kürt siyasi hareketi, savunduğu demokratik değerleri-onurlu bir barış, Kürt ulusunun kendi geleceğini özgürce belirleme hakkını gündemin merkezine yerleştirmelidir. Enformasyon ve bilim toplumu'nun değer yargıları, yapısal ve bina uygun siyaseti, toplumsal ve hukuksal normları, artık çağdaş ve gelişmiş dünya'nın temeli ve hareket noktası haline dönüşmüş bulunmaktadır. Bundan böyle ulusal sorunlar, bir ülkenin iç sorunları olmaktan çıkmış, uluslararası bir özellik kazanmış bulunmaktadır. Bunu Türkiye'de aydın demokrat ve sağduyulu insanlar çok iyi görmektedir. Görmeyen-

ler ise-devletin iplerini ellerinde tutan-MGK, Irkçı turanistler, nasyonal-sosyalistler ve bağınaz, tradisyonalist Türk politikacılarıdır. Fakat bu sonsuza kadar öyle gidemeyecektir. Bunları ülkenin önünden engel olarak çıkarmak zamanı gelmiştir, bu da sorunlar, olaylar ve gelişmeler karşısında demokratik ve çağdaş tavır almaktan geçiyor. Bunu bugün çok da değilse, önemli bazı bürokrat, hukuk adamı ve aydınlar yapıyor. Kürt demokratik hareketi ve Türkiye'deki bu demokratik-çağdaş akımın başarısı birbirini tamamlamaktadır. Umut ediyorum ki pratik sahada da bu iki önemli etmen birbirini bulacak ve gereken adımların atılmasında birbirlerini güçlendireceklerdir.

GERÇEK HALK DÜŞMANLARI DEMOKRASİYİ ENGELLEYENLERDİR

Türk resmi ideolojisi bir yana, bu ideolojinin "hukuksal dayanağı" Türkiye Anayasa'sı, ülkenin demokratik gelişimi için mücadele veren demokrasi güçleri, kurum ve şahsiyetlerini "ülkenin bölünmez bütünlüğünü bozan" düşmanları olarak görüyor. Öbür taraftan, ulusal aidiyetlerinin gerekliklerinin yerine getirilmesini isteyen ve bu bağlamda mücadele eden Kürt ulusal-demokratlarını ve yurtseverlerini de "separatist (bölücü) ve terörist" isimleriyle adlandırıyor ve bu mücadeleyi imha etmek için askeri zorbalıklardan tutun, en insansızca metodları harekete geçiriyor. Geçerlikte olan Anayasa da, bu yöntemlerin

Kürt demokratik hareketi ve Türkiye'deki demokratik-çağdaş akımın başarısı birbirini tamamlamaktadır. Umut ediyorum ki pratik sahada da bu iki önemli etmen birbirini bulacak ve gereken adımların atılmasında birbirlerini güçlendireceklerdir.

yaşamda uygulanmasında kolaylıklar sağlıyor... Kürdistan coğrafyasında yaşatılan trajediye "hukuksal çerçeve" bile verilmiş bulunmakta. Böyle bir Anayasa ve bu Anayasa'nın uygulamada kalmasını istemek, Türkiye'de gelişimin ve demokrasiyi engellemek isteyen kan tüccarlarının, mafyanın ve savaş rantçılarının hesabına geliyor. Ankara'da TBMM'de oturan ve siyasi parti başkanlarının çoğu kirli ilişkilerini perdeleyebilmek için böyle zorbari-beyinleri ezen bir Anayasa'ya gerek duyuyorlar.

Türkiye'nin sağduyulu insanları, artık ülkenin demokratik-çağdaş gelişimin önünde duranlara stop!..demelidirler...Demokrasinin evrensel değerlerine sahip çıkan Kürt-Türk demokratlarına destek vermelidirler. Kürt sorunu'nun adil bir barış, siyasi diyalog ve çağdaş bir yaklaşımla çözümünü için gür seslerini dalgalandırmalıdır. Bu anlam da, bir Kürt demokrati olarak da, Yargıtay Başkanı Doçent Doktor Sami Selçuk'un değerlendirmelerine ve Adli Yılın açılışı dolayısıyla yaptığı konuşmaya destek veriyorum...*

Cemal BATUN

BARIŞ, GİZLİ ANLAŞMA VE TESLİMİYET ÜÇGENİ

Özellikle Kürtler ve onların haklarını savunanlar için, sonucu ne olursa olsun Suriye - İmralı süreci son derece üzücü, dramatik ve onur kırıcı bir süreçtir. Kürtler olarak bir kez daha hata yaptık ve bir kez daha yenildik.

Hata, yenilgi ve dramatik sonuç bizi yeni değerlendirmelere zorladı, zorluyor. Bu dönem içerisinde yapılan değerlendirmelerde gördüğüm kadarıyla üç görüşen plana çıktı.

Barış, gizli anlaşma ve teslimiyet...

Bunlardan birincisini, yani barışı PKK lılar ve sempatanları kitle psikolojisiyle, daha önceki görüşler gibi hep bir ağızdan dile getirmektedirler. Oysa bizim bildiğimiz barış böyle olmaz. Taraflar eşit koşullarda bir araya gelirler ve anlaşılır. Konu açıktır, istemler bellidir, hatta üzerinde anlaşma sağlanması zor olan konular bile bellidir. Ne yazık ki barış adımı koydukları bu durumun barışla uzaktan yakından ilgisi yoktur. Devletin tavrı belli: Savaşı kazandım. Seni etkisiz duruma getirdim. Dediklerimi yapmak zorundasın. Yoksa sen bilirsin! Oysa her şeyiyle teslim olmayı kabullenen A. Öcalan ve PKK, konumu gereği bir istemde bulunma şansına sahip değil. Bu duruma da barış adımı koyuyorlar. Açık açık vurgulama gereği duyuyorum; bir taraf teslim olmuştur, öbür taraf teslim almıştır. Her şey taraflardan birisinin; devletin -

Genel Kurmay'ın, MGK'nın ve MİT'in koordineli çalışmaları sonucu- istekleri ve direktifleri doğrultusunda gerçekleşmiştir, gerçekleşmektedir. Bir taraf emir vermektedir, öteki taraf emirleri yerine getirmektedir. (Kaynaklardan birisi: Serbesti, 4 sayı. Davadan çekilen Avukat Ahmet Zeki Okcuoğlu'nun yazısı)

Dünyada ilk kez böylesine dramatik bir yenilgi ve teslimiyet şenliklerle, düğün derneklerle, halaylarla o örgütün tabanı tarafından zafer gibi kutlanmaktadır. Bu şu anlama gelmektedir; birincisi, PKK tabanının düşünceden yoksun, sadece kitle psikolojisiyle hareket ettiğini gösteriyor. (Savaş - savaş, barış-barış, otur- otur, kalk- kalk gerçeği) İkincisi, bu kitle psikolojisinin farkına varan devlet yirmi yıl boyunca A.Öcalan ve PKK'nın zaafalarını bilinçli bir şekilde Kürt realitesine karşı kullandı. Ve PKK'lı "hevallar" kitle psikolojisinden kurtulmayıp, yenilgiyi ve teslimiyeti bir zafer gibi şenliklerle kutlamayı sürdürürlerse, devlet, başka bir biçimde, yirmi yıl daha A.Öcalan'ı ve PKK olgusunu Kürtlere, Kürt realitesine karşı kullanacaktır demektir.

Bana göre Kürt ve Türk halklarının önündeki en büyük tehlike bu oyalama taktiğinin fark edilememesidir. PKK ileri gelenleri, parti tabanının moralini yüksek tutmak için yenilgi ve teslimiyeti zafer gibi gösterip, onları şenlik ve kutlamalarla oyalıyorlar. Bunun devletin oyalama taktiğine yardımcı olmaktan başka bir işe yarayacağını

sanmıyorum. Süreç, siyasal ve sosyal tansiyonu devletin lehine düşürme sürecidir. Dolayısıyla yenilgi ve teslimiyeti barış ve zafer gibi göstermek büyük bir taktik hatadır.

Yapılacak şey, gerçeği olduğu gibi kabul etmektir. Savaşlık, hata yaptık, yenildik. Yeniden yapılanacağız, yapılan hatalardan dersler çıkaracağız ve mücadelemize kaldığımız yerden devam edeceğiz.

Bu açıdan bakıldığında barış, gizli anlaşma ve teslimiyet üçgeninde, "barış" kavramı benim için gülünç bir kavrama dönüşüyor. Geriye gizli anlaşma ve teslimiyet kalıyor.

Yıllardır, A.Öcalan'ın Genel Kurmay ve MİT le dirsek temasında olduğu söyleniyor. Bu konuda Med TV de de programlar yayınlandı. (Bunu hain, MİT ajanı, provakatör, işbirlikçi anlamında söylemiyorum ve değerlendirmiyorum.) Tam tersine devlet tarafından kullanıldığını söylüyorum. (Bakınız, Denge Bakur, sayı 1, sayfa 15.) Süreç bu görüntüleri doğruluyor. A.Öcalan' da ifadelerinde TC'yi dışarda bırakarak 20 yıl boyunca kullanıldığını söylüyor! Aklım almıyor! Herkesin, özellikle, Kürtlerin anasını yirmi yıl boyunca ağlatan böylesine güçlü bir örgüt nasıl olur da lideri yakalanıncaya kadar kullanıldığının ayırımına varamıyor. Örgüt mü A. Öcalan'ı aldattı yoksa A.Öcalan mı örgütü aldattı? Henüz sorunun yanıtı bulunmuş değil. (Bu sorunun irdelenmesi, ayrı

bir yazının konusu!)

Bu işte siyasi anlamda çarpıcı bir terslik yok mu?

Ama olaya başka bir açıdan bakıldığında, tarafların istemleri doğrultusunda tersliğin olmadığını görüyorsun!

Devlet siyasetinden birey egosuna kadarki olguları hesaba kattığımızda her iki taraf da çok kazançlı! Bu süreçte devlet, tüm dünyanın gözünün içine baka baka Kürtlerin anasını böylesine rahat bir şekilde belleme olanağını buldu. (Köylerin yakışı, sürgünler, aydınlar ve halk üzerinde iki yönlü şiddet ve baskı, işsizlik, yoksulluk, onbeş yıl boyunca eğitimden yoksun çocuklar ve daha bir çok felaket) Bunun karşılığında da A. Öcalan her türlü egosunu yirmi yıl boyunca Kürt halkının sırtından tatmin etti. Yüzbin insanın ölümü umurunda değil gibi gözükara, radikal söylemlerle Kürt halkını değersiz kıldı. (insan yüzbin serçenin ölümünü dahi bu kadar rahat isteyemez.) Hakaret etmediği, tehdit etmediği, aşağılamadığı partili, aydın siyasetçi bırakmadı. A.Öcalan'a bağlı olan kadrolar da egolarını tatmin etme konusunda A. Öcalan'dan geri kalmadılar. Cahil bekçiye bağ teslim edersen bağcıyı döver deyiminde olduğu

Hem Kürtlere karşı, hem de devlete karşı uzun yıllar uygulanan şiddet ve radikal söylemlerin çok kısa bir süreç içerisinde halay çekmeye ve barış türünden söylemlere dönüşmesi ister istemez baştan beri süregelen dirsek teması, paslaşma görüşünü güçlendiriyor ve bu süreç gizli anlaşmayla mı sonuçlandı sorusunu gündeme getiriyor.

gibi, kendileri gibi düşünmeyen insanlar üzerinde sürekli olarak tehdit ögesi oldular, şiddet uyguladılar.

Hem Kürtlere karşı, hem de devlete karşı uzun yıllar uygulanan şiddet ve radikal söylemlerin çok kısa bir süreç içerisinde halay çekmeye ve barış türünden söylemlere dönüşmesi ister istemez baştan beri süregelen dirsek teması, paslaşma görüşünü güçlendiriyor ve bu süreç gizli anlaşmayla nu sonuçlandı sorusunu gündeme getiriyor. ifade süreci, silah bırakma, ülkeyi terk etme ve stratejik anlamdaki siyasi tespitlerden vazgeçme hangi kazanımlar karşılığında yapıldı bilemiyorum. Özellikle İmralı öncesi Ankara'da "Apo, sen bizim her dediğimizi kabul edip uygularsan, söz, biz de seni idam etmeyiz, bir süre sonra çıkarırız. Üstelik sana rahat bir yaşam ve statü sağlarız. Devlet büyüktür, sözünde durur. Üstelik bunun ispatı da var. Bak! Biz çeteleri

Siyasi içerikli bir gizli anlaşma olduğunu sanmıyorum. Varsa bile, bu süreç nasıl, ne zaman başlatıldı, gerçek anlamda içeriği nedir, kimse bilmiyor. Bu sanımın doğruluğu yanlışlığı, devletin kısa sürede atacağı adımlara bağlıdır. Eğer devlet, ulusal haklar, demokrasi, insan hakları, kültürel haklar konusunda kısa sürede ciddi adımlar atmazsa gizli anlaşma da yok demektir.

Olsa olsa, Ankara`da A.Öcalan canının bağışlanmasına karşılık konuşmuştur!

hep öyle yaptık. Sözümlü dinleyenlerden birisinin burnu bile kanamadı. Çoğu dışarda. Geri kalanlarını da kısa zamanda çıkaracağız. Tümünün de statüsü ve rahat bir yaşamı var. Seni Galatasaray Kulübünün yönetim kuruluna bile seçtiririz. Sen bilirsin, yoksa bir gün odanda ölü bulunur, güme gidersen. Söylemesi bizden." deyip anlaşılarsa bir diyeceğim yok.

Siyasi içerikli bir gizli anlaşma olduğunu sanmıyorum. Varsa bile, bu süreç nasıl, ne zaman başlatıldı, gerçek anlamda içeriği nedir, kimse bilmiyor. Bu sanımın doğruluğu yanlışlığı, devletin kısa sürede atacağı adımlara bağlıdır. Eğer devlet, ulusal haklar, demokrasi, insan hakları, kültürel haklar konusunda kısa sürede ciddi adımlar atmazsa gizli anlaşma da yok demektir. Olsa olsa, Ankara`da A.Öcalan canının bağışlanmasına karşılık konuşmuştur!

Bunun ötesi teslimiyettir! Ortada ne barış ne de gizli anlaşma vardır. Gizli anlaşma varsa A.Öcalan dışındaki güçler arasında vardır. Bu gizli anlaşmanın yaşama geçirilmesi süreci de Başbakan Mesut Yılmaz'ın son Amerikan gezisiyle başlatılmıştır.

Olaya biraz daha soğukkanlı bakmaya çalışalım.

Ortada bir teslim alan ve teslim olan var. Teslim olmanın görünürde bedeli yok. Silahların bırakılması, ülkenin terkedilmesi ne karşılığı yapıyor net ve belli değil. Zaten tarafların teslim almanın ve teslim olmanın bir şeye karşı yapıldığı konusunda açık veya imalı bir söylemleri de yok. Dolayısıyla, koşullar öylesine ayarlandı ki, Kürt realitesine karşı kullanılan terör olgusunun yerini bu kez A.Öcalan`nın yaşamı aldı. Devlet çok bilinçli bir şekilde şu sürece doğru götürüyor sorunu. "Gıkınız çıkarsa, A. Öcalan`ı idam ederiz." Devletin çıkarları gereği böyle bir şey yapmamağımı, PKK dışında herkes biliyor. Devletin amacı, A.Öcalan`ın yaşamına karşılık-geçici de olsa- Kürt realitesini kendi ipoteği altında tutmayı sürdürmektir. (Başka bir temelde devletin kendi çıkarları için yapmayacağı idama şiddetle karşı çıkıyorum. Yukarıdaki

belirlememden dolayı, A.Öcalan idam edilsin, ortalık karışsın, Kürt sorunu gündemde kalsın gibi bir istem varmış sonucu çıkarılmasın. Tam tersine, idama şiddetle karşı çıkıyorum.).

Peki bu noktaya nasıl gelindi?

Bunu "eğerlerle" özetlemeye çalışayım.

Eğer, Amerika, Türkiye ve Hafız Esat, A.Öcalan Suriye deyken etkisiz hale getirselerdi yer yerinden oynardı. Deneyimli kurtlar akıllılık edip bunu yapmadılar! Yapmamakta da A. Öcalan`ın varlığını sıkıştırdıkları bir çok konuda koz ve şantaj aracı olarak kullanma olanağını buldular. Eğer yapsalardı, devlet bugün A.Öcalan`ın canını Kürt realitesine ve AB`ye karşı kullanamazdı. Ve sonucu önceden belli olan süslü bir yargılamayla demokratik bir ülke görüntüsü veremezdi! A.Öcalan yerine, bugün Kürt sorunu tartışılacaktı, vb. Tüm bu nedenlerden dolayı, A.Öcalan`ı Suriye`deyken etkisiz duruma getirmediler. Argo deyişle bunlar kaçın kurası!?

Eğer, A.Öcalan durumu kavradığında (teslimiyet süreci daha o zamandan başlamadıysa!) akıllılık edip, (yakalanıncaya kadar savunduğu birleşik Kürdistan görüşünün gerçekleşmesi için!!!) Güney Kürdistan`la anlaşsaydı, yer yerinden oynardı.

Eğer, o da olmadı, Avrupa`ya çıkma yerine dağa; gerillaya sığınsaydı, sonucu ne olursa olsun

(öldürülme, yaralanma, yakalanma) yer yerinden oynardı, hem de kötü oynardı.

Eğer, A. Öcalan İtalya'dayken yardıma çağırdığı kimi Kürt aydınlarının, kimi dostlarının sözünü dinleyip, göğsünü gere gere ülkeye gidip sınırda tutuklanıyordu, yine yer yerinden oynardı. Söylenti şöyle, A. Öcalan'a denilmiş ki, "Sen, sınırdan normal giriş yap, biz de ardından otobüslerle geliriz. Dünya ayağa kalkar. Olacak olana birlikte katlanırsınız." Bu görüşü de reddetmiş.

Eğer - en son olarak - yakalandıktan sonra (yine söyleneceği göre) dört gün boyunca Ankara'da konuşmasaydı ve mahkemede hukuki yargılamayı reddedip, siyasi savunma yapmaya çalışsaydı, yer yerinden oynardı.

Tüm bu olabilecek olan şeyler, A.Öcalan'ın radikal geçmişine ve söylemlerine uygun davranışlardı ve o çizgide de ciddi anlamda destek görebilirdi. Oysa tam tersini yaptı.

Niye? Niye? Niye?...

Ne oldu da A.Öcalan söylemlerine ve o güne kadarki radikal davranışlarına uygun olan bir yağın olanağı elinin tersiyle itip, görünürdeki kişiliğine uymayan teslimiyetini bizzat kendisi mahkemede son noktayı koydu; onayladı?

Ne oldu da o yıkıp yıkan, esip gürleyen kışılık, dört ay gibi kısa

A.Öcalan dışardayken haftalık gündem belirliyordu. İlgisi olan olmayan arkasından koşturuyordu ki gündemi yakalasin diye. A.Öcalan içerde yine haftalık hatta günlük gündem belirliyor. Yine tümümüz gündemi yakalamak için koşturup duruyoruz. Bu noktada Kürt aydınlarına, siyasetçilerine, yurtseverlerine ve balkına yeniden bir görev düşmektedir. Kürt balkının çıkarları doğrultusunda - PKK ve A. Öcalan olgusunu inkar etmeden- kısa sürede gündeme sahip olacak çalışmalar başlatmaktadır.

bir dönemde, düşmanlarıyla, düşmanlarının emirleri doğrultusunda uysal bir dost oldu? Böylesine kahraman görünen birisi, nasıl böylesine kolay teslim olur? Anlamak çok zor!

Parantez içinde vurgulamak istiyorum. (Kürt ulusunun yazgısıyla ilgili bu durumda, çok kısa bir süre içerisinde inanılmaz boyutlarda farklı davranışlar sergileyen bir insanın bireysel özelliklerinin incelenmesi gerekir düşüncesindeyim.)

Peki parantez dışında ne yapılmalıdır?

A.Öcalan dışardayken haftalık gündem belirliyordu. İlgisi olan olmayan arkasından koşturuyordu ki gündemi yakalasin diye. A.Öcalan içerde yine haftalık hatta günlük gündem belirliyor. Yine tümümüz gündemi yakalamak için koşturup duruyoruz.

Bu noktada Kürt aydınlarına, siyasetçilerine, yurtseverlerine ve balkına yeniden bir görev

düşmektedir. Kürt balkının çıkarları doğrultusunda - PKK ve A. Öcalan olgusunu inkar etmeden- kısa sürede gündeme sahip olacak çalışmalar başlatmaktadır.

Somut istem de Kürt realitesinin siyasi anlamda kabulü ve eşit koşullarda diyalog olmalıdır.*

A.E. ÇAYIRCIOĞLU

"HÊVIYA ME ECEVIT E" ("UMUDUMUZ ECEVIT")

Gotina Hêviya me Ecevit e, di salên 70 yî de derket holê. Wek tê bîra min; di hîlbijartinên giştî yên li Tirkîyê yên di salên 70'î de gotina Hêviya me Ecevit edi CHP'de dîrîşma yekemîn bû. Bê guman vê dîrîşmê, di dema derketina xwe de, di nav gel de tesîrek mezin dikir. Gotinek din jî, ku Ecevit meşhur kiribû, gotina Karaoğlan bu. Ev gotin, dîyarîya dagir-kirina Kibris'ê di Temmuz'a sala 1974'an bû. Wek tê zanîn, di vê demêde Ecevit li ser hikim bû.

Ji wê demê û heta niha 25 sal derbas bûn. Ji wê demê û heta niha, gelek xortên ciwan di rîya rizgarîyê gelê xwe de jîyana xwe feda kirin. Ji wê demê û heta niha li Tirkîyê, gellek hikûmet hatin guhertin. Karaoğlanê di salên 70'yî de bi şîrkatiya olperesta - Milli Selamet Partisi hikûmet avakirî, di dawîya salên 90'î de jî dev ji vê şîrkatiya bi olperestan re berda. (Biryarên 24ê çiriyê) emrê vê şîrkatiyê bi awakî fermî qedandibû). Ecevit, ji bo xwe şîrîkek teze peydakir - Milliyetçi Hareket Partisi. Yadîgarîya Turkeş, ku di salên 70 yî de bajarê Amed'ê rîya mêvandariyê nedabûyê. Ecevit bi partîya Turkeş re hikumet lidarxist. Bi vî awayî du qanad û baskên nîjadperestên Tirk eniyek nû û vê carê jî bi awayek kolafîsyona hukumet û desthilatdariya Ankara'yê xistin jiyanê. Dilê nîjadperest-şowenîst-bazirganên şer û tadeyê-parezgerê kemalîzmê dihate cîh. Ecevit, Bahçeli û Yılmaz-serkêşê sê meyl û misyonan destê hev didan hevûdu. Û bê goman xaleke ji yê herî girîng yê, ku Ecevit, Bahçeli û Yılmaz li ser hemfikir bûn; dijminatîya pîrsa Kurdî bû.

Ji siyaseta Ecevit û ji a hevalbendên wî, di derbarê dijminatîya gelê Kurd de, tu gazina me tune ye. Bi taybetî ewî û hevbeşên wî yên desthilatê-MHP, bîngehê habûna xwe li ser dijminatîya doza Kurd û nîjadperestiyek ekstrem a Tirkîyê avakirin e. Di vê çarçoweyê de konsept, armanc, êrîş û dijminatîya wan hemberê gelê me, ne tiştek awarte ye.

Lê heyfa min li wê tê gava, ku şexsiyet yan jî rêxistinên Kurd, karibin hêviya ji merivekî wek Ecevit bikin.

Min bawer nedikir ku, piştî 30 salî, wê cardin, xwediyên gotina - Hêviya me Ecevit'e! derkevin holê, ûwê Ecevit û hevalbendên xwe bibin keleha bawerîyê. Min bawerdikir ku, gotinên mîna Hêviya me Ecevit e emrê xwe qedendibûn. Lewra min wa zanibû ku, ji demê dirêj de ji alî demokratên Kurd û Tirk de, rastîya naveroka vê derewê hatibû dîyarkirin. Tucarî nedihat bala min ku, piştî demê wilo dirêj, xwediyê Hêviya me Ecevit ewê dîsa bawerîyê bistîne û bi hêz bibê.

Di Ecevit'de çi guhertin çêbune? Di derbarê pîrsa Kurdî de guhertina nerînên Ecevit çînin? Krîteriyên demokratbuna Ecevit çînin?

Ji bo pîrsên bi vî awayî, divê bersiva merivên Kurd yê welatparêz pir zelal be. Pîrsa Kurd, pîrsa mafê çarenûsa neteweya Kurd e. Çareserkirina pîrsa Kurdî, berdewama xebata rizgariya tevgera Kurd a hetanî bidestxistin û bicîanîna mafê neteweya Kurd e. Yan

jî; Li Kurdistanê di bin çavdêrîya heyetek navnetewî de, di rewşek demokratîk de bi îradeyek azad pêkanîna referandumê ye.

Di çareserkirina pirsê Kurdî de, ji bo nerîna "Cumhuriyeta Demokratîk" ne rê û ne jî bawerî heye.

Ideolojîya fermî a dewleta Tirk û merivên hikumetê wek Ecevit, bi xwe nabêjin ku, di derheqa pirsê kurd de, di nerînên wan de guherîna çêbûne. Dema ew bi xwe vê yekê nabêjin, maneya gotina "me" ji bo wan çîye?

Li Tirkîyê, ev nêzî 70 salîye ku, ji alî ideolojîya fermî înkara pirsê kurd dêt kirin. Di van 30 salên dawî de, di berdewamkirina sîyasetek wisa de, merivên wek Ecevit û Demirel sembolên bê nîqaş in. Wek tê zanîn di hinek demên taybetî de, Ecevit û Demirel ji kursiyên wan hatibûn daxistin û sîyaseta li wan hatibû qedexekirin. Nayê vê manê ku, sazûmanek demokratîk hatîye Tirkîyê, dema ku îro, Ecevit serokwezîr û Demirel jî serokê dewleta Tirk'e. Bila bê zanîn ku, yê li sîyaseta dewleta Tirk hikim dikin, ne Ecevit û Demirel in. Li Tirkîyê li Ecevit û Demirel hikim dêt kirin.

Wek tê zanin, li Tirkîyê sîstema demokrasîyê bi cî nebûye. Başê, di welatek wek Tirkîyê de emê çawa karibin bêjin ku, siyasetê dewletê ji alî partiyên sîyasî ve tê hikim kirin? Hikim kirin, îdare kirin yan jî birêvebirin tiştên cuda ne. Yê ku, li sîyaseta dewleta Tirkîyê

**Lê ya herî giring
ji bo me welatparê-
zên kurd, ev e ku,
rewşek wilo divê
nebe sedema ku tev-
gera welatparêzên
kurd bawerîya xwe
winda bike û
bawerîya xwe bi
dijminên xwe bînê.
Erk a welatparêzên
kurd ev e ku,
bawerîyê bide gelê
xwe. Lewra, bawerîya
bi gel, ji bo nav û
mafê tevgera
rizgarîxwaz a kurd
pêngava yekemîn e.**

hikumê dikin bêgûman Sazîya Ewlekarîya Netewî ,ye (Millî Guvenlik Kurulu). Merivên wek Ecevit û Demirel bi tenê politîka Sazîya Ewlekarîya Netewî -MGK (SEN)- dêxê jîyanê. Dema Ecevit vê erkê bi cî neyne, wê aqîbeta ku hat serê hikumeta Erbakan, bê serê hikumeta wî jî. SEN, mafê xweyî fermî, ji Makzagona (Anayasa) 1982an werdigrin. Wek tê zanîn ev Makzagon bi zordestîya Generalan hatibû qebil kirin.

Li Tirkîyê, meriv yan jî partiya ku karibê itibaraxwe a politîk biparêzê tunenin. Ji bo parastina itibara politîk yek hêz heye. Ew jî Arteşa Tirk û serbazên wê, General'in. Ev nerîn ne a tevgera welatparêzên

kurd bi tenê ye. Lê, ev nerîna pirsê anîya dewletên dinê, î ne fermî ye.

Li Tirkîyê rastî eve ku, şer jî sîyaseta jî ji alî Generalan tê îdare kirin. Ev rastî, di derheqa naskirina rejîma "Cumhuriyeta demokratîk a Tirkîyê" de nayê înkâr û nîqaş kirin. Di şerê ku, ev 15 sal'in dijî PKK tê meşandin de, Generalên Tirk bi serketin. Lê biserketina di şer de, bi awakî automatîkî, mafê biserketinê di sîyaseta de (di derheqa pirsê kurdî de), nade dewleta Tirk. Lewra şerê sîyasî yê tevgera rizgarîxwazên kurd, di tabîat û netîca xwe de, şerê biserketinê ye. Ev şer, şerê neteweyek bindest ya li dijî zordestî û koledarîyê ye. Ji bo vê çendê, qelsbûn yan jî jarbûna tevgera rizgarîxwazên kurd, nayê maneya biserketina dewleta Tirk.

Lê ya herî giring ji bo me welatparêzên kurd, eve ku, rewşek wilo divê nebe sedema ku tevgera welatparêzên kurd bawerîya xwe winda bike û bawerîya xwe bi dijminên xwe bînê. Erk a welatparêzên kurd ev e ku, bawerîyê bide gelê xwe. Lewra, bawerîya bi gel, ji bo nav û mafê tevgera rizgarîxwaz a kurd pêngava yekemîn e.

Îro ji hemû demê bêhtir, dema komkirina hêza welatparêzên kurd e û bi xurtî belavkirina dengê xwedîderketina mafê neteweya kurd e. *

A. SERHAT

KUZEY KÜRT HAREKETİ YENİ DURUMA UYGUN ALTERNATİFLERİ YAŞAMA GEÇİRECEKTİR...

PKK Genel Başkanı Öcalan'ın Suriyeden çıkarılmasıyla başlayan ve İmralı adasında noktalanmış süreç, gerek PKK ve gerekse diğer siyasi çevrelerce yoğun bir şekilde tartışılıyor. Genel de Öcalan'ın tavrı ve PKK'nin içine girdiği siyasi değişim farklı biçimlerde ele alınıyor. Değerlendirmelerin çoğunda "Eğer Öcalan böyle davransaydı Kürt halkı için bir umut olabilirdi. Yok eğer şöyle davransaydı Türkiye'de Kürt sorunu önemli ölçüde bir çözüme kavuşurdu" türünden yorumlar yapılıyor. Öcalan'ın Avrupa'ya çıkması, yakalanması ve yargılanmasıyla başlayan ve gerçekten Türkiye'de Kürt sorununun kavranması açısından ve bu sorunun özellikle Öcalan'la başlayan trajik bir dönemi, "Eğer Öcalan böyle yapmayı şöyle olurdu" yaklaşımlarıyla değerlendirilemez. Ayrıca böylesi değerlendirmeler, PKK'nin oluşumundan günümüze kadar gelen bir sürecin, Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi açısından hayati önem taşıyan talihsiz gelişmeleri gözardı edilmiş olur.

Her ne kadar sözkonusu gelişmelerle ilgili çıkan bir çok yazıda satır aralarında ciddi bazı belirlemeler yapılmışsada, genelde yapılanlar yetersizdir. Bence PKK ve Öcalan süreci, ancak siyasetin pratiğinde Kürt halkının ulusal istemlerine tercüman olabilecek bir örgüt veya parti ortaya çıktığı zaman ve Kürt halkı nezdinde alternatif bir duruma geleceği dönem, çok açık bir biçimde değerlendirilebilecek

ve sağlıklı sonuçlara varılacaktır. Yoksa şimdi olduğu gibi bir nalına bir mığına vurularak Kürt ulusal kurtuluş hareketi tarihinde talihsiz bir dönem olan bu süreç sağlıklı bir biçimde değerlendirilemez.

PKK'NİN BU NOKTAYA GELMESİ OLAĞANDIŞI BİR DURUM DEĞİLDİR...

PKK'nin silahları bırakma eylemi değerlendirilirken günümüzde meydana gelen gelişmeleri PKK'nin genel yapılanmasından ayrı ele alıp Öcalan'ın tavırlarında somutlaştırmaya çalışmak bizleri yanlış sonuçlara götürür. Bir sefer meydana gelen gelişmenin adını koymak lazım. PKK Kuzey Kürdistan'da Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesini siyasal düzeyde inkar edip, pratikte T.C. ye teslim varan bir tavır içindedir. Dahası PKK kuruluşundan bu yana yürüttüğü mücadelesini ve savunduğu politik görüşlerini tümünden inkar etmektedir. Bağımsız Birleşik bir Kürdistan istemi ve PKK'nin savunduğu tüm siyasal tezler kendisini, PKK dışında kimselerin kavrayamadığı "Demokratik Cumhuriyet" tezinde(!) somutlaştırmaktadır. Yani gelinen nokta bir hiçtir.

Öcalan Suriyeden çıkmak durumunda bırakılırken, kendi deyimleriyle Kürdistan'ın önemli bir kısmını denetimlerinde bulduran gerilerinin yanına

veya merkezi kadrolarının bulundukları alanlara gitmeyip Avrupa'ya tercih etmesi öyle pek anlaşılır cinsten bir olay değildir. Zaten o çıkışın varacağı nokta beliydi. O, kendi kişisel yaşam biçimini ön plana alan bir yol seçti. Diğer taraftan Öcalan'ın hiç bir Avrupa ülkesinde siyasi mülteci olarak kabullenmemesi ve hatta yıllarca PKK'yi destekliyor görünen ülkelerin bilmem nasıl yan çizmeleri, tüm Kuzey Kürdistan siyasi örgütlenmeler arasında daha ciddi değerlendirmelere tabi tutulması gereken bir konu olmalıdır. Aslında Avrupa'nın bu tavrı öyle yabana atılır bir şey değildir. Bu tüm Kürdistan'lı parti, kurum ve kuruluşlarına gayet açık bir mesajdı ve bu durum mutlaka sağlıklı bir biçimde değerlendirilmelidir.

Günümüzde onbinlerce Kürt bu veya şu nedenle Avrupa ülkelerinde mülteci olarak kabul edilirlenken, Öcalan'ın sığınacak bir ülke bulamaması ve tüm Avrupa'nın bu konuda ortak davranması, Kürtler tarafından en ince noktaya kadar yorumlanmalı ve konuyla ilgili görüş ve düşünceler çok açık bir biçimde kamuoyuna duyurulmalıdır. Bu hayati öneme sahip gelişmeden mutlaka bir ders çıkarılması gereği ortadadır. Çünkü Türkiye'de Kürt sorununun çözümünde Avrupa önemli bir etkindir.

Genel de bir çok kişi değerlendirmelerinde; "Eğer Öcalan böyle davransaydı,, şöyle olurdu. Yok eğer mahkemedeki tutumu böyle

Diğer taraftan Öcalan'ın hiç bir Avrupa ülkesinde siyasi mülteci olarak kabullenmemesi ve hatta yıllarca PKK'yi destekliyor görünen ülkelerin bilmem nasıl yan çizmeleri, tüm Kuzey Kürdistan siyasi örgütlenmeler arasında daha ciddi değerlendirmelere tabi tutulması gereken bir konu olmalıdır. Aslında Avrupa'nın bu tavrı öyle yabana atılır bir şey değildir. Bu tüm Kürdistan'lı parti, kurum ve kuruluşlarına gayet açık bir mesajdı ve bu durum mutlaka sağlıklı bir biçimde değerlendirilmelidir.

olsaydı yok nasıl olurdu" diye uzayıp giden ve eğerlerle formüleştiren bir dizi senaryo üretildi. Bu bir anlamda insanların kendilerine güvensizliğin ve hala Öcalan'a umut bağlamanın bir biçimiydi. Durum böyleyken bu süreci akli-selim değerlendirip yeni çözümler üretmek zorlaşıyor.

A. ÖCALAN VE PKK BAŞKANLIK KONSEYİ BİRBİRİNİ TAMAMLİYOR

Bir yandan Öcalan'ın açıklamaları, diğer yandan PKK Başkanlık Konseyi adına yapılan değerlendirmeler, tüm gerçekleri en açık bir biçimde ortaya koyarken öyle fazla "derinlemesine" bazı şeyleri irdeleyip zoraki sonuçlar çıkarmaya çalışmanın hiç bir anlamı yoktur. Onlar artık Kürdistan bir parti olmadıklarını, PKK'nin bir daha silahlı mücadeleye başvurmamak üzere silahlarını bıraktığını, artık gerilimin rehabilita-

şyonları için Avrupa'dan yardım isteklerini, T.C' den dağdaki gerillalar için af beklediklerini açık bir biçimde ifade etmeleri ve PKK'nin üzerinde inşa edildiği siyasi zemini bir çırpıda red eden açıklamaları, dünya ve Kürt kamuoyuna bir siyasi iflasın duyurusudur. Aslında Abdullah Öcalan bu gün söylediklerinin formülünü yıllar önce, Bekaa'da gazeteci Birand'la yaptığı bir söyleşide açıklamıştı. A. Öcalan, M.Ali Birand'a şöyle diyordu: "Türk ordusu güçlüdür. Onu yenemeyiz. Zaten böyle bir düşüncemizde yoktu. Türkiye'den toprak talebimiz yok. Bizim istediğimiz eşitliktir. "

Kürtler arasında bu nazik süreç yoğun bir biçimde tartışılırken, PKK içerisinde yıllarca mücadele veren ve Öcalan'a yakın duran bir kişiyle karşılaştım. PKK ve son gelişmelerle ilgili uzun bir tartışmamız oldu.

Konuşmamız esnasında ben ken-

PKK'nin sözettiği barış Kürt Halkının barışı değildir. Hiç bir anlam da Ulusumuzun özgür iradesinin bir yankısı değildir.

Böyle bir temsili durumu yani representasyonu halkımız kendilerine vermiş değildir. Attıkları bu sözümona barış adımları yalnızca kendilerini bağlayan bir durumdur.

15-yılda halkımıza yönelik yaptıkları hatalar, Kürt toplumsal yapılanması, güven zemini ve barışında derin yaralar açmıştır.

Her şeyden evvel Kürdistan'da toplumsal barışı Kürt halkı içinde yaratmak ve yarın geniş toplumsal tabrihatlara meydan vermemek için görev ve sorumluluk tüm Kürdistan'lı parti, kurum ve kuruluşların omuzlarına düşmektedir.

disine şöyle bir soru yönelttim; "Düşün eğer Kuzey Kürdistan'da, Güney gibi özgür bir Kürdistan olsa ve PKK bu parçada hakim tek güç olsaydı, nelerin olabileceğini tahmin edebiliyormusun? "...Çok çarpıcı ve düşünmediğim bir cevaplan karşılaştım. Bakın dedi "Siz bu soruyu sorduğunuza göre demek ki sizler PKK dışında kalan parti ve örgütlere mensup insanlar, hatta partilerin yönetim kadrosunda yer alan kişiler olarak asıl sorunuz bana yönelttiğiniz soruda yatıyor. Sizler PKK'nin Kürt Halkını kurtuluşa götürecek ve hatta bağımsız bir Kürdistan kuracak hedefleri olduğuna inanmışsınız. Ancak PKK'nin böyle bir hedefi hiç olmadı ki. İşte PKK'nin herkes üzerinde kurduğu siyasi tahakküm budur" Ben o kişiye çok hak verdim ve sorduğum sorudan da epey sıkıldım. Gerçekten de PKK'nin böyle bir hedefi hiç bir

zaman olmamıştır. Kanımca olaylara bu bakış açısıyla yaklaştığımızda belki de fazla bir şey söylemeye gerek kalmayacak.

Dün direnmelerden, serhildanlardan dem vuran PKK'ya yakın yayın prganları ve televizyonunda boy gösteren yazar-çizer takımı bu günde, sözüm ona "barış"tan dem vurmaktan geri kalmıyorlar. Bu baylar şöyle bir kaç ay önce yazdıklarına bir baksalar, belki bu gün teslimiyetin teorisini yapmaktan vazgeçerler. 15 yıla yakın sözde "silahlı mücadele" verildi. Bunun acı sonuçları ortada, Kürdistan baştan başa yıkıldı, yıkıldı. Beş milyona yakın bir nüfus Kürdistan'ı terkedip Türkiye metropollerine göçetti. Bu göç nerdeyse Kürdistan sorununun coğrafik boyutlarını tartışılır hale getirdi. Kürdistan'da kentler, yakılıp yıkılan köylerden kaçan yüz binlerce insanla doldu

taştı, sefalet her yerde kol geziyor. Ülkemizde köyler yok denilecek kadar azaldı.

Bu durum, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesi için büyük bir öneme sahip olan yurtsever bir potansiyelin tasviye edilmiş olması demektir. Kürtler arasında okuma-yazma oranı ciddi bir biçimde düşüş gösterdi. Artık nerdeyse cahil bir nesil yetişmeye başladı. Nerdeyse Kürdistan'da herkes Türkçe konuşur hale geldi. Bu olumsuz tabloyu oldukça uzatmak mümkün.

Peki 15 yıllık bir "Ulusal Kurtuluş Savaşının" bedeli bir halk için bu mu olmalıydı? Kimse bizi, elde edilen kazanımları görmemezlikle suçlamasın.

Gerçekten "Görünen köye kılavuz istemez." Daha görmediğimiz ve zamanla ortaya çıkacak olan toplumsal çalkantının acı gerçekleri bizleri beklemektedir. Toplum içinde güven bağları zedelenmiş, herkesin herkese şüpheyle baktığı bir ortam varken, toplumsal özelliklerimizden kaynaklanan intikam duygularını şimdiden kontrol altına alma çabası içine girmezsek, yarın nelerin olacağını hiç bir Kürt yurtseveri düşünmek istemez.

PKK'nin sözettiği barış Kürt Halkının barışı değildir. Hiç bir anlam da Ulusumuzun özgür iradesinin bir yankısı değildir. Böyle bir temsili durumu yani resrepresentasyonu halkımız kendi-

lerine vermiş değildir. Attıkları bu sözümona barış adımları yalnızca kendilerini bağlayan bir durumdur. 15-yılda halkımıza yönelik yaptıkları hatalar, Kürt toplumsal yapılanması, güven zemini ve barışında derin yaraların açmıştır. Her şeyden evvel Kürdistan'da toplumsal barışı Kürt halkı içinde yaratmak ve yarın geniş toplumsal tahribatlara meydan vermemek için görev ve sorumluluk tüm Kürdistan'lı parti, kurum ve kuruluşların omuzlarına düşmektedir.

Bu arada PKK'nin sürdürdüğü "silahlı mücadele" ve bunun yarattığı tahribatlar esas alınarak Kürdistan'da, Kürt halkının haklı olarak başvurmak zorunda bırakılacağı silahlı mücadele biçimi mahkûm edilmeye çalışılmamalıdır. Belki bu başlı başına bir tartışma konusu olur. Ancak konuyla ilgili yapılacak yanlış yorumlar bizleri, belkide farkında olmadan halkımızın meşru müdafaa biçimlerinden biri olan silahlı mücadele biçimi de, elinden alınmış olur. Bu mücadele biçimi PKK'nin kişiliğinde değerlendirilemez. Elbette PKK'nin 15 yıllık mücadelesi en ince detaylarıyla değerlendirilmeli ve gereken dersler çıkarılmalıdır. Ancak bu yapılırken PKK'nin genel yapısı içinde ele alınmalı ve öyle yorumlanmalıdır. Fakat bu bilinmelidir ki, bu gün Kürdistan'daki olumsuzlukların nedeni silahlı mücadele değil, PKK'nin yürüttüğü yanlış politikalarıdır.

PKK yürüttüğü yanlış politikalar

sonucu 15 yıllık mücadelesinde Kuzey Kürdistan'ın Türkiye Cumhuriyeti içindeki sınırlarını oldukça daraltmıştır. Artık nerdeyse Kuzey Kürdistan denildiğinde Diyarbakir, Siirt, Bitlis, Van ve bu şehirlerden güneye doğru uzanan kesit akla gelmektedir.

Ayrıca PKK'nin savunduğu siyasal tezlerin bir anda yok sayılması, PKK'nin kendi varlık koşullarını da ortadan kaldırması demektir. Bakın 1965 yılında Kürdistan Demokrat Partisi (TKDP) programında; oldukça siyasal değeri büyük ve uluslararası konjüktüre uygun olan şu belirlemeyi yapıyordu. "Kürdistan'ın sınırları belirlenmeli, Kürt Ulusunun varlığı anayasal hüküm olarak kabul edilmeli" PKK tüm siyasal yaşamında bu değere saldırdı ve sözkonusu istemlerinden dolayı KDP'yi hep "İlkel milliyetçilikle" suçladı. Peki bu deyim KDP için sık sık kullananlar PKK için nasıl bir sıfat bulmayı düşünüyorlar. Her halde literatürü çok zorlamak gerekecek.

Kuzey Kürdistan'da ulusal kurtuluş hareketi; son gelişmeler, 15 yıllık zor bir sürecin ortadan kalkması ve yıllarca sürdürülen kirli savaşın sona ermesiyle yeni bir döneme girdiği açıktır. Bu dönem, yeni siyasal şekillenmelere gebe. Bu yeni ve bir anlamda belirsizliklerle dolu süreci ne kadar gerçekçi bir biçimde değerlendirirsek bir o kadar süreçte müdahale etme şansımız da olur. Çok açıktır ki, günümüzde parti ve örgütlerin çoğunluğu

...kendisini ayrı bir siyasal merkez olarak gören ve günümüzde meydana gelen gelişmeleri en gerçekçi biçimde değerlendiren Kuzey Kürdistan Demokrat Partisi (PDK-Bakur), yeni süreci omuzlamak zorundadır. Bu yeni süreci omuzlamak ve Kürt halkının hiç bir anlamda umutsuzluğa kapılmasına meydan vermeme görevi, tüm sorumluluğuyla bu partinin önünde ana bir görev olarak duruyor. Bu partinin birikimleri böylesi zorlu ve tarihi sorumluluğu olan bir süreci omuzlamaya yeter ve artar bile...

halen PKK ile çıkar ilişkilerine dayanan bir birlik platformunun içinde oldular. Aylarca Öcalan ve PKK için pratik çabalar gösterdiler. 14 Eylül de çalışmaları durdurulan platformun kendisini dondur, a nedenleri daha hayret vericidir. Böylelikle PKK'ya siyasal bir taviz daha tepsi üzerinde verilmiş oldu. Bu platformun dışında ve kendisini ayrı bir siyasal merkez olarak gören ve günümüzde meydana gelen gelişmeleri en gerçekçi biçimde değerlendiren Kuzey Kürdistan Demokrat Partisi (PDK-Bakur), yeni süreci omuzlamak zorundadır. Bu yeni süreci omuzlamak ve Kürt halkının hiç bir anlamda umutsuzluğa kapılmasına meydan vermeme görevi, tüm sorumluluğuyla bu partinin önünde ana bir görev olarak duruyor. Bu partinin birikimleri böylesi zorlu ve tarihi sorumluluğu olan bir süreci omuzlamaya yeter ve artar bile.*

Dara BILEK

Türkiye PKK' yı devreden çıkartmak istiyor mu?

Başından bu yana, yani 15 yıldır, Kürt meselesi denilince aklınıza ne geliyor? Türkiye son 15 yıldır neyi konuşuyor, ne ile savaşıyor, neye kızıyor?Dünya, son 15 yıldır Türkiye deyince arkasından hangi kelimeyi telafüz ediyor?

Son 15 yıldır vatansever yazarlarımız, politikacılarımız, bürokratlarımız ağızlarını açtıkları zaman ilk kime küfrediyor?

Son 15 yıldır diplomatlarımızın yazışmalarında, kriptolarında en fazla hangi kelime geçiyor?

Son 15 yıldır gözaltına alınan, yargılanan, cezaevlerine konulan onbinlerce insanın dosyasında iddia ya da hüküm gerekçesi olarak ne yazıyor? Son 15 yıldır, yasaklanan, sansür edilen, işinden atılan, yazar, çizer, gazeteci, bilim adamı, bürokrat, işçi ve diğer insanlar ne ile suçlanıyor?

Son 15 yıldır gazetelerde, televizyonlarda yayınlanan haberlerin, yorumların ana konusunu ne oluşturuyor?

Son 15 yıldır Türkiye Cumhuriyetini bütünüyle ne meşgul ediyor?

PKK değil mi?

Devlet, Türkiye'de Kürt meselesi diye bir mesele olmadığını iddia ettiği için, Türkiye 15 yıldır

sadece ve sadece PKK ile uğraşıyor. ..Neredeyse herşeyi PKK'ya endekslenmiş durumda...

28 şubat'tan sonra lailik-şeriat meselesi de bu sürece katıldı...

Ama PKK gerçeğini, Kürt sorununu inkar etmek mümkün mü?

Liseri yakalanmış, askeri olarak yenilmiş bir örgütün, gerek bizim hayatımızı gerekse dünya kamuoyunu bu kadar meşgul etmesi nasıl oluyor?

Üstelik de Türkiye, bu süre zarfında ısrarla, Türkiye'de Kürt meselesi olmadığını, PKK'nın sıradan bir terör örgütü olduğunu ileri sürdüğü halde...

Son olarak cezaevinde, idama mahküm edilmiş bir örgüt liderini yaptığı bir çağrı üzerine nasıl oluyor da, büyük ülkelerinin resmi ağızları, hükümet sözcüleri görüş beyan ediyorlar?

Tabii ki Öcalan için değil...Sorunun kendisi için...

Türkiye'de ise başta Cumhurbaşkanı olmak üzere devlet büyükleri mütalaa veriyorlar, tepkilerini dile getiriyorlar... Her neyse, ama birşeyler söylemek ihtiyacı duyuyorlar...

Yine medya bu konuyu işliyor, yazarlar bu konu

üzerinde ahkam kesiyorlar...

Bu ne biçim bir iştir ki, Türkiye son 15 yıldır sadece ve sadece PKK'yı konuşuyor..Kürt sorununu konuşmamak için...

Ödenen bedele bir bakın...

Türkiye, son 15 yıldır Kürt meselesini PKK'ya indirgemiş bulunuyor...

Bu nasıl bir iştir ki, Türkiye, son 15 yıldır Kürt meselesinin sadece PKK ile özdeş olmadığını, PKK'nın Kürtletin bütününi temsil etmediğini, bu sorunun PKK'nın dışında da konuşulması gerektiğini söyleyenleri yasaklıyor...

Türkiye başından beri ve son 15 yıldır, karşısında sanki bir tek PKK olsun diye elinden gelen çabayı gösteriyor.. "Terör örgütü" diyor, ama yine de onu muhatap alıyor.."Eli kanlı terörist başı" falan diyor, ama bakıyorsunuz onunla pazarlıklar yapıyor...

Devlet, 15 yıldır, sanki Kürt meselesinde, PKK'nın dışında bir odak olmasın diye elinden geleni yapıyor..Böylece ortada tek muhatap olarak, demokrasiyle hiç ilgisi olmayan, PKK gibi otoriter ve şiddeti araç olarak kullanan bir örgüt kalıyor..Barışçı çözüm önerilerinin tartışılmasını yasaklıyor..Bu önerilerin dile getirilmesini ne ilginç bir tesadüftür PKK'da, devlet de istemiyor...

Devlet, 15 yıldır, sanki Kürt meselesinde, PKK'nın dışında bir odak olmasın diye elinden geleni yapıyor..Böylece ortada tek muhatap olarak, demokrasiyle hiç ilgisi olmayan, PKK gibi otoriter ve şiddeti araç olarak kullanan bir örgüt kalıyor.. Barışçı çözüm önerilerinin tartışılmasını yasaklıyor.. Bu önerilerin dile getirilmesini ne ilginç bir tesadüftür PKK'da, devlet de istemiyor...

PKK'ya, savaşa, silahlı mücadeleye karşı, demokratik çözümden yana, Kürt-Türk örgütlerinin önerileri şiddetle cezalandırılıyor..Bunu dile getiren siyasi partiler kapatılıyor...

Barışı, demokrasiyi savunan Kürt aydınlarının ülkeye dönmelerine olanak tanınmıyor.

Kürt meselesinde barışçı ve demokratik çözüm önerilerini tartışan TOSAV gibi think tank'ların çalışmalarına engel olunuyor, barış çağrısı yapılan broşürleri yasak yayın ilan edilip toplatılıyor...

Ne ilginçtir ki PKK' da, aynı vakfın çalışmaları için, "Bu girişim bizim dışımızdadır,

öyleyse engellene..."hükümünü veriyor.

TESEV, TÜSIAD gibi kuruluşların ve örgütlerin Kürt sorunuyla ilgili toplantılar düzenlemesi, çalışmalar yapması dolaylı dolaysız yooöardan engelleniyor...

Medyada bu sorunla ilgili gerçekçi ve bağımsız yazılar yazan yazarlar sansürleniyor, çalışmalarına imkan tanınmıyor...

Memlekette, devletin ve PKK'nın dolaylı, dolaysız küfür-lü, küfürsüz karşılıklı konuşmalarından başka ses çıkmıyor...

Bir de dünya konuşuyor.. Avrupa, ABD, uluslararası kuruluşlar, Kürt meselesiyle ilgili görüş beyan ediyorlar, tartışıyorlar, görüş beyan ediyorlar, öneriler getiriyorlar...

Bir tek biz, konuyla doğrudan ilgili olanlar tartışmıyoruz, öneri getirmiyoruz...Ne ilginç değil mi?

Şu son 15 yıla bir de bu gözle bakın bakalım...Sorun kendi kendinize:

*Türkiye bürokrasisi PKK' yı gerçekten devreden çıkarmak istiyor mu?**

Koray DÜZGÖREN

...Bu yazı Yeni Şafak gazetesinden alınmıştır...

Perşembe'nin Gelişİ Çarşamba'dan Bellidir

**İmralı adasındaki dava da her iki tarafın ortak yanlarından biri, Kürt Sorunu konusunda, tabulara "saygılı" yaklaşımları idi...*

Bilindiği gibi, PKK'nin grup olarak oluşmaya başladığı günden itibaren, sistemli olarak; Kürt Ulusal kurtuluş Mücadelesini ve sivilizasyonunu engellemek için, Kürt örgüt ve aydınlarını düşman göstermiş ve bunları propaganda yolu ile etkisiz hale getiremediği zamanlarda, onları fiziki olarak ortadan kaldırmak yöntemine başvurmuştur. PKK, yıllarca Kürt örgüt ve aydınlarını ajan, Mit, ihanetçilikle suçladı. PKK ve önderini ise Kürt halkının kurtarıcısı olarak lanse etti. Kürdistan Ulusal kurtuluş Mücadelesine inanç ve aşkla bağlı bir kesim PKK'li, ki bu kesim, Kürt Ulusal kurtuluş Mücadelesinde en kutsal değer olan şehitlik mertebesine ulaşmış ve kendi isimlerini Kürdistan direniş tarihinde yaldızlı harflerle yazmışlardır, dışında kalan başta PKK lideri A.Öcalan ve müritleri olmak üzere, çıktığı günden beri ajan olarak nitelediği Kürt örgüt ve aydınlarının esaret altında göstermiş olduğu direniş ruhunu gösteremediler.

**TÜRK ASKER ANALARI
- ŞEHİT ANALARI İSE- VE ONLARDAN
ÖZÜR DİLENİYORSA
YA KÜRT GERİLLA ANALARI
NEDİR?...**

Yakalanarak veya "kendi isteği üzerine" Türkiye'ye

götürüldüğü ve devlete hizmet etmeye hazır olduğunu açıkladığı ilk andan itibaren Perşembe'nin gelişİ belli oldu. Duruşmanın ilk gününde hiçbir baskı veya sözlü hakarete maruz kalmadığını ve ölen asker analarını şehit anası diye adlandırıp, onlardan özür dilemesi, artık Perşembe'nin gelişini değil Cuma' yı bile ufukta belirginleştirmişti.

**İMRALI DAVASININ TABUSU-
KÜRT ULUSAL SORUNU...
KÜRT ULUSAL GERÇEĞİ...**

Duruşmanın ikinci gününde iddianamede ileri sürülen ölü sayısının A.Öcalan'a göre az olduğu ve gerçekte ise bu ölü sayısının bir kat daha fazla olduğu ve sorumluluğunu yüklediği, belki de devletin bilmediği veya bilgisi dahilinde gerçekleştirdiği için sorun yapmadığı ve hatta memnun olduğu, PKK içinde A.Öcalan emriyle öldürülen binlerce PKK yönetici, üye, sempatizan ve taraftarlarıydı. Adeta, bir dönemin Başbakanı, azılı çete başı ve halen de DYP lideri olan Çiller'in Çatlılar için sarf ettiği sözleri / bu devlet için kurşun yiyen de atan da kahramandır/ belirlemesini hatırlatırcasına, hiçbir kaygı veya vicdan azabı hisetmeden itirafta bulunması, bu devlet için kurşun atan bu ucubenin, bununla da yetinmeyeceği ortada olan bir gerçek. Çünkü devlet için kurşun atanlar, yükledikleri pozisyon veya üst-

lerine yüklenen misyonları tamamlamakla yükümlüdürler. A.Öcalan bu misyonu, ilk grup olarak ortaya çıktığı günden itibaren üstlendi. Denilebilir ki, madem ki bu ucube bu yükümlülüklerle sahipti de neden silahlı mücadele başlattı? TC'nin başına musallat oldu?

Hatırlanacağı gibi, 12 Eylül 1980 darbesinden önce, Kürt ulusal örgütülüğü, Cumhuriyet tarihinin en bilinçli yükseliş dönemidir. Askeri darbe, bu örgütülüğü dağıtmak ve TC'ye rahat bir nefes aldirmek amaçlıydı. Sis-temli olup, kontrolleri dışında gelişecek toparlanma eğilimlerini bertaraf etmek için, kendi ucubeleri aracılığıyla 12 Eylül 1980 askerifaşist darbesiyle fiilen müdahale edilen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin, derin devlet tarafından kotrollü olarak tasfiyesi idi .

Bu anlamda A.Öcalan'ın defalarca Med TV aracılığıyla - ben olmasaydım birileri gelip bu işi daha radikal olarak yapardı ve o zaman da TC bundan ciddi zarar görürdü - demesi boşuna değildi.

Ama yüklenen bu misyonlar elbetteki ebedi değildir.

OTOKRATİK, TOTALİTER KONSEPT SAVUNUCULARI DEMOKRAT OLAMAZLAR...

Nitekim 90'lı yılların başında yine derin devlet tarafından, bu ucubenin yükümlülüklerini hafifletmek amacıyla ile Hizbuldevlet

A.Öcalan ve TC devleti'nin Kürt halkını teslimiyete götürme oyunlarını boşa çıkarmak için, Kürt ulusal değerlerini koruma ve Kürt toplumsal barışının sağlanması temeline Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin zafere ulaşması için, PKK içindeki yurtsever güçler dahil olmak üzere tüm yurtsever güçlerin direniş zafere teslimiyet ihanete götürür şiarıyla ulusal birlik cepbesinde buluşmak umuduyla...

ortaya çıkarıldı. İşte o tarihlerde A.Öcalan PKK içindeki yurtsever muhalefeti, Kürdistan yurtsever unsurlarını ülke içinde bu Hizbuldevlet yardımı ile ortadan kaldırdı; ve bu sayede yükselen ses ve başkaldırıları boğdu. Dedik ya misyon! Ne keramettir ki, bu Hizbuldevlet ne zaman ki PKK içindeki yurtsever muhalefeti ve binlerce Kürt yurtsever aydınını Türkiye ve K.Kürdistan'da ortadan kaldırdı, işte o zaman bitmiş bir maçın son düdüğü çalınmış gibi, birden ortadan yok oldu. Şimdi de bu ucube, despot, diktatör, demokrasi ve barış havarisi rolünü oynuyor.

A.Öcalan tarafından yurseyver PKK üye ve potansiyeline dayatılan teslimiyet ve bunun son örneği olarak ta, iyi niyet göstergesi olarak bir grup gerillayı teslimiyete davet etmesi, Orgeneral Çevik Bir ve A.Öcalan'm, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiye etme yönünde ortak, merkezi

içgüdümlü teslimiyet dayatmasıdır.

A.Öcalan ve TC devleti'nin Kürt halkını teslimiyete götürme oyunlarını boşa çıkarmak için, Kürt ulusal değerlerini koruma ve Kürt toplumsal barışının sağlanması temeline Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin zafere ulaşması için, PKK içindeki yurtsever güçler dahil olmak üzere tüm yurtsever güçlerin direniş zafere teslimiyet ihanete götürür şiarıyla ulusal birlik cepbesinde buluşmak umuduyla...*

Hali ÇELİK

DI NAVBERA AŞTIYÊ Û ŞEHTÎNA ŞOREŞÊ DE BAKURÊ KURDISTANÊ

Zanayê Kurd ê nemir Husên Heznî Mokiryani di pirtûka (Di Kurdistan de rastîniya dîrokî) de ku, sala 1947an de li ser têkoşîna Barzaniyan nivîsandîye û hîn nehatiye çapkirin, dibêje: "Her ku, Mela Mustafa Barzanî deshilatîya xwe li ser zevînê firehtir dikir, daxwazên xwe ji fermandariya Îraqî pirtir dikirin" (1)

BÊHTIR HÊZ BÊHTIR DAXWAZ...

Bêguman, zanayê me yê hêja Mokiryani, di wê demê de ev tişt berçav kiriye û li pey xwe mîna lêkolînekê li ser şoreşê û fêkirînekê ramiyarî hiştiye. Birastî, Serokê nemir Mustafa Barzanî ku, di xebat û keftelêfta şoreşê de xudan serpêk bû, di dîroka gelê herêmê de hostayekî ramiyarî yê mezin bû. Ewî, rewşên xweyî herêmî û cîhanî jî baş dizanîn û li gor wan dilivî û kar dikir. Dibistana Bazanî heta niha jî li ser wê bîr û baweriyê ye, ku mirov lingên xwe li gorî nivîna xwe dirêj bike. Ev jî bîngehek olî dîni ye, ku xw dayê meyî gewreban histobariya her kesekî li gor karîna wî biryar kiriye. Ji bo têgihîştina stratejiya dibistana Barzanî pêwîste mirov bîngeha ramaniya Mela Mustafa Barzanî ji ber çavên xwe wînda neke. Di warê navnetewî de jî gellek welat, hêz, partî, hev-bendiyên cîhanî û kesaniyên hişmend li gor vîwanê dilivîn: "Bêhtir hêz, bêhtir daxwaz"

Felestînî û tevgera rizgariya felestînî di bîr û baweriyek din debûn. "Daxwaza mezintirîn ji bo stendina

bêhtirîn maf" Daxwaza Felestînî ya mezintirîn jî ew bû: "Rizgarkirina teviya zevînê û li ser wê zevînê avakirina dewleta felestînî". Ev jî, birastî bû daxwaza hemî baskên tevgera netewiya felestînî û ev yeksanî, li gel hinek egerên din, bi asanî bû gavek berhevhatina netewî û piştî bû bîngeha avakirina Kongra Netewiya Felestînî, ku ji wê jî saziyên nerewiyên hevpar peyda bûn û di cîhanê de bi zûkî hatin pejirandin û destekkirin.

Di navbera herdu dibistanên şoreşê de: Ya Kurdî û ya Felestînî, ji aliyê armancê ve tu cudahi nîne. Loma, ji ber ku herdu dibistan jî li pey armanca rizgarkirina netewî ne, lê di navbera şeweyên xwestinê û pileyên bilindkirina wan xwestekan de, cudahiyeke heye. Li ba Barzanî'yê nemir, şoreş û têreçûna Demokratîk bi hev re dijîn. Pevçûn û lihevhatin li pey hevûdin tî. 1961ê şer, 1963ê bi hev re axiftin, 1964-1969 dîsa pevçûn, 1970 lihevhatin û ji bo jêriya Kurdistanê peymanî otonomiyê, 1974-75 dîsa şer û pevçûn û her wisa. Di vir de şoreş pile-pileyî ye. Li ba Felestîniyan du pileyên wê hebûn: Şoreş û aşîf. Ji destpêkê heta bi qonaxa bilindtirîn şer, pevçûn û bikaranîna terorê. Piştî, lihevhatin, ji daxwaza rizgarkirina zevîna netewî daketin û di bin ala Îsraîl de pejirandina otonomiyek destgîrêdayî. Bêguman ev rewş, bu egera parçebûna biryara Felestînî û di dawiyê de hêzên Îslamî, di hindurê Felestînê de parek mezin ji qada xebatê bi dest xistin û li pêş planên Îsraîl bûn mezintirîn rêgir û hembervan.

Bêguman, hinkariya herdu dibistanên şoreşê li bak-

urî Kurdistanê çêbûn û ji ber vê yekê nexşeya ramiyarî li wir tevlihev e.

Li aliyekî têreçûna demokratîk, ku nûnerên wê ji zû ve Kurdên demokrat û sosyaldemokrat in û "rewşa şoreşgêrî" ku bi rêberiya çepên Kurd e. Ev herdû layên Kurdî, di parekê de ji giloverkên xweyên ramanî û ramiyarî derbasî nav tixûbên hevûdin dibin û bi hev re dikarin bijîn. Lê di parekê din a mezintir de ji hevûdin dûr dimînin û di hinek pirsan de têkilî di navbera wan de tê birrîn. Berî niha bi çend salan danûstendinên gellek hêja ji bo damezrandina bereyekî netewiya bakurî Kurdistanê çêbûn û platformek nîvtijî derket qadê. Lê, ji ber hinde egeran Demokrat û Karkeran nikarin li gel hevûdin bimînin. Lê ew danûstendinên, ku tê de Demokrat, Sosyalist, Îslamîst û Komunîstan bi hev re cî girtibûn, li ba gelê Kurd mîna serkeftinek dîrokî hat hejmartin.

Şoreşgerên, ku hikariya dibistana Felestînî û welatên din yê mîna Vîyetnam, Kûba û hinekên din li wan çêbûye, di van salên dawiyê de ketin gellek şaşiyên berçav. Di serî de, şaşiya livbaziyanê leşkerî, ku li dijî hêzên Partiya Demokrata Kurdistan hatin li darxistin, û pozbilindiya rêberên "şoreşê" ku ji xwe pêve kesekî li Kurdistanê nabînin, hiştin ku têkiliyan wan û gellek hêz û kesaniyên Kurd ji wan bîr birrîn. Bêguman ev jî wilo bû, loranî cîyê çandeya xwerexnerkirinê di nav şoreşê de piçûk bû. Ewên ku rexneyên wan li

rêberiyê habûn, pêwîst bû bi şeweyekî tund xwe rexne bikin, lê rêberiyê nikaribû di pirsan berhevhatina nerewî de şaşiyên xwe bîne ser zimên. Ev bû yek ji wan eger û astengên jarbûna karê bereyî bakurî Kurdistanê û bû destpêka şehûna "krîz û ezema" şoreşê. Ji daxwaza Serxwebûnê daketina PKK'ê, piştî, ku bi salan şerê ramiyarî û hinde caran şerê çekdarî jî li dijî saziyên Kurdî da yê, ku bi gotina PKK "serxwebûna Kurdistanê naxwazin", ji bo şoreşa bakurî Kurdistanê lêdanek mezin bû. Û ev daxwaz, ji ber jarbûna xwe ya leşkerî bû, ne ji ber mezinbûna Partiyê û firehbûna bingeha wê ya gelêrî bû.

PKK Û BIRÊVABIRINA SIYASETA DURÛTÎ...

Serokatiya PKK, bi hêviya, ku ser jarbûna xweya leşkerî bipeçîne, hêrişên xwe yê li ser başûrî Kurdistanê tûj kirin. Lê di wê demê de nûnerên wê li Ewrûpa, bi dizî, bi nûnerên MÎT û leşkeriya Tirk re rûdiniştin û A.Ocalan bi xwe jî diyar dikir, ku ew otonomiyê ji bo gelê Kurdistanê naxwaze. Ev liva durûtî û daxwazên netewî yê bi du niçikan, ji aliyê PKK ve, bu egerê ji egerên bisernetina plana ber-

Serokatiya PKK, bi hêviya, ku ser jarbûna xweya leşkerî bipeçîne, hêrişên xwe yê li ser başûrî Kurdistanê tûj kirin. Lê di wê demê de nûnerên wê li Ewrûpa, bi dizî, bi nûnerên MÎT û leşkeriya Tirk re rûdiniştin û A.Ocalan bi xwe jî diyar dikir, ku ew otonomiyê ji bo gelê Kurdistanê naxwaze. Ev liva durûtî û daxwazên netewî yê bi du niçikan, ji aliyê PKK ve, bu egerê ji egerên bisernetina plana berhevhatina netewî a bi giştî û bi taybetî berhevhatina bakurî Kurdistanê. Bi vî awayî, roj bi roj rengê şoreşin û navê PKK, ku di nav gelê me de mîna partiya.. "Serxwebûnê" hatibû bilindkirin, jartir û zertir bû.

hevhatina netewî a bi giştî û bi taybetî berhevhatina bakurî Kurdistanê. Bi vî awayî, roj bi roj rengê şoreşin û navê PKK, ku di nav gelê me de mîna partiya.. "Serxwebûnê" hatibû bilindkirin, jartir û zertir bû. Bi derxistina serokê PKK a ji Suriyê, li jêriya Kurdistanê jarbûna PKK û bûyerên, ku ji dawiya 1998an ve li pey hevûdin pêk hatine, diyar bû, ku rewşa çekdarî ber bi guhertinê ve diçe û li ber PKK du rê man:

1). Li hundurê Tirkiyê dest bi karên heriftinî bike, ku ew jî PKK bi xwere diherifîne û ji holê radike.

2) PKK, dev ji çerm û kulavê

...bi şêweyekî fermî ya şoreşa, ku 15 salin li dar e û tê de gelê me pir xwîn da û zîrar û zîyanên mezin dîtîn, ji aliyê rêberiya wê ve hat rawestandî. Egera rawestandina fermî ya ji aliyê Ocalan ve ew e, ku livbaziyên leşkerî rê li bizavên wî yên aştîyê digrin. Lê baş diyare, ku aştî ji aliyekî ve çênabe û devleta Tirk jî bersivêk erênîyê nade û PKK mîna nûnerekî gelê Kurd li hember xwe napejirîne. Em bala xwe didinê, li gel vê rewşê, rewşa şehtîna şoreşîna Bakurî Kurdistanê, baskên Demokrat û Sosyal-Demokrat jî li şûn maye, gavên sist û piçûk davêje û nikare bibe şûnbirê "Şoreşê".

xweyî berê berde û bi riya guhertinekê ji ser û binî ve bibe partiyek demokrat û dev ji tiving û çekan berde.

YÊ ZÛ DI LEZÊ ZÛ JÎ DI WESTÊ!...

Ev herdû rê jî, pêdiviyê karînin mezin in û di serî de karîna xwe-naskirin, xweguhertin û xwerexnekimê ne. Lê em dibînin, ku biryarên kongra şeşa a PKK, gelêk bi lezûbez bûn. Ji hûmerîn û berçavkirina rastiyê bêhtir tê de xwîngermî û dilvanî hebûn. Bi taybetî ew biryara gudandina (dewamkirina) şerê navxweyî li jêra Kurdistanê, ku di serketina wî parçeyî de serketina tevayîya gelê me heye.

Di vir de, "şoreşvan" nikarin û newêrin li ser şehtîna şoreşê rawestî, loranî wan bi xwe bawer nekiriye, ku rewş wilo bi zûkî tén guhertin û mirov jî pêdiviyê xweguhertinê ye. Di pîrsa girtin û revandina serokê PKK A.Ocalan de diviya bû, ku meriv vekirîtir li ser vê yekê rawestîya û bipeyivîya. Em dibînin, ku sê Wezîrên Yûnanîstanê, ji ber; ji Yûnanîstanê re girîngiya vê pîrsê, ji kar derketin û ji aliyê dadgehê ve hatin tawanbar kirin. Gelo! Ma gend "Wezîrên Kurd" xwe di vê pîrsê de berpîrs dîtî û dev kursiyên xwe berdan?! Min li ser pêwîstiya xwerexnekirinê gotarek bi navê (kes nabêje dimê min tirş e) nivîsand û ji heftenamek Kurdî re, ku li Stenbolê derdikeve, hinart, lê mixabin! Wek ez dizanim ew nehat belavkirin. Tê bîra min, piştî têkçûna şoreşa jêriya Kurdistanê a 1975'an, rêbêrê nemir Mela Mustefa Barzanî ji bo hemî cihanî got: "Di şoreş û rêberiya gelê Kurd de sîra min nema, wê gelê Kurd rêberiya xwe ji nû ve ava bike û tekoşîna xwe bigudîne". Erê! Serwerê şoreşê ev tişt got, lê me newêribû yan nikarîbû ew têkçûn bipejiranda. Biryara, ku serokê PKK Abdullah Ocalan girt, a ku şoreşgerên partiya wî ji destpêka meha Nehan ve ji (Tirkîyê) derkevin, bi şêweyekî fermî ya

şoreşa, ku 15 salin li dar e û tê de gelê me pir xwîn da û zîrar û zîyanên mezin dîtîn, ji aliyê rêberiya wê ve hat rawestandî. Egera rawestandina fermî a ji aliyê Ocalan ve ewe, ku livbaziyên leşkerî rê li bizavên wî yên aştîyê digrin. Lê baş diyare, ku aştî ji aliyekî ve çênabe û devleta Tirk jî bersivêk erênîyê nade û PKK mîna nûnerekî gelê Kurd li hember xwe napejirîne. Em bala xwe didinê, li gel vê rewşê, rewşa şehtîna şoreşîna Bakurî Kurdistanê, baskên Demokrat û Sosyal-Demokrat jî li şûn maye, gavên sist û piçûk davêje û nikare bibe şûnbirê "Şoreşê". Di vir de jî tengiyên diwar hene, ku pêwîste mirov li ser wan bi firehî bipeyive, lê di gotarek wilo de bergeha firehkirina wê tune ye û ji ber vê yekê jî emê bi kurtî wan astengan bînin ser zimên:

1. Karê demokratîk di nav xwendevan û rewşên bîran de ye û ew nebûye tevgerek fireh a gelêrî.
2. Demokratên Kurd, bê karînen diravî û bê pistgirtîna neveteweyî ya pêwîst kar dikin.
3. Demokratên Kurd, di nav gellek hêz, partî û rêkxirawan de belavî û heta niha nikarin hêza xwe bicivînin ser hev.
4. Di navbera wan û Demokratên jêriya Kurdistanê de, ku li gel karê demokratîk yê leşkerî jî dikin, cudahî heye. Di vir de, ew tektîka Barzaniyê nemir: "Bêhtir hêz bêhtir daxwaz" baş bi kar nayê. Bêçêkbûn jî ne rewşek sax e.

Başûrê Afrîka li ber çavên me ye. Xebata ramyarî û ya çekdarî li gel hevûdin bûn.

5. Piraniya Demokratên Kurd yê livbaz li derveyî welêt dimînin, dijî û dixebitin.

Bêguman hinek kêmasiyên din jî hene, lê ez dibînim ku heger ev kêmasî ji holê rabin, wê rewşa Demokratên Kurd hêjatir bibe.

Astenga tewî dijwar a li pêşiya "Şoreşvan û Demokratat", ji aliyê dewleta Tirkî ve nepejirandina wan e. Ev jî di rêya xebata netewî de bûye kelemek. Li gel van herdû rewşên ku me li jor anîn ser zimên, em karin bibêjin, ku Îslamîxwazên Kurdistanê jî ne mîna yê felestîne ne. Ew jî, bêhêz û kar in, bê piştvanî ne û nikarin rewşa xwe ji ber hinek egeran ber bi pêş ve bibin:

1. Bi şaştegihiştina Îslamê, piraniya gelê me bawer dike, ku pirsra netewî dij bi Îslamê ye.

2. Saziyên Îslamiyên Tirkî, bi sedan sale, ku di Kurdistanê de, Îslam ji xwe re kirine hespê dewleta Tirkî û di Kurdistanê de rîş û damar berdane nav gelê me.

3. Di qada navnetewî de dij bi Îslambûnê.

4. Li hinek welatên Misilmanan, bikaranîna Îslamê a çewt û bervaj.

5. Li ba îslamiyên bakurê Kurdistanê jî tiving nîne. Li başûrê ne wilo ye. Hêza îslamî hîn

...ji ber têkiliyên baş di navbera Partiya Demokrata Kurdistan-Bakur - PDK/Bakur û Partiya Îslamiya Kurdistanî - PÎK de û ji ber dostaniya Mamhoste Hemreş REŞO û Prof.DR. GABORÎ, ez dibînim, ku ji bo xebatek hevpar, kevirekî bingehîn di destê gelê me de heye. Divê evana destan vemalin û xebatekê bikin. Wê ev xebat, bi alîkariya xwedayê me yê gewreban, di demeke nêzîk de, bibe destpêka berhevhatinek netewî ya fireh û dirist...

di warê sazandî û ramyarî de nebûye xudan serpêk "tecrube", goranî ew mîna hêzek ramyarî di Kurdistanê de taze ye. Di Kurdistanê de, kevintirîn hêza ramyarî ya îslamî, Partiya Îslamiya Kurdistanî ye, ku di sala 1980'yî de ji aliyê Şêx Gaborî ve hatiye avakirin.

Ji ber van egeran û hinek astengên din, ev hêz jî di nav gel de wilo baş nehateye pejirandin ciyê xwe hîn negirtiye. Ji ber nazîkbûna vê gavê, divê pirsra gelê me yê bakurî Kurdistanê ji şehîna xwe a ramyarî derkeve. Ev derketin jî bê livek nûjen çê nabe. Divê berhevhatinek netewî ya dirist û hêja, li ser hinek bingehên hişmend, bi terzekî civaknas û welatparêz çê bibe. Astengên, ku nahêlin hêzên me yê dilsoz bîn ba hevûdin, yek bi yek ji holê bîn rakirin. Ew jî bo

dilsozî û Kurdewarî çê dibe, ne bi îdeolojîkirina hemi pirsan. Gelê me, di serî de dixwaze jiyanek azad û birûmet bijî. Îdeolojîkirina her tiştekî, hêzên me ji hevûdin bi dûr dixîne.

Ji bo avakirina bereyekî Bakurî Kurdistanê, berê hinek gavên hêja hatibûn avêtin. Lê îro, loranî pêşberka birêveçûna PKK hîn ne diyar e, ez dibînim ku sê hêzên din hene, ku karin bi zûkî gaweke li gel hevûdin pêş ve bavêjin: hêza Demokrat, Sosyal-Demokrat û hêza Îslamî ya Kurdistanî. Di navbera van hersê hêzan de jî daxuyaniyên qolkirî "îmzekirî" berê derketine û van hêzan bi hev re di hinek saziyan de kar kirine û kar dikin.

Lê, ji ber têkiliyên baş di navbera Partiya Demokrata Kurdistan-Bakur - PDK/Bakur û Partiya Îslamiya Kurdistanî - PÎK de û ji ber dostaniya Mamhoste Hemreş REŞO û Prof.DR. GABORÎ, ez dibînim, ku ji bo xebatek hevpar, kevirekî bingehîn di destê gelê me de heye. Divê evana destan vemalin û xebatekê bikin. Wê ev xebat, bi alîkariya xwedayê me yê gewreban, di demeke nêzîk de, bibe destpêka berhevhatinek netewî ya fireh û dirist. *

CANKURD

Direnış zafere Teslimiyet ihanete götürür...

Kürdistan tarihi direnmeler tarihidir. Kahraman Kürt milleti ve onun yiğit evlatları, kendi kanı pahasına da olsa, direniş geleneğimizi nesilden nesle taşıyarak dünya tarih sayfalarını emsali görülmemiş direniş örnekleriyle süslemişlerdir. Atalarımız olan Med imparatorluğunun M.Ö 612 yılında, köleci Asur imparatorluğuna karşı verdikleri zafer direnişinden günümüze kadar gelen süreç içerisinde, Kürt halkı ve onun kahraman evlatları, imha pahasına da olsa ser vermiş ama onurlarını, kişiliğini ayaklar altına almayı teslimiyete inat zalime karşı direnmiştir. Özgürlüğe olan sevdası zalimin zulmünü yenmiş ve bunu demirci Kawa gibi nice kahramanların kişiliğinde simgeliyerek destanlaştırmıştır. Onun özgürlük sevdası, Selahaddin Eyyubi'nin kılıcında şahlanmış, kahramanlık ve mertliği ise Rüstemê Zal'ın beden ve yüreğinden fıskırıştır. Sevdiği ve inancı uğruna hiç bir engel tanımadan ölümüne direnmiş ve sevdanın o temiz yüreğinden fıskırarak Mem olmuş, Siyamend olmuş ve Ferhat'ın güçlü kaslarıyla dağları delmiştir.

Kahraman Kürt halkı, dünyada emsali az görülen mertlik, onur ve temizliğiyle, yaşamın ta kendisi olan ateş, su, güneş ve toprağa ölümüne taparcasına kendisini yüce Kürt Peygamber ve filozofu olan Zerdüşt'le simgelemiştir. Dünyada iki kuvvetin çatışma halinde olduğunu savunan yüce filozof, bu iki gücün de iyilik ve kötülük olduğunu söylemiş ve kendi kişiliğinde, Kürt halkının her zaman iyiden

yana tavır aldığını, iyinin savunucusu olduğunu söyleyerek, Kürt milletinin gerçek karakterini ortaya sermiştir.

Kürt halkı, karakteri gereği, hiç bir zaman kötünden yana, zalimden yana olmamıştır. Her zaman iyilikçi, doğrudan yana, gerçeği savunarak insan denilen varlığın da kendisi gibi saf ve pakurevan olduğunu sanmıştır. En azından buna inanmıştır. Bunun içindir ki, insan görünümüne bürünen mahluklara kapısını yüreğini açarak, namusunu, varını-yoğunu ve herşeyini teslim ederek ona inanmıştır. Ama ne acıdır ki, yüce Kürt milleti, insan kılığındaki bu varlıkların insan değil de, insan kılığına bürünmüş ejderhalar, kurtlar, canavarlar olduğunu geç fark ederek, bunların kötülük tanrısı olan Ehriman'ın savaş elçileri olduklarını nihayetinde anlayacaktır. İnsanlığa açılan bu saf ve temiz kapılardan içeri giren bu kötülük elçileri, Kürt halkının misafirperver duygularını istismar ederek, namusuna ve kutsal olan her şeyine tecavüz temelinde, iyilik tanrısı Ah Mazda torunlarının temiz gül bahçesinde ziyan otlarının tohumlarını ekmiş ve bu yüce milletin şahsında, insanlığın temiz tarihine leke sürmüşlerdir.

İyilik ve kötülük tanrılarının savaş alanı olarak süregelen dünyamız, varoluşundan günümüze kadar gelen süre içerisinde bu tanrıların savaşlarına tanıklık etmiştir. Ne acıdır ki, bu savaşta, kötülük tanrısı Ehriman ve onun elikanlı elçileri, bir çok savaş meydanlarını kazanmış görünmekte ve iyilik

tanrısına üstün gelme savaşını sürdürme tedirler. İnsanlık ve medeniyetin en eski yerleşim birimlerinden olan ülkemiz Kürdistan, din maskesi altında, kötülük tanrısının savaş elçilerinden olan medeniyetsiz çöl çıplakları olan Arapların gazabına uğrayarak, kutsal toprakları kirlenmiş ve halkımız bu zalimlerin kılıç darbeleriyle köleleştirilip onun, temiz, onurlu ve misafirperver duygu ve inançları teslim alınmaya çalışılmıştır. Kürt halkı, Ömer İbin Xetab, Xalıt İbin Welid gibi nice zalim ve kötülük elçilerinin kılıçlarıyla biçilmiş ve yer şeyiyle tecavüze uğratılarak, ülkemizde esaretin tohumları ekilmiştir. Çöl sırtlanlarının izinden gelen Moğol kurtları ise, Ehriman'ın savaş köleleri olan Cengizhanlar, Timurlenkler ve daha nicelelerinin emirleri doğrultusunda kan emici Vampirleri gerilerde bırakarak, halkımızı hak etmediği cezaya çarptırılmış ve o güzelim ülkemizi kan gölüne çevirmişlerdir. Kötülük tanrılarının gazabından kurtulamayan halkımız, her ne kadar bazı değer yargıları elinden alınmışsa da, zalimlerin ve despotların ölüm fermanlarına karşı, teslimiyete inat kahramanca direnerek kendisini bugüne kadar idame ettirmiştir.

Nice kahramanlık destanları yaratan halkımızın yiğit evlatları, barbar Arap akınlarına ve özellikle de vahşi Moğol istilalarına karşı direnmesinde yüzbinlerce kurban vererek, bu amansız düşmanlara boyun eğmeyerek,

...Kürt halkı, hiç bir zaman esaret altında yaşamayı kabullenmemiştir. Özgürlüğü için ölümüne direnmiştir. Kürdistan'ın jeopolitik konumundan dolayı sürekli istila ve tecavüzlere uğramış ve onun direnme hareketleri, despot ve zalim imparatorluk ve istilacı savaş tanrılarının orduları tarafından vahşice bastırılıp yok edilmeye çalışılmıştır...

nesilden nesile bize miras olarak bırakılan direnme azmini daha da bilemiştir. Temelinde ülkemizin istilası ve sömürgeleştirilmesi yatan bu vahşi ve barbar istilaların silahşörleri, her defasında din ve kardeşlik kisvesi altında halkımızın insanlık duygusuyla oynayarak, onu kendi emellerine alet etmesini bilmiş ve ne yazık ki, halkımız da, kendi öz katillerinin yalancı sözlerine kanarak bu sahte meleklerle bağrını ve ülkesinin kapılarını açmıştır. Açılan bu kapılardan içeri girmesini çok iyi bilen bu zehirli çayanlar ordusu, ahtapotlar gibi ülkemizi baştan başa sararak, halkımızı boyunduruk altına alıp ülkemizi şeytani niyetleriyle kirletmişlerdir. Savaş elçilerinin bu şeytani niyet ve oyunlarının neticesi, ifadesini, ülkemizin 1639 yılında Osmanlı

ve Pers hegemonyacı imparatorlukları arasında ikiye bölünmesinde bulmuştur. 1639 Kasrışirin antlaşmasıyla fiili olarak ikiye bölünen ülkemiz Kürdistan, bundan sonra da sömürgeci imparatorlukların savaş alanı olmaktan kurtulamayarak, halkımız her iki despot imparatorluk arasında kılıçtan geçirilerek tarih sahnesinden silinmek istenmiştir. Ama, direnmenin öz ifadesi olan halkımız, savaş tanrılarının zalim elçilerine karşı Ahura Mazda'nın direngen kılıcıyla cevap vererek, düşe-kalka ayakta kalmasını başarmış ve teslimiyete red temelinde direnmiştir. Ulusal duygu ve istemleri hayli geçmişe dayanan Kürt halkının ulus bilincinin başlangıç işaretleri 16'cı yüzyılda yaşamış olan büyük Kürt şairi Ahmedê Xanê'nin eserlerinde dile getirilerek, Kürdistan'da özgürlük hareketleri 19'cu yüzyılda başlayarak Kürt halkının haklı direnişi devam etmiştir.

Kürt halkı, hiç bir zaman esaret altında yaşamayı kabullenmemiştir. Özgürlüğü için ölümüne direnmiştir. Kürdistan'ın jeopolitik konumundan dolayı sürekli istila ve tecavüzlere uğramış ve onun direnme hareketleri, despot ve zalim imparatorluk ve istilacı savaş tanrılarının orduları tarafından vahşice bastırılıp yok edilmeye çalışılmıştır. Kürdistan'ın stratejik konumu, zengin petrol ve maden yataklarına sahip oluşundan dolayı, sömürgeci-hegemonyacı dünya ve bölge devletleri tarafından, birinci dünya savaşından sonra, Kürt halkının

inkar edilmesi sonucu halkımız kendi devletine kavuşamadı. Sömürgeci-hegemonyacı batı devletleri, kendi çıkarları gereği tercihlerini Kürt halkından yana değil de, Kürt halkının düşmanları olan sömürgeci Türkiye, İran, Irak ve Suriye'den yana koyarak halkımızın esaret altında tutulmasında birinci derecede rol oynadılar. Bunun sonucunda, Emperyalist-sömürgeci devletler 1923 Lozan antlaşmasıyla ülkemiz Kürdistan'ı dört parçaya bölerek iyilik tanrılarına red temelinde, kötülük tanrılarının saflarında yer alarak halkımızı tarih sahnesinden silercesine bastırmaya çalıştılar. Ama, demirci Kawa'nın kahraman torunları, dişe-diş, kana-kan şiarıyla direndiler. Ve direnerek geleceğin özgür ve bağımsız yaşama umutlarına doğru yola koyularak direnme azimlerini bilemesini bildiler.

1805 Abdurrahman Paşayê Baban ayaklanmasından itibaren, Kürt halkının özgürlük hareketi devam edip, özgürlük meşaleleri sönmeden karanlığa direndi. Kürdistan'ın her bölgesinde, değişik tarihlerde baş gösteren özgürlük hareketleri, Kürtlerin teslimiyetten yana değil, direnmeden yana olduklarını bir kez daha ispatladı. Direnmek yaşamaktır şiarının örnek temsilcileri olan Kürtler, zalimin zulmüne karşı Ahura Mazda'nın ruhuyla donanarak, direniş mirasını elden ele aktarıp kötülük tanrısının elçilerine karşı bizleri: Direniş zafere, teslimiyet ihanete

götürür şiarıyla taçlandılar. Sayıları 29'lara varan Kürtlerin özgürlük hareketleri, düşmanın tüm baskı ve katliamlarına karşı muhtevastından hiç bir şey kaybetmeyerek düşlediği hedefe doğru ilerledi. Kürtlerin yüzyıllardır esaret altında tutulup ülkelerinin dörde bölünmesi, elbetteki Kürtler arasında ulusal birliğin temelinde çatlakların oluşmasına yol açmış ve onları her parçada kendi somut şartlarının somut tahliline götürerek, aynı zamanda Kürtler arasında değişik ideolojik-siyasi yapıların oluşmasına yol açmıştır. Değişik ideolojik-siyasi yapıların ortaya çıkması ve her siyasi yapının Kürdistan devrim ne olan değişik bakış açısı, Kürtlerin birlik ve beraberliğine büyük zararlar vererek, kişisel ve örgütsel çıkarların Kürdistan devrim çıkarlarına üstün gelmesine ve hatta onun önünde engel olma derecesine varmıştır. Dörde bölünüp etrafı dört düşman tarafından sarılan Kürdistan'ın kurtancı melekleri adına yola çıkan bu değişik siyasi yapıların değişik düşman devletlerle olan sözümona taktik ilişkiler, kardeş kavgalarının boy vermesine, Kürt kanı üzerinde siyaset yapılmasına ve hatta bazılarının taktik dedikleri karanlık ilişkiler stratejik ilişkilere dönüşerek, Kürtlerin birlik ve beraberliğinde sarılması epey zaman alacak derin yara izleri bırakmasına yol açmıştır. Bu da, Kürtlerin zafere ilerleyiş mücadelesinin başarısında olumsuz engellerden biri olmuştur.

1980 öncesine kısa bir bakış

Marksist felsefenin temelleri üzerinde şekillenip filizlenen 1917 Sosyalist ekim devriminin eski Sovyetler Birliğinde iktidar olması, beraberinde yeni ideolojik-siyasi görüşlerin, yani Sosyalist-Komünist dünya görüşünün ortaya çıkmasını getirmiştir. Ortaya çıkan bu yeni sosyalist dünya görüşünden yararlanıp ve kendi somut şartlarına indirgeyen birçok Ulusal Kurtuluş Hareketleri, kendi kurtuluşlarını zaferle taçlandırmasını bilmiş ve boyundurluktan kurtulmuşlardır. Yeni çıkmış bir moda gibi dünyaya yayılan ve birçok insanın beynine hitap edip yerleşen bu yeni görüş, ister istemez Türkiye ve Kuzey Kürdistan gençliğinin beyinlerinde de alıcı pazarı bulmuştu. Yeni Sosyalist dünya görüşünü rehber edinme hastalığına kapılan biz Kuzey Kürdistanlı devrimci-demokratlar da, sosyal şoven Türk solundan aldığımız yanlış ve tahripkar reçetelerle yeni Sosyalist dünya görüşüne sarılıp Sol komünizm çocukluk hastalığına yakalandık. Bu hastalığa yazılan yanlış ve faydasız reçetelerle uygulanmaya çalışılan tedavi ise hasta adamı bir türlü yataktan kaldıramadığı gibi onu darmadağın etme derecesine getirdi. Sosyal-şoven kafaların içindeki zehirli reçetelerin devr alınması, biz ezilen ulus devrimcilerine pahalıya mal olmakla beraber, bizleri somut şartların somut tahlilinden uzaklaştırarak kendi öz davamıza

yabancılaştırdı. Elbetteki Sosyalist dünya görüşünden yararlanıp ondan istifade edebildik. Etmeliydik. Ve hala da etmeliyiz. Ama burda ele almak istediğimiz Sosyalist dünya görüşünün yararsız olduğu değil, biz ezilen ulus devrimci-demokratların olayları yanlış algılayıp yanlış uygulamaları yönündedir.

Maksizmin, somut şartların somut tahlili olduğu belirlemesini bilmeyen Sosyalist-devrimci hemen hemen yoktur. Biz ezilen ulus devrimcileri, sosyalist dünya görüşünü ülkemizin somut koşullarına indirgeyeceğimize, buna es geçip, parçayı bütüne yani Kürdistan'ı genel sosyalist çıkarlara feda etme yarışına girdik. Canla-başla oluşan yurtsever-devrimci potansiyelimizi o dönemin sözümona, aydın kadroları olarak, Kürdevari bir kafayla doğru hedefe kanalize edemedik. Bunda epeyce geç kaldık. Kendimizi ispatlama yarışlarına girdik. Enternasyonalizm adına diğer ulusal kurtuluş hareketlerini ölümüne desteklerken, gerçek Enternasyonalizmin kendi öz ülkemizin kurtuluşu olduğuna göz yumduk, görmemezlikten geldik. Gericilikle damgalanma korkusu bizleri kraldan daha kralcı olma derecesine getirdi. Bu hastalık, bizleri ulusal değerlerimize yabancılaştırdı, körleştirdi.

1960'lardan başlayıp boy gösteren bu hastalıklı yapılanma, 1970'lerden sonra dal-budak saldı. Yukarıda dile getirilmeye çalışılan olumsuzluklar sonucu,

ülke zemininde var olan siyasi örgüt ve yapılanmalar arasında düşmanlık derecesine varan çekişmeler yaşandı. İdeolojik-siyasi tartışmalar kardeş kavga-larına dönüşerek iç çatışmalar başladı. Sosyalizm, sosyal emperyalizm, sosyal faşizm, milliyetçi, şoven, revizyonizm, Maoizm, üç dünya teorisi ve bize yabancı olan daha bir sürü teorik deyimler yüzünden, birbir fedakarlıkla yan yana getirilen örgütlü yapılanma dağılma aşamasına getirildi, parçalandı. İdeolojik görüş ayrılığı adı altında hareketler parçalanarak, örgütsüzlük yeğlenip var olan oluşumlar çaptan düşürülmeye çalışılıp düşmanın ekmeğine yağ sürüldü. Var olan yanlış ve hatalarımızdan faydalanan düşman da boş durmadı. Var olan suni gelişmeleri bilemedi, derinleştirmeye çalıştı. Gelişen yurtsever Kürt potansiyelinin önünü almak için, ajan-provokatör unsurların eliyle Kürtleri birbirine kırdırttı. Hasta yapılı ve nereden geldiği belli olmayan bazı yapılanmalar oluşturup, Kürtlük adına Kürt düşmanlığı yaratmaya çalıştı. Çıktığı ilk günden itibaren Kürtlük adına Kürtleri öldüren melez yapılanmalar peydahlandı. Ve buna Kürtlük, Sosyalistlik, devrimcilik adı takıldı.

Kürt siyasi yapılanmaları arasında devam eden çelişkilerden faydalanan bu maskeli güçler, gelişmeleri önünde engel olarak gördükleri yurtsever-devrimci kurum ve kuruluşları ve yurtseverlik duyguları güçlü olan Kürt

Sömürgeci Türk devleti, gelişen yurtsever Kürt potansiyelinin önüne geçemeyeceğini anlayınca çareyi, 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinde buldu. Askeri faşist darbenin iktidara el koymasında başka etkenlerin de rol oynamasıyla beraber, en önemli etken ise gelişen yurtsever-devrimci Kürt potansiyeli idi.

aşiretlerine savaş açmakla işe başladı. Bundaki amaç; elbetteki, Kürtler arasında var olan güçlü toplumsal yapının parçalanması idi. Meydana sürülen bu güçlerin Kürt yurtseverlerine açtığı savaş sonucunda, yüzlerce devrimci-demokrat Kürt yurtseverinin kanı akıtılarak, toplumda nifak tohumları ektirildi. Buna rağmen Kürt halkının micadele azmi kırılmadı, devam etti.

Sömürgeci Türk devleti, gelişen yurtsever Kürt potansiyelinin önüne geçemeyeceğini anlayınca çareyi, 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinde buldu. Askeri faşist darbenin iktidara el koymasında başka etkenlerin de rol oynamasıyla beraber, en önemli etken ise gelişen yurtsever-devrimci Kürt potansiyeli idi. 12 Eylül 1980 darbesine hazırlıksız yakalanan o günün siyasi örgüt ve Partileri şaşkana dönmüşlerdi. Örgütlülük ve Particilik adına örgütsüzlüğü ve Partisizliği yaşayan bu siyasi

yapılanmalar, geleceği görme kabiliyetinden yoksun olarak geleceğe yönelik herhangi bir hazırlık yapmadan 12 Eylül darbesine yakalanmışlardı. Var olan Potansiyele önderlik etme iddiasında olan kadro ve sözümona önderler, hala sol komünizm çocukluk hastalığından kurtulamayıp, önder olma sıfat ve kabiliyetinden yoksundular. Varolan tecrübeli kadro ve militanlardan istifade edeceklerine, onları safdışı ve imha etme politikalarıyla bir demegi bile yönetemeyecekleri daha sonradan ortaya çıkacaktı. Birkaç bilimsel kelimeyi öğrenmiş ve lafazanlıktan başka hiç bir marifeti olmayan bu asalakların, siyasi yapılanmalarda hak etmedikleri konumlara gelmeleri, var olan potansiyelin daradağın edilmesinde birinci derecede rol oynamış ve var olan yurtsever kürt potansiyelini Kurda-Kuşa teslim etmede suçlu mertebesine ulaşmışlardır.

Kafese konulmuş bir Kuş misali, sağa-sola çırpınıp kendisini kurtarma derdine düşen bu lafazanlar ordusu, var olan potansiyele yol gösterip onları geleceğin aydınlık ve özgür yaşama koşullarına hazırlayacağına, canpazarında satılan bir koyun dibi can derdine düşmüşlerdi. Halka verilen sözler unutulmuş, kanla-terle elde edilen mevziler terk edilerek halkına sırtını çevirmiş ve çareyi sınır dışına kaçmakta bulmuşlardı. Kürdistan,ın küçük parçasında yuvalanmaya başlayan bu önder (!) kadrolar, Kürdistan'ın sıcak mücadele

alanlarında isimlerinden çokça bahsedilen ahımlı-şahımlı önderler olmadıkları çok çabuk görülecekti. Aksine, işgal ettikleri mevkilere hezbelqeder geldikleri çok çabuk su yüzüne çıkacaktı. Bildiğimiz, okuyup öğrendiğimiz Merkez kadrolarda bulunması gereken sıfat ve kudretler bu insanlarımızda hiçte mevcut değildi. Parti Merkez kadrosu, Partinin en ileri görüşlü, en bilinçli, en fedakar, Parti çıkarlarını kendi kişisel çıkarından üstün tutan insanlardan oluştuğunu öğrenmiştik, böyle biliyorduk. Ama ne acıdır ki, Kürdistan Devrimine talip olma iddiasında bulunan bu önder kadrolarımıza, yukarıdaki sıfatların hiç birisi nasip olmamıştı. Aksine bunlar, Asalak, çıkarıcı,korkak, kaçkın, ahbap-çavuşçu, ordubozancı, hizipçi ve daha nice olumsuz sıfat ve marifetlerle donanmışlardı. Bunların Kürdistan devrimine önderlik etme gibi ne bir niyetleri vardı ve ne de o niteliklere sahip değillerdi. Onların bu içacısı durumları birçoğumuz üzerinde şok etkisi yapmakla birlikte, insanlarımızın şapkalarını önlerine koyarak bunlarımıydı bizim önderlerimiz deyip derin derin düşünmelerine yol açmıştı.

1980'den sonra Kürdistan'ın küçük parçasına iltica edip sığınma talebinde bulunan ve daha ileriki yıllarda bexer olmalarından dolayı Kürt halkı tarafından ilticacı kabul edilmeyecek olan bu önderlerimizden, K.Kürdistan halkımız, hala birşeyler bekliyor ve onlara bir

şans daha tanımak istiyordu. Halkımız hala bir beklenti içerisindeydi. Ateşin bir kıvılcımını gözlüyordu. Ama halkımız, bu insanların, kafasında canlandığı Rüstemê Zal-ler, Selaheddînê Eyübî-ler olmadıklarını bilmiyordu. Aksine, bunların o kılığa bürünmüş kağıttan kaplan olduklarını daha sonraları anlayacaktı. Bir zamanlar kitlemizin gönlünde taht kurmuş olan bu küçük dev (!) insanlar, halka verilen sözlere sadık kalıp daha örgütlü bir bir azimle, ülkeye dönüş temelinde geleceği yara ma yerine, kişisel çıkarlarını ideolojik-siyasi görüş ayrılığına büründürerek, insanlarımızın daradağın edilmesine, yapımızın çaptan düşürülmesine önayak olarak bizleri hem halkımız ve hem de dünyakamuoyuna karşı rezil üriswa etmekten hiç te geri kalmadılar. Fedakar Kürt halkı buna layık değildi. Kadrolarımız, taraftarlarımız, dostlarımız yerden yere vurulmamalıydı. Onların özgür yaşam umutlarına kara perdeler çekilmeyip arkadan hançerlenmemeliydi. Ama halkımız, bir çok kez kara Çarşambaları yaşamıştı, görmüştü. Deney sahibiydi. Onun alın defterinde teslimiyete yer yoktu. Atalarından devr aldığı direniş bayrağını elbetteki göklerde dalgalandıracak ve gelecek nesillere miras olarak bırakıp, atalarının vasiyetini yerine getirecekti. Bunda şüphe yoktu. Çünkü halkımız, mirov bi xweziya nagihê baqê keziya atasözünün çok bilincindeydi.

Bunları dile getirirken, biz orta

kadro denilen kesimin suçsuz-günahsız olduğumuzu kimse sanmasın. Merkez kadrolar kadar olmasa da bizler de işlenen bu cinayetlerin ortaklarıyız. Çünkü; Biz orta kadrolar hareketin lokomotifidik. Hareketin ağır yükünü bizler kaldırıyoruz. Merkez kadrolar ise sadece direksiyon sallıyorlardı. Direksiyonu nereye çevirdilerse bizler hiç orali olmadan o yöne doğru yöneldik, oraya koştuk. Yaptıkları her yanlış harekete göz yumup, işledikleri her siyasi cinayete sessiz kalmayı yeğledik. Dalkavukçuluk edip ahab-çavuş ilişkilere girdik. Hareketin birlik ve beraberliğini, kurumlarını savunacağımıza, ona sahip çıkacağımıza hareketin parçalanıp dağılmasına sessizliğimizle destek verdik. Onların işlediği suçları meşrulaştırdık. Hareketin birlik ve beraberliği etrafında bir araya gelemeyip, önder kadroların kirli oyunlarına alet edilmeye alkış tuttuk. Hizipçiliği onayladık. Bunları görmemize rağmen hareketin birlik ve beraberliğini temel alıp, onların işlediği suçlara dur deme cesaretini gösteremedik. Kısacası: Herşeye seyirci kaldığımız için suçluyuz, günahkarız...

Kürdistan'ın küçük parçasında, Nazi kampları misali, hücre tipi evlerde barınan bu insanlarımız, teslimiyet temelinde ülkeyi terk etmek yetmiyormuş gibi bu sefer başka oyun ve vaatlerle, Kürdistan topraklarından uzak, yaşam standartlarının hayli yüksek olduğu Avrupa-İskandinavya

ülkelerinin yollarına koyuldular. Kurtuluşu oraya kaçmakta buldular. Hemde masum bir görünümle, Kürt halkının gözleri içine baka baka uçtular.

Elbette birilerine fırsat doğacaktı, fırsat doğmuştu. Alanlar boşaltılmış, halk kitlesi öndersiz-kadrosuz bırakılmıştı. Sömürgeci faşist Türk ordusunun kanlı çizmeleri altında inleyen halkımız ise, kendisine sahip çıkabilecek birilerini arıyordu. Onun kurtuluşuna uzatılan hangi el olursa olsun tutulacak, karşılık görecekti. Onun artık beklemeye sabrı kalmamıştı. Güvendiği dağlarına karlar yağın halkımız, Denize düşen yılanı sarılır misali uzatılan eli boş çevirmeyecekti. Bu el zehirli bir yılan dahi olsaydı.

PKK ve 15 yıllık savaşın getirdikleri

Apoculuk, 1974'lerden itibaren, MİT elemanı olan Pilot Necati'nin de içinde yer aldığı bir grup olarak ortaya çıktı. Daha sonraları kendileri tarafından öldürülen ve kendi deyimleriyle ajan-Mit olan bir sürü kadroyla ifadesini 1978'de PKK'nin ilan edilmesinde buldu. İlk çıkarılıp dağıtılan Kürdistan devriminin yolu adlı PKK manifestosunda, PKK, gelişmesi önündeki en büyük engelin var olan yurtsever-devrimci Kürt hareketleri olduğunu yazdı ve onlara karşı savaş açmakla işe başladı. Siverek'te Bucak aşiretine saldırıp Kürtler arasında nifak tohumları

ekti. 1980'lere gelindiğinde, saldırıp öldürmediği Kürt solu bırakmayan PKK, sonunda TKDP-KUK ile sert çatışmasını yaşadı. Sert bir duvara çarpan PKK, bu çatışmalarda yüzlerce yurtsever-devrimci Kürt kadrolarının kamına girdi. K.Kürdistan'ın bir çok yöresinde imha derecesine gelen PKK, 1980 askeri faşist darbenin iktidara el koymasıyla rahat bir nefes alarak, bir çok örgüt ve Parti gibi çareyi Kürdistan'ın küçük parçasına kaçmakta buldu. PKK önder kadroları, Kürdistan'ın bu küçük parçasında diğer örgütlerin yapmadığını yaptı. Yani, diğer Kürt örgütlerine uzatılan Suriye istihbaratının elini sadece PKK tuttu ve bu yönüyle onlara rahat manevra alanları açıldı. Sömürgeci Suriye devletinin bu yardımında iki temel çıkarı vardı. Birincisi: PKK'yi kullanarak Türkiye ile var olan Hatay ve Fırat su sorunlarını gündemleştirip Türkiye'den tavizler koparmak. İkincisi: İleride ortaya çıkacak bir Kürt oluşumuna (özellikle Güney Kürdistan da) karşı PKK'yi bir kalkan gibi kullanmak. Bu amaçla, Suriye muhabaratının yardım ve yönlendirmeleri ile Kuzeybatı Kürdistan halkımız PKK'ye desteklemeye zorlandı. PKK'ye askerlik yapmak şartıyla bir çok Kürt insanı Suriye devletine askerlik yapmaktan muaf tutuldu. Suriye istihbaratı PKK'ye tam destek vererek onları ön plana çıkarıp Suriye'de mücadele eden yurtsever-demokrat Kürt örgütlerinin başına musallat etti. Sunulan bu sınırsız destek ve

...G.Kürdistanlı bazı partilerce de destek gören PKK, kendilerine verilen yerleşim kamplarında askeri eğitime geçip fırsat kollamaya başladı. Irak'ın Kuveyti işgal etmesiyle kolları sıvayan PKK, G.Kürdistan,da oluşan boşluğu denetimi altına alma girişimlerine başladı ve böylece G.Kürdistanlı güçlerle olan kardeş kavgalarının temellerini attı.

imkanlarla PKK, belirli bir ön hazırlıktan sonra K.Kürdistan da 15 Ağustos 1984' te gerilla hareketini başlattı. İlk başlangıçta G.Kürdistanlı bazı partilerce de destek gören PKK, kendilerine verilen yerleşim kamplarında askeri eğitime geçip fırsat kollamaya başladı. Irak'ın Kuveyti işgal etmesiyle kolları sıvayan PKK, G.Kürdistan,da oluşan boşluğu denetimi altına alma girişimlerine başladı ve böylece G.Kürdistanlı güçlerle olan kardeş kavgalarının temellerini attı. Giderek G.Kürdistanlı güçler içinde bir tehdit unsuru olmaya başlayan PKK, bir yandan K.Kürdistana yönelik eylemler yapıp Türk ordusunu G.Kürdistana yöneltme provakasyonları yaparken, diğer taraftan da G.Kürdistanlı güçlere dış bilemeye başladı.

1978'lerden itibaren Kürdistan toplumsal yapısında nifak tohumları eken PKK, bu düşmanca tutumunu, güçlendi-

ke, had safhaya vardırırdı. K.Kür-distan da kan bağları çok güçlü olan yurtsever Kürt aşiretlerine düşmanlık temelinde saldırap, onları düşmanın saflarında yer almaya mecbur ederek koruculuk sistemini pekiş-tirdi. Türk devletine askerlik yapmayıp ona kin besleyen bu yurtsever Kürt aşiretleri, PKK'nin düşmanca tavırları sonucu, PKK'nin şahsında Ulusal Kur-tuluş Mücadelesine tavrı alıp düşmanın silahını kendi öz evlatlarına yöneltme mecburiyetinde bira-kıldı. Buna bağlı olarak, Türkiye metropollerinde hiç bir askeri eylem yapmayan yapmak istemeyen- PKK, Kürdistan ve Kürt halkını savaş alanına haps etti. Kürt halkını, Türk devleti - PKK ikilemi arasında tavrı almaya zorlayan PKK, Kürtler arasında derin düşmanlık tohumlarını ekti. Devlet - PKK arasında bölünmeye zorlanan halkımız, her iki tarafın zorlamasıyla birbirini kırmaya başlayıp Kürdistan toplumsal yapısında sarılması epey zaman alacak derin yaralar açtı. Devlet tarafından terörist, PKK tarafından ise ajan-hain olarak damgalanmaya başlayan halkımız, yukarı bıyık aşağı sakal misali her iki güç tarafından zulme uğradı,parçalandı.

PKK'nin gelişip güçlenmesi, diğer sömürgeci devletleri de iştah-

landırdı. Suriye'den sonra Irak ve İran sömürgeci devletleri de pastadan pay almaya başladı. Merkezi Şam'da olmak üzere, dört sömürgeci devlet arasında satranç taşlarına dönen PKK'nin kurmayları, cambazlar gibi oynatılmaya başlandı. Mevlana dergahına döndürülen PKK, kimin eli kimin cebinde misaline döndürülerek, herkesin rahatlıkla girip çıktığı, her türden insanın içinde cirit attığı maç tribünlerine döndü. Giriş vizesine konulan temel şart ise - Biji Serok!- olarak yeterli görülüp, tabandan tavana kadar her şey bir tek kişinin elinde toplandı. Herşeyin kendisiyle başlayıp kendisiyle biteceği mantığı üzerinde bir müritler ordusu yaratılıp tarikatlaşan PKK, tek şef - tek parti mantığını kurumlattı. Tarikat Şeyhinin vereceği her karar, Kurani Kerimin ayetlerine dönüştürüldü. Eleştirilip karşı konulması münafıklık olarak karara bağlandı. Ve buna paralel olarak Kürtler arasında kişiliksiz, dalkavuk, kör-sağır bir tarikat çizgisi yaratılıp tüm kürtlerin bu tarikata mürit olması hedeflendi.

Sömürgeci devletlerin desteği ve alternatifsizliğin alternatifi olarak Kürt halkına sunulan PKK, K.Kürdistan halk kitlesi tarafından destek gördü. Kendisine uzatılmış bir kurtarıcı eli olarak gören halkımız, bu harekete, hiç bir direniş hareketine sunmadığı desteği sundu. Can-mal demeden kendi evlatlarını seve seve feda etti. Bu hareketin şahsında, Kürdistan Uhusal Kurtuluş

Mücadelesine sunduğu destek ve yaptığı fedakarlık, dünya ulusa kurtuluş mücadelelerinde eşine az rastlanmaktadır. Halkımız hiçbir fedakarlıktan kaçınmayarak bu uğurda ağır bedeller ödedi. PKK'yi ölümüne destekledi ve onu kendi kurtarıcısı olarak gördü. Bu destek, 1992-93 yılları arasında had safhaya vardı. Öyleki Türk yetkili ağızları bile, K. Kürdistan'ı bu yıllar arasında kaybetme aşamasına geldiklerini itiraf etm derecesine getirdi. Ama bunun bir oyun olduğu daha sonraları ortaya çıkacaktı. 92-93 serhıldanlarında, Kürtler arasında var olan en millitan, en bilinçli, en fedakar ve en yetkin kadro ve aydınları tespit edilip işe başlandı. Önce Şam'da PKK'nin kulağı çekilip dizginler elinden alınarak cephe gerisine itildi. Sonra da ülkedeki itici güç halkın arkasından çekilerek halk kitlesi yalnız bırakıldı. Daha sonra da Türkiye ve İran'ın işbirliğiyle Hizbullah - sofikler- denilen karanlık güçler ortalığa sürülüp faili meçhul cinayetler dizisi başlatıldı. Hizbullahın Kürdistan da cirit atmasında PKK'nin payı yoktur denilemez tabii. PKK en az devlet kadar sorumludur. Çünkü; İran sömürdecı devletiyle girilen karanlık ilişkiler hayra-alamet değildi. Tespit edilen halkın bilinçli, fedakar, millitan aydın ve yurtsever Kürt işadamları birer birer ortadan kaldırılarak tiyatronicun başka bir perdesi açıldı. Açılan bu karanlık perdenin sahnesinde Kürt halkının katilleri başrolü oynarken, kurtarıcıları ise sahnede hiçmi hiç görünmüy-

orlardı.

Kürt halkı neye uğradığını şaşırması, kurtların pençesinde çobansız sürüye dönmüştü. Çobanı ararken Kurtların gazabından kurtulamayan halkımız, sonunda azgın kurt sürüsüne yenik düşerek şapkasını önüne koyacaktı. 1994'ten itibaren PKK, ye olan halk desteği giderek azalacak ve PKK ise dağlardaki silahlı güçlerini koruma telaşı içerisine girmişti. Halkın gözünü korkutan sömürgeci-faşist Türk ordusu, bundan sonra Kürt köylerini yakıp-yıkmaya koyularak Kürtleri kendi öz vatanlarından çıkarma planlarını devreye koyup Kürdistan'ı boşaltmaya başladı. Danışıklı döğüş olarak ta adlandırabileceğimiz bu savaşın sahne oyunları birer birer oynanıyordu artık.

Uzun bir mücadele sonucu G.Kürdistan'da elde edilen mevziler, Güney parçamızın kurtuluşunda meyvelerini vermeye başlamıştı. G.Kürdistan'ın kurtuluşu yolunda elde edilen bu önemli mevziler artık kurumlaşıp kök salıyordu. Kurumlaşan bu mevziler elbette düşman devletlerin olduğu kadar PKK'nin de gözüne batıyordu. Burunlarının dibinde yeşeren bir Kürt oluşumuna kimse alkış çalamazdı. G.Kürdistan'ın bağımsızlığı yolunda yükselip kurumlaşan bu mevziler, sömürgeci devletlerin hem hoşuna gitmiyor ve hem de kendi iradeleri dışında gelişen bu oluşumu ortadan kaldırma yollarını arıyorlardı. Bu oluşu-

mun gelişip serpilmesi aynı zaman da PKK'nin başaşağı gitmesi demek olacaktı. K.Kürdistan'da halk desteği azalan PKK, G.Kürdistan'ın kurumlaşmasıyla önemini yitirip halkın canına tak eden bu hareketin G.Kürdistan'daki mevzileri elinden alınmış olup manevra alanı daralacaktı. Bunun için ne sömürgeci devletler ve nede PKK buna göz yumamazlardı. PKK'nin bu gelişmeler karşısında düşmanın yapmak istediği ama uluslararası hukukun elvermediği sebeplerden dolayı yapamadığı açık savaş ve imha olayını bizzat kendisi üstlenmiş bir tutum sergilemesi, Güneyli kardeşlerimizin nefretine yol açmıştır. Bu nefret, yaptıkları fedakarlıklar karşısında PKK'nin devletleşmeye giden ilkelerinin yanında değil de, düşmanın yanında yer almasından kaynaklanıyordu. Elbeteki kurumlaşan bu mevziler, sömürgecileri rahatsız ettiği kadar PKK'yi de rahatsız ediyordu. Kurumlaşan ve devlet olma yolunda epey yol alan G.Kürdistan, artık herkesin cirit attığı bezirgan hanı olmaktan çıkmış, yüzde yüzlük olmasa da büyük oranda kontrol kurumlarının eline geçmiş olup bu da PKK'nin bölgede yuvalanıp düşmanca emellerini gerçekleştirmesine engel oluyordu. Bundan dolayı, binbir fedakarlıkla Kürtler açısından elde edilen bu hayati mevziler yok edilmeli yada engellenmesi için her şey yapılmalıydı. Bu hayati mevzilerin yok edilmesine karşı sömürgeci devletler ile PKK'nin kullandığı dil aynı, onun kurumlaşmasına karşı sür-

dürülen politika ise aynı politika'ydı. Yani düşman politikasıydı.

PKK, Kürt halk kitlesinin yoğun desteği ve Türk devletiyle çelişkili olan değişik komşu ülkelerin yardımlarıyla, sadece ülke özelinde değil aynı zamanda dünya genelinde de serpilip gelişti. Elde edilen geniş yardım ve imkanlarla PKK, basın-yayın alanında oldukça gelişti ve hiçbir ulusal kurtuluş hareketinin erişemediği dünya çapında yayın yapan bir televizyonu yayın hayatına soktu. Bu belki de, PKK'nin şimdiye kadar Kürt halkına kazandırdığı ilk ve son hediyesi olacaktır.

Kürt halkının Ulusal Kurtuluş Mücadelesi geliştikçe Kürt sorunu, dünya kamuoyunun da ilgi alanına girmeyi başardı. Türkiye ve Kürdistan'da legal alanda Kürtlerin yönettiği bir sürü legal partiler faaliyet yürütürken, dünyada cılız da olsa Kürt halkının Ulusal Kurtuluş Mücadelesine sempatiyle bakan dostları oluştu. Ama tüm bu gelişmeler PKK'ye endekslenip kendi etrafında dönüp durdu. Kürtlerin elde ettiği önemli mevzilere hegemonyacı bir yaklaşımla hareket eden PKK, bu mevzilerin gelişmesini köstekleyip önüne setler çekti. Kendi insiyatifi dışında gelişen herhangi bir kuruluşa serbest hareket etme hakkı tanımayarak, kendisini tüm kürtlerin yegane temsilcisi olarak kabul ettirmeye çalıştı. Bu hegemonyacı kalıplaşmış dar mantığın sonucu olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi

yerinde sayıp durdu. Daha doğrusu durduruldu. Ülke içi ve ülke dışında legal zeminlerde oluşturulan kurum ve kuruluşlara serbest hareket etme imkanları tanınmadı. Bu kurum ve kuruluşlar PKK'nin bir şubesi gibi faaliyet göstermeye zorlanıp ipler yine tarikat Şeyhinin eline verildi. Ve onların kaderi, kendisini HZ.İsa'ya benzeten bu tarikat Şeyhinin dudakları arasından çıkacak bir kaç kelimeye bağlandı. Şeyhin dudakları arasından çıkan bir kaç kelime, bir Partinin veya bir kurumun oluşturulması veya yıkılmasına yeterliydi. Bunun içindir ki, HEP, DEP ve ulusal meclisler oluşturulup üflenip püflendi. Daha sonra HADEP'in başına da aynı çoraplar örülerek legal alanlardaki Kürt mevzilerinin ilerlemesi önünde dikenli teller dikildi. Bu oluşumlar frenlenip dizginlendi. Daha sonraları Ulusal Kongre adı altında kendi şablon örgütlerinden bir kurum oluşturarak, Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin hedeflediği tüm kutsal kurum ve oluşumları koflaştırıp, çıkarıcı, egoist ve tarikatçı emellerini sürdürerek, Kürtlerin birlik yönündeki tüm çabaları PKK'nin engel çengeline takılıp kaldı.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi maskesi altında sürdürülen PKK'nin bu çaba ve oyunları, onu dünya kamuoyunda terörist damgasından bir türlü kurtaramadı. Cılız bir kamuoyu desteğiyle art niyetlerini sürdüren PKK, diğer Kürt örgüt ve partilerini de kullanmasını çok iyi bildi.

PDK/Bakur dışında, tek ayak üstünde kalan sözümona diğer kürt örgüt ve Partileri, kendilerini PKK ile meşrulaştırmak hevesiyle, daha düne kadar ajan-provokatör olarak damgaladıkları PKK ile hiçbir şey olmamış gibi, birlikler - platformlar oluşturarak ona güç verip ekmeğine yağ sürdüler. Bu kelayna kuşlarının meşrutiyet ve PKK tabanına konma heveslerini çok iyi gören PKK, kendisini dünya kamuoyunda terörist damgasından kurtarmak için ele geçen fırsatı kaçırmadı ve PKK kuyruğuna takılan bu askersiz Generallerin ne kadar zavallı oldukları ortaya çıktı. Halk desteğinden kopuk, ayakları yerdensilen bu askersiz Generaller ordusunun tavrı, PKK'ye kuyrukçuluk etmekten öteye gitmeyip, Generallikten alt kademelere terfi ettiler.

K.Kürdistan halk kitlesinden desteği kesilen PKK, G.Kürdistan'daki kirli oyunlarında da başarılı olamayınca, giderek manevra alanları daralmaya başladı. Sömürgeci devletlerin (özellikle de Türkiye-Suriye) antlaşmaları da buna eklenince çember daha da daraldı. Daralan bu çemberin sonucunda, savunduğu ilke ve görüşlerinden hiçbir eser bırakmayan PKK, her geçen gün taviz üstüne taviz vermeye başladı. Uğruna binlerce Kürt evladının ölümüne gittiği kutsal ilkeler hiçe sayılarak, Kürt ve Kürdistan'ın kurtuluşu giderek tarikat Şeyhinin kişisel kurtuluşuna kilitlendi. Cennetin anahtarını elinde tutan yüce Şeyh, uğruna binlerce Şehi-

din verildiği kutsal ilke ve amaçların artık işe yaramadığına dair ayetler indirmeye başladı. Müritler ordusunu da bu ayetlere körükörüne inandıran tarikat Şeyhi, direniş çizgisinin artık anlamını yitirdiğini ve bağımsızlık talebinden demokratik haklar talebine giden teslimiyetçi yolun günümüz koşullarına daha uygun olacağını, kendisine vahi yoluyla iletildiğini söyledi. Müritler ordusunun beynini kırk hamam suyuyla yeniden yıkayıp direniş günahlarından arındıran Şeyhin yeni tarikat ilkeleri, teslimiyet yolunda hızla ilerledi. Kırk yaşından sonra artık Peygamberlik yolunda olgunlaştığını gören tarikat Şeyhi, herşeyini teslim ettiği münafıklar tarafından Şam'daki dergahından kovulunca, tarikatın yeni ilke ve amaçlarını başka alanlara yaymak için Şam'daki dergahından havalanmak zorunda bırakıldı. Münafık olarak görüp saldırdığı Emperyalist devletler hava sahalılarında uçup uçup kanatlandı. Kah Rusya da, kah İtalya da, kah Yunanistan da konaklayıp tarikatın yeni yol ve yöntemlerini tekrarlayıp durdu. Ama kendi müritleri dışında Peygamberliği kabul görmeyen yüce Şeyh, bazıları tarafından Afrika'nın siyah Kenya'sına misafir edildi. Burada üç koruyucu kadın Meleğiyle izdivaya çekilen Şeyh Hazretleri, yeni yol ve ilke bilmecelerine gömüldü.

Münafıklar tarafından aranıp manevra alanları oldukça daralan tarikat Şeyhi, sonunda, gözle-

ri bağlı,elleri kelepçeli olarak Televizyon ekranlarında görünmeye başlandı. Paketlenip teslim alınan yüce önder (!) gözleri açılır açılmaz, kötülük tanrıların hizmetinde çalışabileceğini ve zaten anasının da Türk olup, dayılarına hizmet etmekte sakınca görmeyerek teslimiyet bayrağını çekti. Gözleri bağlı, elleri kelepçeli olarak dünya Televizyon ekranlarında gösterilen PKK lideri A.Öcalan,ın bu hali, dünya Kürtleri tarafından (PKK'li olsun olmasın) nefretle kınandı. Kürtler bunu kendilerine yönelik yapılmış bir hakaret sayarak sömürgeci Türk devletini protesto ettiler. Yüzbinlerce Kürt ayağa kalkarak Öcalan'a desteklerini sundular. Ama PKK kurmayları, herşeyde olduğu gibi Kürtlerin bu dayanışmasını da kötüye kullandı. Ve tüm kürtleri PKK'liymiş gibi lanse edip Kürtlere yine saygısızlık temelinde yaklaştı.

A.Öcalan,ın yakalanması dünya çapında şok etkisi yarattı. Yapılan tüm protesto eylemleri fayda vermeyince, sonucu sürece bırakıldı. Ve herkes Öcalan'ın mahkemeye çıkarılma gününü sabırsızlıkla bekleyip onun mahkemede takınacağı tavrı merak etmeye başladı. Gerçi Öcalan'ın uçakta ve hatta daha önceki birçok

A.Öcalan,ın yakalanması dünya çapında şok etkisi yarattı. Yapılan tüm protesto eylemleri fayda vermeyince, sonucu sürece bırakıldı. Ve herkes Öcalan'ın mahkemeye çıkarılma gününü sabırsızlıkla bekleyip onun mahkemede takınacağı tavrı merak etmeye başladı. Gerçi Öcalan'ın uçakta ve hatta daha önceki birçok açıklamalarında takınacağı tavrı belliydi. Ama yine de PKK taraftarlarının, ister zindanlarda olsun isterse de diğer mücadele alanlarında olsun, gösterdikleri millitan ruhlu direnişler gözönüne alındığında, Öcalan'ın da bu direniş ruhuna saygı temelinde direneceği umuluyordu.

açıklamalarında takınacağı tavrı belliydi. Ama yine de PKK taraftarlarının, ister zindanlarda olsun isterse de diğer mücadele alanlarında olsun, gösterdikleri millitan ruhlu direnişler gözönüne alındığında, Öcalan'ın da bu direniş ruhuna saygı temelinde direneceği umuluyordu. En azından böyle bir tavrı temenni ediliyordu. Öcalan'ı tanıyan zaten ne mal olduğunu biliyordu. Ama tanımayanlar ise, onu Kürdistan'ın Che GUEVARA'sı olarak kafalarında canlandırmışlardı. Che GUEVARA devrimciydi, direnişçiydi. Ölümüne meydan okuyan bir millitandı. Ama Öcalan'ın direnişçi mi yoksa teslimiyetçi bir tavrı mı takınacağı mahkeme salonunda belli olacaktı.

Mahkeme günü yaklaştıkça dünya kamuoyunun gözü

PKK'nin deyimiyle savaşında barışında çözüm yeri olan İmralı Kabesine çevrildi. Dünya devletlerinin birçok Medya mensubları İmralı'da toplanıp, Öcalan'ın takınacağı tavrı, göstereceği direnişi dünyaya duyurmak için birbiriyle yarıştı. Öcalan, birçok PKK millitani gibi ser verip sır vermeyecekmiydi yoksa itirafçı olup teslimiyet bayrağını çekecekti. En çok merak edilen konu buydu. Söylemek gerekir ki, hemen hemen tüm Kürtlerin temennisi Öcalan'ın direnmesi yönündeydi. Kendisi tarafından gösterilecek kahramanca bir direniş Kürtlere çok şeyler kazandıracaktı. Ama Öcalan'ın ne böyle bir niyeti vardı ve ne de kendisinde o yürek vardı.

PKK'nin deyimiyle savaşında barışında çözüm yeri olan İmralı Kabesine çevrildi. Dünya devletlerinin birçok Medya mensubları İmralı'da toplanıp, Öcalan'ın takınacağı tavrı, göstereceği direnişi dünyaya duyurmak için birbiriyle yarıştı. Öcalan, birçok PKK millitani gibi ser verip sır vermeyecekmiydi yoksa itirafçı olup teslimiyet bayrağını çekecekti. En çok merak edilen konu buydu. Söylemek gerekir ki, hemen hemen tüm Kürtlerin temennisi Öcalan'ın direnmesi yönündeydi. Kendisi tarafından gösterilecek kahramanca bir direniş Kürtlere çok şeyler kazandıracaktı. Ama Öcalan'ın ne böyle bir niyeti vardı ve ne de kendisinde o yürek vardı.

Mahkeme günü gelip çatığında Öcalan, tiyatronun belki de en son sahnelerinden birini daha oynayacaktı. Cam kafeste görünür görünmez, işkence görmediğini ve kendisine saygı gösterildiğini söyleyip kendi müritlerini yalancı çıkardı. Ondan sonra da, devletin kendisine gösterdiği saygı gereği kendisinin de saygılı olup hizmet edeceğini çok rahat bir şekilde beyan etti. Faşist Türk analarından özür dileyerek, şehit Kürt analarına hakaret edip, Kürdistan şehitlerine ihanet temelinde teslimiyet bayrağını çekti. Kendi şahsında Kürt milletini, kişiliksiz, korkak ve teslimiyetçi bir millet olarak dünya kamuoyuna tanıttı. Açıklamaları ve teslimiyeti herkesi hayal kırıklığına uğratarken, kafalardaki sözümona Che GUEVARA'nın gerçek yüzünü ortaya çıkardı. Yıllardır Kürt halkının tepesinde Demokles'in kılıcı gibi sallanıp, astığı astık, kestiği kestik olan Öcalan'ın, diğer dünya diktatörleri gibi hasta, korkak olduğu ortaya çıktı. Ve PKK başkanlık konseyi denilen kurumun Kurmayları da ne yazık ki, kendilerini kişiliksizleştirip düşüren bu hasta kafa yapısına, vicdanları sızlamadan alkış tuttular. Tarikat Şeyhinin mahkeme savunma ayetleri kitaplaştırılarak Kurani Kerim olarak dağıtıldı.

"Demokratik Cumhuriyet" tezi çerçevesinde, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin tüm kutsal ilke ve amaçları ayaklar altına alınarak, özgür vatandaş kof saçma kavramlara indirildi.

Kürtlerin haklı ve vazgeçilmez taleplerini özgür vatandaş gibi içeriksiz bir talebe haps eden Şeyhin Kurani Kerimi, zindanlarda kendilerini yakıp açlık grevlerinde şehit düşen Kürt yurtseverlerini deli, bozukruhlulu, hasta olarak damgaladı. Ulusal önder olarak tap-tıkları Şeyhleri için kendilerini ateşe verip bedenlerini parçalayan kahraman Kürt evlatları, dengersiz, bozukruhlulu olarak kitap sayfalarına geçti. Türklerin Balkanlar, Asya ve Ortadoğu üzerindeki faşist-Turani görüş ve doktrinlerini savunup Kürtlerin, kendi katilleri olan Atatürk'e ve onun kürdüğü kanlı bayrağa saygılı ve minnettar olmaları gerektiğini vaaz eden tarikat Şeyhi, gerçek bir Kemalist olup, Türkesten daha Türkeşçi olduğunu ayetlerinde yazdı. Tefsir ve açıklamalarla bitmeyen Şeyhin bu ayetleri dışında bir de Genel Kurmaya verdiği itirafnamesindeki ayetlerinde, her-şeyi noktası-noktasına kadar sıraladı. Ve nihayetinde mahkemesi sembolik bir idam kararıyla noktalandı.

Tarikat Şeyhi, üstlendiği görev gereği rolüne devam etti. 2 Ağustos 1999 daki açıklamasında: Türkiye'nin selameti için Gerilla güçlerinin savaşı durdurması ve var olan güçlerin sınırdışına çekilmesi talimatını Avukatları aracılığıyla verdi. Ve aynı zamanda emekliye ayrılan Orgeneral Çevik Bir, iki kez İmralıya ziyaret şerefinde bulundu. Ve ilginç olan ise, 23-29 Temmuz tarihinde yapılan genişletilmiş PKK-MK toplantısında alınan kararların

bir maddesi, Öcalan'ın yaptığı açıklamanın desteklenmesi maddesidir. PKK-MK toplantısı 23-29 temmuz tarihinde toplanıp Öcalan'ın açıklamasını destekliyor ve Öcalan ise bu açıklamayı, MK toplantısından bir hafta sonra (2.8.99) kamuoyuna açıklıyor. Yani PKK-MK Öcalan'dan daha önce bu kararın alınacağından haberdar oluyor. Öbür taraftan Öcalan tarafından PKK başkanlık konseyine gönderilen 1 Ağustos 1999 tarihli mektupta, PKK'ya atfen, Kuzey Irak'ta yersiz çatışmalara girmemek kadar, her tehlikeye karşı çok yönlü savunma esasır. Çünkü ortam her türlü tehlikeye açıktır. Savunma ve hareketlilik buna göre hazırlıklı olunmalıdır. Türkiye'yle bu konuda yaklaşımlar hayatidir. Sonuçta Türkiye oradaki varlığını kendisi için tehlike değil bir güvence olarak görmelidir. Kendinizi orada bir yabancı güç olarak, yerli güç olarak görmelisiniz. Sizlerle olan diyalog ve yaklaşımını devlet biliyor ve karşı tavrını koymadı. Sizlerin gerçekliğini sıkı izliyor..

Şimdi sormak gerekmez mi? Alınan bu kararlar, Genelkurmayın denetiminde yazılıp verilen bu talimatlar kime hizmet ediyor? Kim kimler tarafından yönetiliyor? Bunun değerlendirilmesini artık Kürt kamuoyunun vijdanına bırakıyorum.

K.Kürdistan parçamızda Kürtlerin aleyhinde süregelen 15 yıllık PKK-Devlet savaşında, halkımız en karanlık, ülkemiz ise tarihinin

1980'den önce hiçbir MHP'li faşistin giremediği Kürdistan, MHP bayrak ve şubeleriyle süslenip yeniden istila edildi. Kürtler arasında nifak tohumları ektirilerek Kürdistan toplumsal yapısı dinamitlenip parçalandı. Halkımız, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi adı altında sürdürülen bu savaşta ağır bedeller ödeyerek en değerli varlığını feda etti. Güvendi, destekledi. Ama, Kürtlük adına Kürtleri tahrip eden kötülük tanrılarının savaş elçileri, her zaman olduğu gibi bu sefer de halkımızın temiz ve fedakar niyetini kötüye kullanarak, halkımızın direniş azmini teslim almaya çalıştı, çalışıyor.

belki de en tahripkar yıllarını yaşadı. Dörtbin üzerinde köyümüz yakılıp yıkıldı. Yirmibeşbinden fazla insanımız gerek Devlet gerekse de PKK tarafından katledildi. Beşmilyondan fazla insanımız Türkiye metropollerine göç ettirilerek Kürdistan boşaltıldı. Metropollere göç ettirilen milyonlarca Kürdün asimilasyonuna zemin hazırlandı. 1980'den önce hiçbir MHP'li faşistin giremediği Kürdistan, MHP bayrak ve şubeleriyle süslenip yeniden istila edildi. Kürtler arasında nifak tohumları ektirilerek Kürdistan toplumsal yapısı dinamitlenip parçalandı. Halkımız, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi adı altında sürdürülen bu savaşta ağır bedeller ödeyerek en değerli varlığını feda etti. Güvendi, destekledi. Ama, Kürtlük adına Kürtleri tahrip eden kötülük tanrılarının savaş elçileri, her zaman olduğu gibi bu sefer de halkımızın temiz ve fedakar niyetini kötüye kullanarak, halkımızın direniş azmini teslim almaya çalıştı, çalışıyor. Hal-

kımız, teslimiyet bayrağının dikildiği İmralı'da zincirlenmeye zorlanıyor, zorlatılıyor. Ama, ağır bedeller ödeyerek Kürdistan Bağımsızlık Mücadelesinde ayağa kalkan fedakar halkımız, binlerce yıllık tarihinde olduğu gibi, bugün de direniş geleneğinden hiçbir taviz vermeyerek, teslimiyete inat, direnerek dirilecektir. Verilen bunca bedellerin, feda edilen bunca değerlerin hesabı sorulup Demirci Kawa'nın balyozuyla zalim Dehakları, teslimiyetçi korkakları ezip, uğruna herşeyini feda ettiği Bağımsızlık yolunda ilerleyecektir.

Halkımız, atalarından devr aldığı direniş bayrağını kötülük tanrılarının kalbine çakararak, Ahura Mazda'nın ışıklı yolunda ilerleyip, direniş ZAFER'le teslimiyeti ise İHANEYLE taçlandırmasını bilecektir.*

PİRKEMAL

MEDYA ETİĞİ

** Özgür Politika Türk medyasında olmayan "gazetecilik etiği" ne her gün saldırırken, kendisi Kürt medya alanında çok daha kötüsünü yapıyor, gazete Kürt basın sahalarında agresif, baskıcı ve etiğe uymayan bir pratik sergiliyor, aşağıda bunlardan yalnız bazı örnekler okuyabileceksiniz...*

Kürt medyası, genel olarak ülkesinde ve Türkiye'de büyük kısıtlamalara, sansüre, toplatılmalarına maruz kalmaktadır. Hatta medya mensupları kurşunlara hedef olmuştur ve olmaktadır. Bunun temel nedeni, Kürt basınının, ulusal- toplumsal gerçeğini ve sorununu dillendirmesi ve kamuoyunun gündemine getirmesinden kaynaklanıyor. Aynı zaman da, Kürt basın kurumları, TC devleti'nin resmi ve gayriresmi güçleri tarafından yapılan, günlük baskı ve tehditlerle karşı karşıya bulunmaktadır. Bu realite uluslararası kurum ve kuruluşlar tarafından takip ediliyor. TC devletinin, Kürt medyasına yönelik tutum ve yöntemleri eleştiriliyor, mahkum ediliyor ve hatta aylık ve yıllık raporlarla Türkiye'nin bu ayıbı, Dünya kamuoyu'nun bilgisine sunuluyor. Tabiidir ki bu tutumlar ve uluslararası kuruluşların tavırları beraberinde ciddi bazı sonuçlar da doğuruyor. Türkiye, özellikle Kürt medyasına karşı yöntemleriyle, Dünya medya platformlarında itibarı sayılmayan ve lanetlenen ülkelerin başında geliyor.

TC devleti'nin anti-demokratik uygulamaları, şüphesiz Kürt medyası tarafından hemen hemen her gün ağır eleştiri ve yorumlara tabi tutuluyor. Kürt gazeteciliği, kendisi için özgür bir ortam, düşüncelerinin kısıtlanmadığı, sansür edilmediği ve baskılara maruz kalmadığı bir yayın yaşamı talep ediyor. Bu anlamda da, Dünya demokratik kamuoyunun sempatisini ve dayanışmasını alıyor.

Kürt basını öbür taraftan, özellikle Türkiye'nin tirajı en yüksek gazeteleri başta olmak üzere, tele-

vizyonlar ve radyolarının da, söz Kürt gerçeğine geldimi, basın etiği ve ahlakından çok uzak oldukları savını ileri sürüyorlar. Bu çerçevede Kürt dergi, gazete, radyo veya televizyonlarında sık sık bu noktaya parmak basılıyor.

Ne yazık ki, kendilerini Kürt basınının en ön sırasında gören Özgür Politika gazetesi ile, Medya tv, Kürt medyası alanında anti-demokratik ve basın ahlakı ile bağdaşmayan bir çizgi çiziyorlar. Başkalarının gözlerindeki iğneyi görüyorlar ama kendilerinin gözündeki çuvaldızını görmüyorlar. Tabiidir ki, bu iddiaları ispatlayan örnekleri burada aktarmayı bir görev görmekteyim.

Bunun yanında Roja Teze adlı PSK'ya yakın gazete de yayınlanan..... Ahmet Kaymak imzalı makalenin de provakatif, objektif olmayan yanları ile bugün yakıcı bir ihtiyacı olan yakınlaşma sürecine zarar verdiği düşüncelerimi dile getirmek istiyorum. Said Elçi ve Dr. Şıvan olayını da kapsayan " Ulusal kimlik, Örgütsel Kimlik ve PDK-Bakur" yazısında değerli arkadaşım Bayram Ayaz Dengê Bakur dergisi 2-3 sayısında, kamuoyunda geniş bir sempati uyandıran tasbitlerde bulunmuştu. Bence bu misyonun örgütleyici gücü olan PDK-Bakur çevresinin böyle bir yaklaşımdan sonra, yine yaraları deşme içeriğini taşıyan bir yazının Roja Teze'de yayınlanması gerçekten de bir talihsizlik ti. Umarım, bundan sonra Roja Teze sorumlu arkadaşları bu hassas ve nazik konularda daha ihtiyatlı davranırlar ve böylesi spekülative yazılara yer vermezler...Bu dostça bir eleştiridir ve öyle de anlaşılmasını umut ediyorum.

ÖZGÜR POLİTİKA ÇALIŞANLARI KÜRDİSTAN PRESS'E YAZIYOR: "BİZE PAÇAVRA YOLLAMAYIN"(!)

Dünyaya gururla bakan, onurlu yurtsever ve Kürt medyasının en önde gelen isimlerinden olan merhum Orhan Kotan'ın vefatının birinci yılı nedeniyle çıkarılan Kürdistan Press-hejmaraya taybeti'nin kendilerine gönderilmesini hazmetmeyen Özgür Politika "gazetecileri", yurtseverliğe, basın ahlakına ve etiğine yakışmayan bir mektupla birlikte gazeteyi gönderilen adrese iade ediyorlar. Özgür Politika sayfalarında sıkça Türk basınına ve Babıralı'ye yönelik etik konusundaki epey eleştiriler yapıyor. Şüpheyle, bu eleştirilerin birçoğuna bizler de katılıyoruz, ama Özgür Politika'nın kendi çuvaldızı'nı görmeden başkalarına da iğne batırması anlaşılacak bir durum değil.

Burada, Özgür Politika çalışanlarının yazdıklarını tekrarlamaya gerek duymuyorum. 4 Ağustos'ta gönderilen mektup merhum Orhan Kotan'a ve Kürdistan Press'e hakaretlerle dolu. Burada bunu ifade etmekten kendimi alıkoyamayacağım. Kendilerini "gazeteci veya basın mensupları" olarak değerlendiren Özgür Politika'cılar bu mektupla ve daha sonra başka örneklerini vereceğim pratikleriyle, partizan ve diktatoryal-otokratik eğilimin mensupları olduklarını çok iyi kanıtıyorlar. Merhum Orhan Kotan'ın en azından Kürt Basını alanında yaptığı fedakar

profesyonel çalışmalarına bir Kürt yurtseveri ve aydını olarak hürmek göstermek gerekmektedir. Bu herşeyden önce kendine saygınlığın bir ölçüsüdür. Kürt basınında emek veren şahsiyetlerin şu veya bu örgütün adamları olması gerekmiyor. Şu veya bu örgütün alkışçıları ve müridi olmasını gerektirmiyor. Bakanız bir cümlesinde, Özgür Politika çalışanları ne yazıyor:

"Gazetemizin posta kutusunun seviyesiz, aşağılık ve KUKM'ne düşmanlık yapan yayımlar (!), oportünistlerin, kaçkınların, mülteci rantçıların yayımları ile kirletilmesi bizi rahatsız ediyor. Bir kez olsun bari bir işe yarayın, bize özel aile derginizi, yani o paçavrayı yollamayın! Posta kutumuzda kusmuk görmek istemiyoruz!"

Bu cümlelere gerçekten yorum bulmak zor oluyor... Özgür Politika, Babıralı'ye çatarken, onların resmi ideoloji ve politikaya hizmet ettiklerini, çoğulcu-demokrasi'yi hazmedemelerini söylüyor. Ve Özgür Politika çalışanları, yukarıda bazı cümlelerini alıntı verdiğim mektubu Kürdistan Press'e yolluyor. Detaylı yorumunu siz değerli okuyuculara bırakıyorum...

ÖZGÜR POLİTİKA - FAKSINDAN PADEK - FAKSINA...

Bilindiği gibi PKK Başkanı A.Öcalan'ın, tutuklu bulunduğu İmralı adasından verdiği açıklamalar Kürt siyasi hareketinde geniş

Özgür Politika çalışanlarının yazdıklarını tekrarlamaya gerek duymuyorum. 4 Ağustos'ta gönderilen mektup merhum Orhan Kotan'a ve Kürdistan Press'e hakaretlerle dolu. Burada bunu ifade etmekten kendimi alıkoyamayacağım. Kendilerini "gazeteci veya basın mensupları" olarak değerlendiren Özgür Politika'cılar bu mektupla ve daha sonra başka örneklerini vereceğim pratikleriyle, partizan ve diktatoryal-otokratik eğilimin mensupları olduklarını çok iyi kanıtıyorlar.

tartışmalara yol açıyor. PKK ekserisinin dışında negatif yankı yapan bu açıklamalara birçok Kürt örgütü eleştirel bir gözle baktı ve bakıyor. Bu bağlamda PADEK örgütü de Eylül'ün 23'ünde bir grup gerillanın teslimiyeti ile ilgili görüş beyanında bulundu. Ertesi gün Özgür Politika faksından, PADEK faksına "Silahını alıp Kürdistan'a gitmeyen o...u çocuğudur" ...yazılı bir faks geliyor... Bu çirkin hakarete yorum bulmak gerçekten de zor. Günlük bir gazete de çalışan, basın ahlakından, demokrasiden, düşünce özgürlüğünden söz edenler böyle cümleleri kullanamazlar - diye düşünüyorum. Böyle bir tavır kimler takır - bunu ahlaki yargılara sahip her insan bilir...*

Sermed YILMAZ

KRAL ÇIPLAK

Yazmak istemiyorum. Aklımdan geçenleri yazmak istemiyorum. Kalemim geri geri gidiyor. Ama yazmasam da çatlarım. Ya da yarın sabah aynada kendi yüzüme bakamam.

Siz bu yazıyı belki okumayacaksınız, çünkü yayınlanmayacak. Ya da yayınlanacak ve büyük tepkiler alacak. İkisi de artık beni korkutmuyor. Her tarafa dev çuvalyıldızlarla saldırırken minicik bir iğneyi kendimize batırmayı bir türlü beceremediğimiz için bu hallere düştük de farkında değiliz.

Çok uzun süredir yaşanan "toplumsal cinnet" haline dayanamıyordum. Devletin saçtığı korkuyu ve "Psikolojik savaş"ın insanları şaşkına çevirmesini (Sevgili Aziz Nesin'in bizi silkeleyip kendimize getirmek için kullandığı APTAL deyiminin gerçeğini, yani İNSANLARIN DEVLET VE MEDYA TARAFINDAN APTALLAŞTIRILMASINI) anlıyordum, ama gene de dayanamıyordum.

Yıllardır sabah-akşam TV ekranlarından, gazete manşetlerinden, radyo antenlerinden yayılan yalanların milyonlarca insan tarafından gerçek sanılmasını anlıyor ama gene de dayanamıyordum.

Öcalan'ın Roma'ya gidişini izleyen günlerde kadınlı-çocuklu Kürtlerin bütün toplumun gözü önünde linç edilmeye kalkışılmasını ve bunun olağan karşılanmasını; saldırganlar elleriyle kurt işareti yaparak kimliklerini açıkladıkları halde hiçbirinin hakkında hiçbir işlem yapılmamasını anlıyor ama gene de dayanamıyordum.

Anlıyorum. Olaylara zamanında yeterli tepkileri gösterememenin faturasını öduyorduk şimdi. Öylesine bir cinnet noktasına vardırırmışlardı ki toplummuzu; değil buna karşı çıkmak, yeterince

alkışlamamak bile büyük tehlikeydi. "Yeterince alkışlamıyorsun, o halde katılmıyorsun. Demek ki sen de hainsin!" denmesinden korkarak kraldan fazla alkışlar görünmek zorunda kalanları anlıyor ama dayanamıyordum.

Şimdi çok şey, çok değişti. Artık birçok şeyi anlayamıyorum bile...

Biz de mi çıldırdık "Psikolojik savaş"ın kaskacında? Ne demeye onların propaganda sözcüklerini perçinliyoruz?

"ASRİN DAVASI" gerçekte ne olabilirdi?

Belki Nürnberg duruşması! Nazi savaş suçularının yargılanması?

Orada ırkçılık yargılandı (Faşizm çaktırmadan es geçirildi) Ama hiç değilse o yılların tortusu, "İnsan Hakları" kavramlarının uluslararası hukuğa yansımaları doğurdu.

Gene de Naziler yenilmiş, kolları kanatları kırılmış haldeydiler.

"ASRİN DAVASI" gerçekte ne olabilirdi?

Belki filozof Bertrand Russell'in önyak olduğu "Viet-Nam Savaş Suçları Mahkemesi". Öyle ya, Nürnberg'de yargılanan Naziler savaş mağlubuydu. Oysa Russell Mahkemesi, dünya jandarması ABD'ni, daha iktidardayken yargılıyordu. Hem de Amerikan kamuoyu daha savaşta ölen çocuklarının hesabını sormaya başlamadan, Viet-Nam'a saldırılar doruk noktasındayken. Bu onurlu mahkemenin bir üyesi de O ZAMANKİ Türkiye İşçi Partisi'nin başkanı Mehmet Ali Aybar'dı. Viet-Nam'dan getirdiği ve Amerikan saldırısının sivil halkı hedeflediğini ispatlayan fotoğraflardan

oluşan bir sergiyi Ankara-Altındağ semtindeki pazar yerinde, minik bir karpuz sergisini kiralarak açmıştık. Bu sergi daha ilk sabah, polis gözleri önünde Altındağ Adalet Partisi başkanının başını çektiği bir grup tarafından sopalı-taşlı saldırıya uğramıştı ve ben de okul yıllarımdan sonra ilk kez kavga etmek zorunda kalmışım. Ama ertesi günkü gazeteler, "sabırsız halkın tepki gösterdiğini" yazıyordu. (Adam olacak Medya daha o zamanki kakasından belliymiş!)

"ASRİN DAVASI" imiş!..

Esir düşmüş bir gerilla liderinin yargılanması "Asrın Duruşması" olabilir miydi?

Başka bir duruşma geliyor aklıma: LEIPZIG DURUŞMASI.

Yıl 1933, Naziler tüm güçleriyle iktidarda. benzetmek gibi olmasın, mecliste azınlıklar ama, Cumhurbaşkanı Hindenburg'un görevi Hitler'e vermesiyle bir "Azınlık Hükümeti" kurmuşlar. Derken meclis binası "Reichstag" esrarlı bir yangınla yanıp kül olmuş. Hitler bu yangından komünistleri, sosyalistleri sorumlu tutuyor. Muhafif partiler, sendikalar kapatılıyor; üyeleri tutuklanıp-o zamanlar toplumdan titizlikle saklanan-toplama kamplarını boyluyorlar. Yangının kundakçısı olarak da bir sığınmacı suçlanıyor: Yahancı mihrak, bir Bulgar komünisti Georgi Dimitrov. (Sonradan sosyalist Bulgaristan'ın kurucusu)

Leipzig duruşmaları tüm dünyanın gözleri önünde yapılıyor. Hitler, bu mahkeme ile komünistlerin nasıl canavar olduklarını ispatlayacak. Çok da becerikli bir propaganda bakanı var: Göbels. Göbels ne derse, milyonlarca Alman o sözleri tekrarlıyor, papağan gibi. Sıkıysa tekrarlama, sen de yok oluverirsin, farklı sesler çıkaran az sayıdaki insan gibi.

Ama duruşma, Naziler için tam bir felaket oluyor. Halim selim, ufak tefek Dimitrov, önce ayrıntıları bir yana bırakıp Nazizm'e cepheden saldırıyor. Onun insanlık düşmanı kimliğini çok somut olaylar ve kanıtlarla gözler önüne seriyor. ve sonra da...meclis yangınının nasıl olabileceği hakkında- o çok sağlam mantuk yapısının verdiği beceriyle-bir tahminde bulunuyor: "Olay hakkındaki veriler öyle garip ki, bu yangının olabilmesi, ancak binanın altında bir gizli geçidin varlığıyla mümkün. Naziler bu geçitten girerek yangını çıkarmış ve aynı yoldan kaçmış olmalı. Sonra da bu işi muhalefetin üstüne atarak bir taşla iki kuş vurmak istiyorlar. Komünistler ve sosyalistlerden kurtulup tek sesli bir Almanya kuracaklar."

Bu tahmin aynen doğru çıkıyor! Dahası, davanın ileri safhalarında daha da ilginç sahneler yaşa-

Anlıyorum. Olaylara zamanında yeterli tepkileri gösterememenin faturasını öduyorduk şimdi. Öylesine bir cinnet noktasına vardırılmışlardı ki toplumumuzu; değil buna karşı çıkmak, yeterince alkışlamamak bile büyük tehlikeydi. "Yeterince alkışlamıyorsun, o halde katılmıyorsun. Demek ki sen de hainsin!" denmesinden korkarak kraldan fazla alkışlar görünmek zorunda kalanları anlıyor ama dayanamıyordum.

nyor. Dönemin Nazi başbakanı Hermann Göring, tanık olarak katıldığı duruşmada sanık Dimitrov'un bir sözüne öyle sinirleniyor ki kendini tutamarak bağıyor: "Susturun bu herifi"!... (Efendim? Mecliste Merve Kavakçı için "Haddini bildirin" mi demiştiniz?)

Dimitrov bununla da yetinmiyor: Nazilerin suçluluğunu tamamen ortaya çıkardıktan ve faşist ideolojinin rezilliğini apaçık ortaya döktükten sonra, taa en sonunda açıklıyor ve kanıtıyor ki, kendisi zaten yangın tarihinde Berlin'de değil, uzak bir yerdeymiş! Bunu en başta yapsa, kendini hemen kurtaracak. Ama onun derdi kendi değil, Faşizm!

Öcalan davası nasıl "Asrın davası" imiş?

Bir asker eşi, kocasının nasıl öldürüldüğünü gözyaşları içinde

anlatıyor. Bu acıya kayıtsız kalınabilir mi? Bütün salon gözyaşları içinde, yargıç dahil. Öcalan kadının acısını anladığını ve paylaştığını söylüyor. Hepsi insanca. Ama insanca olmayan bir tek şey var bu manzarada. Çünkü devletin ve onun şakşakçısı medyanın görmek ve göstermek istediği sahne yalnızca bu.

Ya madalyanonun öteki yanı? Çoluk-çocuk, genç-ihtiyar mily-onlarca Kürt insanına çektirilen acılar? 1992 Newrozunda üstüne saldırılan silahsız halk? Lice'nin, Şırnak'ın tankla topla-hem de havan topuyla- dümdüz edilmesi? Zorla boşaltılan ve çoğu yakılan 3600 küsur köy, evinden yurdundan edilen 3 milyonun üstünde "zorunlu göçmen"? adına bir dönem "Güneydoğu", şimdi de "bölge" denen Teksas'ta Kürt canının hesabını oldu? Yıldız hanımın benim de yürekten paylaşmak istediğim acısı medya tarafından cıvık bir reklama dönüştürülürken (ATV sabah haberlerinde Hakan Aygün'ün Yıldız hanım'ın küçük oğlula yaptığı iğrenç röportaj), milyonlarca canın sesi bile çıkamıyor. (Perihan Mağde'nin 5 haziran tarihli Radikal'deki yazısı benim gördüğüm tek istisna. belki Ahmet Altan, Oral Çalışlar, Can Dündar, Celal Başlangıç gibi dürüst birkaç kişi de yazmıştır. Görmedim, günahlarını almak istemem).

BARIŞ. Ne güzel bir söz. Bu söz-çük için ben de birşeyler yapmaya çalıştım, karınca kaderince. Bir miktar bedel de ödedim

ve daha da borçluyum sanırım. Ama bugün sözü edilen şey barış filan değil, resmen ROMA BARIŞI*(Bakınız: Dipnotu)

Öcalan " Bana fırsat verilirse 3 ayda gerillayı dağdan indiririm" diyor. Yahu be gerilla, "Fareli Köyün Kavalcısı" masalındaki gibi, kaval sesini duyunca körü körüne ardından gidecek kadar büyülenmiş, şuursuz bir şey miydi ki; "Dağa çık" denince çıkıyor, soğuşa, açlığa, sussuzluğa, ölüme katlanıyor; sonra kavalcı "İn" deyince kuzu kuzu inyor dağdan!?...

Devletin asimilasyon politikasından, Kürtlere çektirilen acılardan ve çaresizliğin onları dağa çıkmaya yönelliğinden söz bile edilmeyen bu duruşma nereden "Asrın Davası" oluyormuş? Öcalan bunların sözünü etmeyince-bakar mısınız kara mizahamüdahil avukatlarından Can Özbay üstüne üstüne gidiyor: "Kürtlere yönelik bir baskı var mı?" Bulanık ve cılız bir yanıt. "Bir halkın dilini yasaklamak kötü bir şeydir" gibisinden...

Dün sabah "DÜŞÜNCEYE ÖZGÜRLÜK 37" adlı broşürü yayınlıyarak Gülsüm Akyüz' ün suç!? una katılmak üzere Sultanahmet' teki İstanbul Adliyesine gittim. Tramvaydan inip Adliye'ye giderken parktan geçiliyor. Sırında "Turizm Polisi" yazan görevliler ayakkağı boyacısı çocukları kovalıyordu. Ama tam sokağa açılan köşede, bir başka boyacı, sandığının başındaydı ve ona dokunan yoktu: merakla sordum: "Niye

Öcalan " Bana fırsat verilirse 3 ayda gerillayı dağdan indiririm" diyor. Yahu be gerilla, "Fareli Köyün Kavalcısı" masalındaki gibi, kaval sesini duyunca körü körüne ardından gidecek kadar büyülenmiş, şuursuz bir şey miydi ki; "Dağa çık" denince çıkıyor, soğuşa, açlığa, sussuzluğa, ölüme katlanıyor; sonra kavalcı "İn" deyince kuzu kuzu inyor dağdan!?...

çocukları kovalıyorlar da size dokunmuyorlar?" Boyacı çok doğal bir şey söyler gibi: "Abi onlar Ağrı' ı. Yani Kürt de ondan" dedi.

Yazmak istemiyorum. Akıldan geçenleri yazmak istemiyorum. Kalemim geri geri gidiyor.

***DİPNOTU:** Roma Barışı (Pax Romana) alaycı bir deyim. Köleci Roma İmparatorluğu çok barışsever bir devletmiş, hep barış olsun istermiş. Ama küçük bir şartı varmış: Onun bütün istediklerini kayıtsız-şartsız kabul edeceksin, yani köle olacaksın. Viet-Nam Savaşı yıllarında bu deyim "Pax Americana" olarak canlanmıştı. Şimdi korkarım bir katkı da bizden geliyor: "Pax a la Turca"!*

Şanar YURDATAPAN

Wê kengî edebiyata Kurd azad bibe /2/

Toza zemên û qalibên eşîretiyê digel baweriyên res û belek, di çavên edebiyata Kurd de tev li roniyê bûne, baweriyek siyasî û millî nade Partî û hêzên Kurdistanê yê têkoşer. Ev bawerîya han, bi tenê di hinde Şexsiyetan de tê beyan kirin, lê belê di helwîstên teng de, li ber mehkeman û di dema fermana îdamê de zû tê wenda kirin. Di ser teresibata kevin de, dirikên bawerîya nuh a komunîzmê, ketine çavên edebiyatê û dernakevin. Tevî têkçûna komunîzmê ne sidfeye jî, hîna komunîstên Kurd jî vê baweriyê emînî! Mîna ku dikarin rêya paşeroja komunîzmê rast bikin. Komunîstên Rûsa bi xwe îflasa komunîzmê îlan kirin. Yanî, bingehên komunîzmê tarîmar kirin. Ama, komunîstên Kurdistanê, ne civaka xwe ya Kurd û ne jî cîlên nuh bi vê pevçûnê ya bi hikum aghedar nekirin. Ne jî rewş tehlîl kirin. Helwîsta komunîstên Kurd, mîna yê ku bê aqil ku aqil bide ye. Teqlîda mezhebciyên kevin kirin û hîna jî dikin.

Pistî wofata Hezretî Muhemed, li ser xîlafetê pêrewan bi hev ketin. Vê Xîlafê îslam jî hev cuda kirin ji bo fitohatan û xenîmetan jî hev jêkvebûn. Mezheb îlan kirin. Rehberên mezheban ziriyetên xwe perwerde kirin. Mirşîdên Kurdan di koşan de, xwe bi zihdî îlan kirin. Yanî terkedinya xwe beyan kirin. Rewşa Kurdan roj bi rojê ber pejandinê çû. Kurdistan bû xenîmeta Tırka û Farisa. Kurd bûn ehl-terîqet. Di dewletên xerîban de bûn eşîret. Yanî li ser erdê xwe bûn mihacir. Ya dimînin mihacir an dibin esîr. Piraniya esîrbûnê jî bi destên xerîban tîz azad kirin. Ji bi viya kêşa Kurd bi mihnet e.

Têkoşerên azadiyê yê rast ku kîne di pêşiyê de

netên nas kirin. Ew jî malxerabûne. Tebîeta Markîsiyan netên rêza mezhebciyan. Tevî herdû alî jî, pêrewên xerîban e. Rewşa îro bi tirs e. Li ser sînorên di nav Kurdistanê de, bi qasî hevt caraên berê ordiyên dijminan li ser e. Netewexwaz û welatparêzên Kurdistanê mirûzê hêviya wan tehl e. Heger mîfikir û rehberên edebiyata Kurd ya siyasî rêya paşeroja Kurdistanê li pêşiya hêz-partiyên Kurdistanê rehber bikin, di cih de ew tîz tasfiye kirin. Ya baş ewe ku, mîfikir bi xwe seriyê xebata siyasî bikêşîne. Ji werîsê îdamê netirse. Heybeta tekoşera îdam e.

Meselen:

Heger Markîsî, maldar û mezhebcî werin cem hev, di nav bîst salan de, pîrsa Kurd geş dibe. Civata Kurd jî vê limlimê derdikeve der. Pîrsa Kurd siyasî dibe. Dema mere li ber Xudê digere hîlbet mere mirazekî dixwaze. Lê heta mere berxudar dibe hal di mere namîne. Viya tebîete, hinek dikin hinek din jê dixun. Di sala 1968an de ez li Bexdayê girfîbûm. Ji wê hepsêre digotin: (qesiri-nîhaye) Piraniya yê ku hevpiştîyên Qrêl bûn di vê hepsê de hatibûn kiştin. Di vê demê de Mawî û endamên Partî (PDK) qamçe dikirin û esît lê dikirin. Sî sal derbasbûne hîna jî dengê qamça ji guhên min dernakevin. Piştî Pêşmergehekî şikandin, çima ku cûn li Barzanî neda.

Abdulrahman Albezaz, serekwezîrê Iraqê yê berê ewjî girfîbû. Di tehqîqatek giran de bû. Wî jî mîna min bawer ne dikir ku, sax jî vê cejnemê derkeve ber. Albezaz di sala 1966an de îttifaqa 29ê Hezîranê bi Mela Mistefa Barzanî re mohr kiribû.

Bi mocîba vê îtîfaqê ceng di navbera tevgera Kurd û Iraqê rawestabû. Pênc wezîrên Kurd di hikumeta Albezaz de cih girtibûn. Di roja 17 Temûza sala 1968an de Ahmed Hesen Elbekir û Sedam Huseynî inqîlab li serê Abdulrahman Arif kirin. Arif revî û Albezaz hat girtin. Heyeta PDK jî, hineka xwe gihandin Kurdistanê û em çend kes di rêde ketin destê ordiyê. Wê çaxê ez nivîskarê rojname (Birayefî - Altaxî) bûm. Di eynî demê de grûpa Celal Talabanî bi ordiya Iraqê re em taqîb dikirin. Rewşa me ya siyasî bi sêr bû. Ez û Albezaz bi hev re di celhikekê debûn. Di şevê de piştî celada zîndan bi cî hiştin, bi dizî me dest bi munaqesê kir. Albezaz gote min:

-Ji ber go min bi were îtîfaq îmze kiriye ez hatime girtin. Min jî gotê:

-Niyeta te ji ewil de ne safî bû, tektûk bû. Albezaz tore bû û got: -Hûn Kurd bêaqilî û ji siyaseta fêhm nakin. Hinek ji we mixbircî ne, hinek ji we jî dikin limîlim û otonomiyê dixwazin.

Zora min nehat, min negot Albezaz devê xwe bigre. Çunkî min zanibû bi partîkî tek teref, bi alîkariya Îranê kengî be emê li ser enîşkê bikevin. Di sala 1974a şoreşa me bi mocîba îtîfaqa Alcezarê di navbera Iraq û Îranê de di nav 15 rojan de hat îptal kirin. Şahînsahê Îranê di hevpeyvinê xwe de eynî wiha got: (Me ji Mela Misrefa Barzanî re nego li hember Iraqê şer bike, berî em dest bi hereketa Barzanî bîdin şer hebû. Em li qezencê geryan, me qezenc kir.)

Barzanî di nav wesiyetên xwe de gotiye: Heger her tekoşerekî Kurd di rojê de carekê bi qasî nefesa xwe di bin avê de kare bimîne, bi qasî vîya dîrok û edebiyata xwe ya Kurd bixwîne ez bawer dikim ku, Kurdistan di paşerojek nêzîk de ava dibe. Yê ku, li hembet Mela Mustefa Barzanî bûn, di wextê de gotin: Britanya li ser rîya casûsên xwe di tevgerê de veşartibûn, Mela Mustefa Barzanî qanî ku, wa otonomiyaya Iraqê dixwest bidewe jê paşde bixşîne, miqabil otonomiyek jê firehtir ku, heya çiyayên Hemrînê bigre. Lê malûmatên weha di arşivan de nayên dîtin. Ji bo parastina jiyana xwe min xwe avêt Xaniyê Qunsilê Îranê li Stenbûlê. Di tehqîqatê de Qunsil ji min re got: (Hûn Kurd çiqas tamin) meqseda qisa Qunsil min lehîl kir ku, Qunsil dibêje min: Heşt milyon Kurd di Îranê de ji xwe ne emîn in, ne jî di jiyana xwe de memnûn in. Wê çaxê ez bi xwe hesiyam û mana qisa Albezaz fêhm kir ku bi qasî xezîna zêraye. Ji wî zemanî heta îtîfaqa Adenê bîst û sê salin. Ka di fêhm û têgihîştina siyasî li ba tekoşerên Kurd de çi hatiye guhertin?

Serokê PKK A.Ocalan, pêwendiyên xwe bi Suriyê re girêdan got: Dagîrker ni mîna hev in. Nerm û sert û dijwar bi derece derece texmîn kir. Ocalan, şoreşa xwe, ji hemî şoreşên berê mezintir kir. Hemî îmkân û derfetê Kurdan serf kir. Di sala 1998a li Adenê Tirkîyê û Suriyê bi dizî li hev rûniştin. Di vê komcivînê de, cîgirê wezîre derve yê Tirkîyê Ugur Ziyal û Generalê îstixbara-

tan yê Suriyê, Adnan Hasan Albedir li ser PKK di nav xwe de îtîfaq dirist kirin. Ewe jî naveroka îtîfaqê ye:

1-A.Ocalan ji nuha de ne li Suriyê ye. Ne jî dikare bizivire Suriyê.

2-Suriyê rê nade endam û nijadên PKK li ser erdê Suriyê xwe tevdêr bikin û derbasî erdê Tirkîyê bin.

3-Baregehên PKK di Suriyê debûn, vala kirine. Carek din netên bi karhanîn. Suriye nahêle PKK çalakîyan li dijî Tirkîyê bike.

4-Suriyê desr bi girtina hevpiştuyên PKK di Suriyê de bike û malûmatan bidet Tirkîyê. Piştigoya îtîfaqê;

Herdû aliyên îtîfaqêran Tirkîye û Suriye pêkve, xeta telefonê yekser di nav xwe de bixşînin ji bo malûmatên li ser PKK bidin hev. Di Balyozxanên herdu dewletan de, çilkên îstixbaratan danîn ji bo tevgera PKK binçav bikin. Suriyê mîna Tirkîyê PKK rêxistin-ek teror nas dike. Herdu alî li hev hatin ku, Lubnan di vê îtîfaqê de bibe şîrk. Suriyê sozê didet Tirkîyê vê

îtîfaqê cih bi cih bike.

Îmza: Adnan Hasen Albedir

Generalê îstixbaratê

Imza: Ugur Ziyal

Cîgirê Wezîre derve

Adana

19-20/10/98

Em pir dîr nerin. Edebiyat û zemanê siyaseta me ya Kurd, li ser enîşkê ketiye. Me gotibû jî îtîfaqa Alcezarê heta ya Adanê bîst û sê salbûne. Qonaxek ne pir dirêj e. Ama ji tarîxa mehkema Şêx Seîd Pîran, heta roja mehke-

ma serokê PKK Ocalan, zemanekî gelekî dirêj e. ..Eynî roj, eynî axaftin eynî tarîx, eynî tertûb-Viya ne tedbîr bû, viya tehdîd bû. Da ku, Kurd fêhm bikin ku Kurd nikarin bibin dewlet. Em mecbûrin di vira de tehlîla bikin. Diyare yê ku, serê xwe li hember rejîma nuh rake, rejîm wî efû nake. Partî û xelkê wî jî pêre tê ceza kirin. Yên ku, li hember sistema nuh di deverê de, Markisiyên radîkal û Mezhebcîyên li dijî Erebiştana Sudîyêne. Bêgoman ne netewîzwazin. Neteweyxwez demokrat û êmna hîxwazin îro. Sistema nuh, ji demekê ve du hêzên deverê dan ber armancên xwe ku wan sist bike. Bin laden û Ocalan teqîb kirin. Bin laden ji cih rakirin, lê negirtin. Cîgirê wî Wedîi Alhac girtin. Revandin li Emrîka di Nuyorkê de dan mehkemê. Alhac di îfada xwe de xwest ku, Qaziyê mehkemê îfada wî bi dev bixwîne. Qazî daxwaza Alhac red kir ji ber ku, Qazî şik kir ku Alhac dixwaze bi riya îfada xwe wek şêfre malûmatan bide hevalên xwe li derî mehkemê. Di tehqîqatê de tekoûerên rast ku kîne nas kirine. Di vê derbarê de, ya ku vê tehlîlê bê encam dike Alhac di Kînyade xwe veşartîbû. Ocalan, ew jî efnî tewqîte de ji Kînya revandin Tirkîyê. Ocalan mîna Alhac ji Qazî nexwest. Bi van gotinan gazî Qaziyên mehkemê kir û got: (Geli Qaziyên birêz) Îfada Ocalan hate xwendin û hate çapkîrin. Heta di sîkê de jî hat firotin. Eve tektîk bû li hember jî, tektîk bû.

Nedûre karbidestên Tirkîyê mîna karbidestên berê, xwe bixapînin. Qerara îdamaya ocalan di dest xwe

de, li dijî hikûmeta herêma Başûrî Kurdistanê bi kar hîne. Ama, bi yalî qerara îdamê yê dir ku, li dijî PKK bikarbîne, wê çaxê êgir berdide ordiya xwe, jiyana Ocalan di dest Tirkîyê de sermiyan e. Ocalan hîna di mehkemê debû, dema gazî Qaziyên mehkemê kir û got "Geli Qaziyên birêz) xwe ji terore cuda kir. Ama, Dema biratiya kolneder ji dê û bavên kuştîyên tirka xwest, erkannên şovenîzmê di mêjiyê hemiyande lertzand. Bi dest Tirkîyê de bi tenê wa valahiya ku di PKK deye ya ku, PKK bin hewceyî heyetek şehreza, ya pêwendîya programan resm dikeye, îstîxlal dike. Serokahiya PKK ku, li hember tektîkên Tirkîyê hêrîşên xwe ji bo wergirtina mafên neteweyî yên bingehîn kî xelkê xweyê Kurd re, ji tehlîya berê dîr dikeve. Ordîya Tirkîyê, bê hevpiştîyek giştî li hember xwe tenazil nake. Di dîroka Kurdistanê de, hîna tevgerêk bi şik û bi şêfre, pêk nehatiye, ne jî serokekî hilbijartî bi bawerîyek pê û pak hê nehatî wucud. Bi tenê ferman û qerar ji paytextên dagîrkeriyê de hatine cih bi cih kirin. Tevî di şerîeta îslamî de şik û şêfre heramin jî, Mela Bin Ladin bi şêfre xwe diparêze. Bin Ladin ne ji bo mezhebêk vexwendî an ji bo terîqetek nuh tevgera xwe bi rêve dibe. Cihada Bin Ladin bi rêve dibe sîf ji bo cîhana îslamê, bi edeleta Umer Bin Abdulêzîz ya ku, misliman hemû bê ferk û cuda di neteweyek giştî debûn, di wê baweriyê deye. Yên li hember Bin Ladin dibêjin: Wedîi Alhac di tehqîqatê de niyeta Bin Ladin ya rast keşif kir. Biryarên sax û selamet di van deman de her hal ne

mimkin e.

Ebû Nîdal dema ji hereketa El-Feteh ya Felesîniyan veqetiya, xwe bi tekoşerê rast îlan kir. Li dijî îdeolojiya Îsraîl û li hember stratejiya Amerîka di devera rojhilata navîn de texrîbatên mezin kirin. Bi dehan şexsiyetên berpirsiyar îxtîyal kirin. Xwînkarekî mehkûm bû. Di van rojan de serbest digere. Serokê dezgeha mafên mirovan li Felesînê, lê doz vekirîye ku, wî mehkeme bikin. Xayeta serokê dezgeha parastina mafên mirovan ewe ku, Ebû Nîdal ji esil de ne tekoşerekî rast bûye. Ebû Nîdal di van rojan de, dixwaze Bin Ladin birevîne teslîmî edaleta Amerîka bike. Tevî A. Ocalan tehqîqat di behrê de pê re kirin û di nav camê de jî mehkeme kirin, dîsa yên ne di şopa Ocalan debûn, negotin Şemîdîn Sakîk niyeta Ocalan keşif kirîye. Miheqîqên Tirk îfada malûmatên xwe, dan ser wezên Ocalan yên di tariyê de. Ocalan gotîye ku, dema serokên Kurdan ji ber sebeban nikaribin xwe bi niştîmanperwer îlan bikin, bila bi merem gavên xwe bavên pêş, dîsa bila wer bikin ku, neyar qet nikaribin ser rûyê merema wan vebibin. Loma bawermendên Ocalan dibêjin: Kes li bilî Ocalan Ocalan fêhm nake. Kurd çima mecbûrin dengê xwe nekin? Hemi hêz û rêzên Kurdistanê berpirsiyar in. Roj roja edebiyeta Kurd e. Tehlîl dewam dike heta kef bi sabûnê dikeve an heta tekoşerên rast tînan naskirin ku kîne.*

Muhemed DEWRAN

Bawerî bi Romê nabe

Kürdistan halkı, dünya ülkelerinin arasında en çetin şartlar altında Ulusal Kurtuluş Mücadelesini veren halklardan biridir. Kürtlerin hakkı mücadelesinin başkaldırma tarihi sürecinden beri, Kürt halkı bitmeyen savaş acıları içerisinde. Kürtler, birbirlerine karşı inatçı ve heryönü ile kahraman, yabancılara karşı ise yumuşak duygusal ve iyiniyetli kimliğe sahip olma niteliğini kazanmak için, milli duygularını üzerine almadan yaşamına devam eden gamsız milliyetlerdendir.

Kürt halkının önderliği, senelerden önce ta günümüze dek çeşitli mücadele halkalarından geçerek, yaşam biçimlerini sürekli olarak düşman pençesinde ölümle sonuçlandırmıştır. Kürt ata sözünde Roma güvenilirmez. Kürt halkı türküsünde de Rom haindir, sözü yer almaktadır. Kürtler eskiden Osmanlı devletine Rom adını vermişlerdi. Kürt şair ve yazarları da bu devlete Rom diye yazarlardı. Kürtlerin Osmanlı devletine Rom demelerinin nedeni, Osmanlı devletinin kurulduğu bölge olan Anadolunun bir zamanlar Roma İmparatorluğunun elinde olması ve bu devletin bölgesinde olmasıydı. O zaman Kürtler, o devlete Rom demişlerdi. İmparatorluk parçalandıktan sonra, doğu bölgesinde Bizans İmparatorluğu kurulmuştu ki, ona Doğu Roma adı verilmişti. Anadolu da onun bir parçasıdır. Daha sonra Anadolu bölgesinde Osmanlı devleti kurularak, Bizans İmparatorluğunun yerini almış ve eskiden beri Kürtler o devlete Rom adını vermişler.

Ahmedi Hani de, Mem û Zîn de Osmanlı devletine Rom demiş. Haninin Osmanlı devleti ile ilgili sözlerinden biri şöyle:

Fakat ezelden Tanrı böyle yaptı

Bu Romu ve Acemi bize saldırttı

Osmanlı devletinin yıkılmasından sonra da Kürtler,

T.Cumhuriyetine Roma Reş yani Kara Rom demişlerdir.

Kürtler, çok eskiden beri kendilerine musibet ettikleri Osmanlı devleti ve bugünkü T.C devletine halen Rom devleti ve kara Rom demesindeki nedeni, o devletin Kürtlere karşı uyguladığı zulüm, zorba, katliam, soykırım ve her türden insanlık dışı uygulamalardan dolayıdır.

Sultan Abdulhamit ve ondan öncekiler de Kürtlere karşı zalimce davranmışlardır. İnsanlar öldürülmüş, göçe zorlanmış, köy ve kentler yerlebir edilmiş, yüz hanelik köyler yirmiyeye, elli hanelik de sifıra inmiştir. Kürtler zorla göçe ve sürgüne tabi tutularak, yerlerinden ve yurtlarından edilmiştir. Maddi ve manevi yönden de zayıf düşürülerek insan gibi yaşam hakkını tamnamışlardır. Bu jenosid ve soykırıma rağmen, Kürt nüfusu Kürdistanın genelinde-kendi coğrafyasını, tabiatını severek sadık toprakları üzerinde- kalmayı tercih etmişlerdir. Kürtlerin nüfus artışı, tabiat kanununa bağlı, doğal bir gelenektir. Toprağı kutsal olan bir ülkenin bereketinde, kürt insanının tükenmediği ve aksine nüfusun çoğaldığı görülmektedir. Rahmetli Turgut Özalın tespit ettiği Türkiye'deki Kürt kökenli nüfusu 14 ile 15 milyon arasında olduğunu resmen kamuoyuna duyurarak, T.C devletinin kulağını çekti. Kürtlerin bugünkü nüfusunun kırk milyonun üzerinde olması, ilhakçı ve sömürgeci devletlerin gözünde korkunç bir rakamdır.

Osmanlı devrinde, Kürtler, Kürdistana adaletten, doğruluktan ayrılmayan memurları istedikleri zaman, Osmanlı devleti bunun tersini yaparak Kürtlerin başına zalim ve insafsız memurları göndermişlerdir. Sonra bu adaletsiz davranışlardan dolayı Kürtler, sürekli ikazlarda bulunarak çağrı yapıyor ve Kürtler bu çağrılarında, zulme artık dayanamayıp Ermenilerle birlikte adaletin yol ve yön-

temlerini arayıp, istemlerini talep etmişlerdir. Kürtler, Osmanlı Padişahının elinden çıkan Bulgaristan ve Girit yerleşim alanlarının elden gitme sebebinin; idarenin zulmünden ötürü olduğunu hatırlatarak, insanların kendilerini kendi menfaatleri doğrultusunda hak ve adaletin bulunduğu alanlara doğru yönlendireceğini söylemiş ve Kürt halkının da kendi milli çıkarını her şeyden üstün tutarak yönlendireceğini beyan etmiştir. Kürtler o zaman Padişaha: Bir saatlik adalet yetmiş yıllık ibadetten daha hayırdır dediklerinde, Osmanlı Padişahı Kürtlerin bu sözü üzerine duymazlığa gelerek ses çıkartmamıştır.

Bedirhan Paşazade Abdurrahman, Sultan ikinci Abdulhamit Hana yazdığı bir dilekçe de: Kardeşlerimin bu şekilde işkence altında bulunmaları, eğer beni İstanbula getirmek ve düşüncelerimden, kararlığımın vazgeçirmek amacına yönelik ise, Tanrıya and içerim ki, bu önlem kararlığımı ve direncimi güçlendirmekten başka bir şeye hizmet etmez ve Aslana darbeler indikçe pençesi şiddetlenir demiştir. Osmanlı (Rom) ve T.C (Roma Reş) devleti otoritesindeki ahlak ve karakterinde hiç bir yenileme ve değişim ihtiyacını duymak istemeyen bir devletten demokrasiyi beklemek, başka karanlık şeyleri tercih etmek anlamına gelmezmi?

T.Cumhuriyeti kuruluşundan bugüne dek, demokrasi ne insan haklarının olmamasına dair özen göstermiştir. Bu yüzden,

güvenlik koşullarının olmadığı yargılamalar, ister sivil isterse de DGMlerde ki yargılamalar bağımsız değildir. Aksine keyfi yargılamalardır. Bu sebeplerden dolayı T.C mahkemelerinin adil olup olmadığı tartışmaları söz konusu olamaz. Bu ülkede demokrasi kokusu varsa, adil yargılamalar üzerinde tartışılır. Yoksa, başka anlamlar verilerek üzerinde durulur. Çünkü; askeri DGM gibi oluşan mahkemelerin bulunduğu ülkelerde, ordudan sıyrılan generallerin meclis üzerindeki otorite ve ağırlığı ile devletin bütün yönetimini ele geçirir. Türkiyede anayasal hukuk çerçevesinde, fikir ve düşünce özgürlüğü bu şekilde sınırlandırılmıştır. T.C devlet programında, tek ulus, tek dil, tek ırk, tek kültür otoritesi vardır. Bunun dışında başka haklar tanınmıyor. İşte laik Cumhuriyet dedikleri böylesi bir ülkede bin yıllık kardeş hikayesi temeli üzerinde barış ve demokrasiyi önermek; iki halkın birlikte yaşayıp ayrı halka eşit hakların verilmesi, hiç mümkün değildir. Kürt halkının inkarı, insan haklarının ihlali, işkence, sürgün, faili meçhul cinayetler, azınlık milliyetlerin inkar ve katliamıyla örülmüş T.C gibi vahşi bir devletten adil yargılama, adil barış istenebilir mi? Kürt sorununun olmadığını, bunun bir terörizm sorunu olduğunu söyleyen T.Cden demokrasi ve kardeşlik talep etmek, kendini inkar etmekten başka bir anlama gelemez. Kürtlerin talep ve özgürlüğü açısından, Rom (Osmanlı) devleti ve Roma Reş (T.C.)yi kuran Selanikli Mustafa Kemal devlet idaresi

arasında hiç bir fark yoktur.

KaraRom mahkemelerinde tutuklanıp yargılanan her Kürt bilir ki, mahkemeler adil ve bağımsız değildir. Umut beklemek ve barış talep etmek, hele hele demokratik Cumhuriyet çerçevesinde iki halkın kardeş birliği ve barıştan dem vurmamak, kendi düşmanını tanımamak demektir. Kürt halkının haklı Ulusal taleplerini ayaklar altına alarak, bu haklı ve vazgeçilmez talepleri özgür vatandaş gibi dar ve içeriksiz istemlere indirgemek, ne bir Kürt liderine yakışır ve ne de bu istemler Kürt halkını bağlamaz. Bu istemler ve yapılan savunmalar ancak kendini ve sahiplenen örgütünü bağlar. Değişik milliyetlerin birbirine benzeyen kültür, gelenek ve görenekleri olabilir. Ama, başka Ulusun, başka milletin birbirine benzeyen ortak milli yönleri olamaz. Bunun için; Kürt halkının düşmanlarına, cesur ve direniş çizgisinden taviz vermeyerek, Kürt halkının haklı Ulusal taleplerini dayatmaktan başka çıkar yolu yoktur.

Bu anlamda, bütün Kürtler ve Kürt örgütleri, politikasını, siyasi arenasını ve diplomatik alanlarını genişleterek, ortak görüş yaratma temelinde kişisel ve örgütsel çıkarlardan vazgeçip, ortak hedefler etrafında nihayi amaç olarak bağımsız Kürdistan mücadelesini ön plana almalıdırlar. *

Kuthettin ÖZER

Dengê Bakur üzerine

Günümüz dünyasında Medya'nın önem ve ağırlığı tartışılmaz derecede önemlidir. İster örgütlenme de, ister propaganda-ajitasyonda ve isterse de siyasi-politik faaliyetlerde olsun, medya'nın önemi, kendisini hemen hemen hayatın her alanının da hissettirmektedir. Kitleye hitap etme ve onu yönlendirmede olduğu kadar, onun dünya görüşü ve tavrının belirlenmesinde de medya'nın rolü küçümsenemez. Basın-yayın alanında güçlü olanlar, olmayanlardan daha fazla manevra alanlarına sahiptirler. Daha fazla örgütlenecek, örgütleyeceklerdir.

Basın-yayın alanına hakim olmanın temel koşulu maddi imkanlara sahip olmakla beraber, esas temel koşul ise, yoktan var eden, imkansızlıktan imkanlar yaratabilen örgütlü, disiplinli bir kadrosal yapının var olmayışdır. Var olanın ise örgütlülük ve Particilik adına örgüt-süzlüğü dayatmalarından kaynaklanmaktadır.

Bir kurumun veya bir partinin genel görevlerini geliştirip yerine getirmesi açısından yayın organı, bir Parti'nin ideolojik önderidir. Partinin elinde en önemli örgütlenme silahlarından birisi de hiç şüphesiz yayın organıdır. Parti

yayın organı, kitlenin örgütlenmesinde, partinin siyasi-politik görüşünün yayılması ve gelişen olaylar hakkında tavır belirlemede birinci derecede rol oynar. Parti yayın organı, örgütlenme ve örgütleyenin ta kendisidir. Bu silaha sahip olmak, yoksa sahip olma imkanlarını yaratmak, varsa eğer onu daha da geliştirip hem içerik ve hem de kalite bakımından zenginleştirmek şarttır. Kürdistan ve Kürt ulusunun kurtuluşu adına yola çıkan bir Parti için güçlü, kaliteli ve içerikli bir yayın silahına sahip olmak, başlıbaşına önem arz eder.

Bu kısa belirlemelerden sonra yazının konusu olan Dengê Bakur'a dönmekte yarar vardır.

Dengê Bakur'un Kürt yayın kerhanesine katılması ve onu zenginleştirmesi elbetteki önemli ve sevindiricidir. Kürdistan'ın inşa edilen beden basamağına konulan her taşın elbetteki önemi ve değeri vardır, olmalıdır. Dengê Bakur'un hem bir okuyucusu ve hem de bir taraftarı olarak, onun yayın politikası hakkındaki bazı görüş ve eleştirileri yazma sorumluluğunu hissederek, göze çarpan bazı olumsuzluklara parmak basmayı bir görev bildim. Dengê Bakur'un pozitif yönleri-

ni bir tarafa bırakacak olursak, negatif yönleri daha ağır basmaktadır. Özellikle iki konu üzerinde durmakta yarar vardır kanısındayım.

- 1- Dengê Bakur'un üstlendiği görev
- 2- Dengê Bakur ve ona verilen önemsizlik

Denge Bakur'un, PDK-B tarafından finanse edilen bir yayın organı olduğu hemen herkes tarafından bilinmektedir. Ama Denge Bakur'un hangi misyonu üstlendiği muğlaktır. Denge Bakur, bir merkez yayın organı mı yoksa demokratik bir kitle yayın organı mıdır belli değildir. PDK-B'un birçok ağır topları bu yayın organını yazılarıyla süslemektedirler. Bu sevindiricidir elbette. Ama gelgör ki, yazılan hemen hemen tüm yazılar kişisel görüş yazıları olup, Denge Bakur, Parti politikasını geri cepheye itip kişileri ön plana çıkaran yanlış bir yayın politikası izlemektedir. Denge Bakur' da, Parti programını bağlayıp PDK-B'nin dünya ve ülke görüşlerini, gelişen olaylar hakkındaki politik tavrını belirleyecek herhangi bir yayın anlayışı yoktur. Partinin merkez organlarında tartışılıp haledilmesi gereken Parti sırları

ve sorunlarını, kendi sayfalarında yayınlayan bir yayın organı olarak Denge Bakur, yanlış bir yayın politikası izlemekte ve örgütleyici olacağına örgütsüzlüğe yol açmaktadır. Parti sır ve sorunlarının tartışılması gereken yer herkese açık yayın organları değildir. Parti sırlarının tartışıldığı, Parti itibarını zedeleyen yazıların yazıldığı bir Parti yayın organı hiçbir yerde görülmemiştir. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir olaya rastlamak mümkün değildir. Parti sırları açığa çıkarılamaz. Varsa eğer Partinin iç sorunları, bunlar Partinin merkez organlarında tartışılıp hal edilir. Bu olumsuzlukların açık yayın organlarında tartışılıp açığa çıkarılması, hem partinin birliğini bozar ve hem de partinin var olan itibarını zedeler. Hele hele illegal partilerde böyle bir olay olamaz, olmamalıdır. Denge Bakur böylesi olumsuzluklara meydan vermemelidir. Partinin birliği herşeyin üstünde tutulmalı ve Denge Bakur buna hizmet etmelidir.

Bu anlamda:

- a) Denge Bakur, kendi sayfalarında Parti politikasına ağırlık vermeli ve Partinin politik tavrını hakim kılmalıdır.
- b) Kendi tüzük ve programı çerçevesinde Partinin politik görüşlerini, politik hattını açmalı ve onunla kadro ve taraftarlarına rehberlik etmelidir.
- c) Partinin siyasi ve politik dünya görüşünü açarak halkı örgütlemelidir. Eğitimci olmalı, yarınlarmın Parti kadrolarını

hazırlama yönünde çaba sarfetmelidir.

d) Koflaşmış günlük gazete yazılarından kaçınarak, kitlesini pasifleştirmeye değil, içerikli, kaliteli yazılarla Partinin kitle içerisinde örgütlenmesine hizmet etmelidir.

e) Partinin birliğini zedeleyecek, kitlenin moralini olumsuz yönde etkileyip, örgütlülüğe örgütsüzlüğü dayatan yazı veya yazarlara sayfalarında hayat hakkı tanımamalıdır.

f) Kadrolarını yazı yazma yönünde teşvik etmeli, örgütleyen ve örgütlendiren bir yayın organı olarak Partinin gözü-kulağı olmalıdır.

g) Kendi sayfalarında, Partinin siyasi-politik görüşlerine ağırlık vermekle beraber, eskiden olduğu gibi, kadro ve taraftarlarına yazı yazma hakkı tanımalı ve yazılan bu yazıların Partinin görüşlerine ters düşmeyecek şekilde kabul görmelidir.

Ayrıca Kürt dili, edebiyatı ve tarihine sayfalarını açarak, Kürtçe'nin gelişmesine ve okuyucusunu Kürtçeyi okuyup yazmaya teşvik etmelidir. Bununla beraber Kürtçenin gramatiksel yönüyle yazılması, Denge Bakur'a ayrı bir önem kazandıracaktır.

Yukarıda kısaca önerilen maddeler ve benzerleri gözden geçirilip hayata geçirilmezse, Denge Bakur'deki görüş keşmekeşliği devam edip beraberinde birçok olumsuzluğu getirecektir. Parti'nin siyasi-politik görüşleri Denge Bakur'a hakim kılınmadığı müddetçe, kişisel görüşler ön plana

...Partinin siyasi ve politik dünya görüşünü açarak halkı örgütlemelidir. Eğitimci olmalı, yarınlarmın Parti kadrolarını hazırlama yönünde çaba sarfetmelidir...

çıkıp bu görüşler Parti görüşü olarak algılanacak ve Partinin var olan itibarına gölge düşürecektir. Partinin örgütlenip güçlenmesinde ilkeli bir yayın organının varlığı kaçınılmazdır, şarttır.

Denge Bakur'un diğer bir eksik yönü ise, onun hem mizampaj ve hem de diğer bazı yönleriyle kalitesiz oluşudur. Özellikle Kürtçe yazılar gramatiksel olarak yanlış yazılmakta ve bu da, bir dereceye kadar Kürtçeye önem verilmediğini beraberinde getirmekte ve Kürtçeye hakaret anlamına gelmektedir.

Daha birçok ufak-tefek hata ve eksikliklerin var olmasına rağmen, Denge Bakur'un daha olgun, daha verimli ve örgütleyici bir yayın hayatına kanalize edilmesi için, tüm Parti kadro ve taraftarlarına önemli görevler düşmektedir. Bu görevlerin yerine getirilip Denge Bakur'a yayın hayatında başarılar dilerken, verimli, ilkeli bir yayın organında görüşmek umuduyula...*

Reşit AKMEŞE

Kamuoyuna

PKK Genel Başkanı A.Öcalan' ın, mahkeme süreci ve sonrası, genel de Kürt hareketi ve özel de partisiyle ilgili aldığı tavır ve kararlar, Kürt kamuoyunda sıcıyla tartışılmaya devam ediyor. Belirtmek gerekir ki, A. Öcalan ve örgütü PKK' nın, bu 180 derecelik değişim açısı hala da Kürt kamuoyunda şaşkınlık yaratmaya devam ediyor. Partimiz, bu yeni durumu değerlendirmeye almanın ve bu konu hakkında görüş ve tavrını Kürt kamuoyuna açmanın bir sorumluluk haline geldiği düşüncesindedir.

PDK/Bakur, A.Öcalan' ın Afrika ülkesi Kenya'da tutuklanıp Türkiye'ye getirilmesinden günümüze kadar yaptığı değişik açıklamalarda, Kürt Sorunu'nun bir kişi veya örgüt sorununu aşığı, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de yaşayan 20 milyona yakın Kürt halkının, ulusal davası olduğu tesbitinde bulunmuştur. Partimiz, bu tavrı aldığı anda tabiidir ki önemli bir temelden hareket etmektedir. Bunun ana gerekçesi, bir taraftan TC devleti'nin, diğer taraftan PKK Genel Başkanı, Başkanlık Konseyi ve PKK'ya yakın basın organlarının, sorunu Öcalan'ın kişisel durumu veya PKK'nın örgütsel durumuyla izah etmesinden kaynaklanmaktadır. Şüphesiz, bu her iki anlayış da, netice itibarıyla Kürt ulusal davasının genel çerçevesine derin zararlar vermektedir. Kürt davasını PKK ile özdeşleştirmek, sorunu uluslararası alanda veya Kürt halkı nezdinde, bir tek örgütün silindiriinde boğmak anlamına gelmektedir. PKK' nın siyasi, pratik ve propagandativ alanlarda tutumu da bu anlayışın yerleşmesine hizmet etmektedir.

A, Öcalan, tutuklandığı andan günümüze kadar, TC devleti'ne "barış" adı altında, Kürt hareketinin vermiş olduğu mücadelenin "gereksizliğini" ve

hatta "haksızlığını" vurgulamaya çalışmaktadır. Tarihi Kürt direnişlerini, "gerici, dıştan destekli ve yobaz" kavramlarıyla sıfatlandırmaktadır. Partimiz, bu tavır eğer Öcalan' ın kişisel durumu ile kalmış olsa idi, şüphesiz olaya bakış açısı da daha değişik olacaktı. Fakat, PKK Başkanlık Konseyi ve PKK'ya yakın kitle iletişim araçlarının da bu dalgaya katılmaları olaya ayrı bir vahimiyet vermektedir. İstesez veya istemesek, PKK çevresi itibarıyla Kuzey Kürt hareketinde geniş bir kitleye hitap etmektedir, ayrıca takındığı pozisyon Kürt hareketini genel olarak da etkilemektedir. Bu anlam da, Öcalan ve PKK Başkanlık Konseyinin takınmakta oldukları tavır, özel de çevreleri olmak itibarıyla, genelde de Kürtlerde bir umutsuzluğun hakim olmasına neden olmuştur. Partimiz bununla bağlantılı olarak, bütün Kürt yurtsever güçlerine ve bireylerine sesleniyor: Umutsuzluğa kapılmanın Kürt sorununun çözümüne bir faydası yoktur. Kürt ulusal mücadelesi, bugün her andan daha fazla dünya'nın gündemine oturmıştır. Kürt yurtsever-demokrat hareketi birlikte mücadele etmenin koşullarını yaratarak, Kürt Sorunu'nun onurlu bir barış ve siyasi diyalog ile çözümü sürecini hızlandırmalıdır. PDK/Bakur, PKK yurtsever güçleri de dahil olmak üzere, Kürt hareketine birlikte mücadele etme çağrısında bulunuyor.

Şüphe götürmeyen bir gerçektir ki; 15 yıllık silahlı savaşım sürecinde PKK, Kürt hareketinin uluslararası alanda, olumsuz bazı terimlerle sıfatlandırılmasında önemli bir rol oynadı. Ayrıca, Kürdistan'da toplumsal yapılanmanın tahribata uğramasında ve Kürdistan coğrafyası üzerinde yaşama geçirilmesine çalışılan planlara temel gerekçeler sağladı. Genel de Kürt hareketi ve özel de Kuzey Kürt siyasi mücadelesi alanına şiddet ve dominans tandansının yerleşmesine önyak oldu.

Bugün PKK, TC devleti' ne "PKK'nın yarattığı Kürt insanı" adına karşılıksız barış önerisinde bulunuyor. "Demokratik Cumhuriyet Ekseni" çerçevesinde, Üniter Türk devleti vatandaşlığı sıfatını öne çıkararak bir konsept dairesinde Türkiye'de bütün sorunların çözüme kavuşacağı tesbitlerinde bulunuyor.

Öbür taraftan Öcalan tarafından PKK Başkanlık Konseyine gönderilen 1 Ağustos 1999 tarihli mektupta, PKK' ya atfen "...Kuzey Irak'ta yersiz çatışmalara girmemek kadar, her tehlikeye karşı çok yönlü savunma esastır. Çünkü ortam her tehlikeye açıktır. Savunma ve hareketlilik buna göre hazırlıklı olunmalıdır. Türkiye'yle bu konuda yaklaşımlar hayattır. Sonuçta Türkiye oradaki varlığını kendisi için tehlike değil bir güvence olarak görmelidir...Kendinizi orada bir yabancı güç olarak değil, yerli güç olarak görmelisiniz...Sizlerle olan diyalog ve yaklaşımı devlet biliyor ve karşı tavrını koymadı. Sizlerin gerçekliğini sıkı izliyor"...ve mektupta yer alan daha birçok belirlemeler, PKK' nın Güney Kürdistan Federe Devlet süreci önünde, belki tamamen engelliyici bir güç olarak kullanılacağı inancını güçlendiriyor.

İmralı adasından PKK Başkanlık Konseyine ulaştırılan ve buradan da "Kürtler adına" formüleleştirilen bu yukarıda yazdığımız çerçevenin, Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile bir bağlantısı olmaz. Bu anlamda, PKK içinde yer alan yurtsever Kürt insanı bir durum değerlendirmesi yapmasının vaktinin geldiğini görmelidir...

Partimiz, uzun tarihi sürecinden günümüze kadar Kürt Sorunu'nun barış, siyasal diyalog ve demokratik bir yaklaşım ile çözümünden yana tavır koymuştur. Onurlu bir barışın, Kürtlerin kendi geleceğini özgürce belirleme hakkı'nın koşullarının yaratılmasından geçtiği tesbitinde bulunmuş ve bunu siyasi programının merkezine oturtmuştur. Kuşkusuz, Türkiye ağır Kürt problematiğini daha uzun bir süre taşıyacak durumda değildir ve olamaz da. Dünyamız ve 21. yüzyılın çağdaş insanı artık, çözülme ulusal problemleri, kendi problemi olarak görüyor. Bu sorunların

çözümünde aktif pozisyon alıyor. Kürt ve Kürdistan gerçeği bugün yer küremizin çözüm için önüne koyduğu hedeflerden biri olarak duruyor. Türkiye'nin içinde yer alması için özen çabalar gösterdiği Avrupa Birliği bile, "Kürt Sorununu sırtında taşıyan bir Türkiye aramızda yer alamaz" değerlendirmesinde bulunuyor. Böyle bir gerçekliğin yaşandığı konjunktürde, Kürt hareketi Türkiye' ye onurlu bir barış ve stratejik çözümün yolunu açacak değişimlerin yaşama geçmesi dayatmasında bulunmalıdır.

PDK/Bakur, Kürt ulusunun geleceğini özgürce belirleme koşullarını yaratana kadar, mücadelesini yürütmeye kararlıdır. Bu çerçevede bütün Kürt yurtsever örgüt, parti ve şahsiyetlerine beraber hareket etme çağrısında bulunmaktadır.

21 Eylül 1999

**Kürdistan Demokrat Partisi/Kuzey
(PDK/Bakur)
PARTİ MECLİSİ**

<http://www.pdk-bakur.com>
e-mail: bakur@pdk-bakur.com

İMRALI ADASINDAN ESİNTİLER

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi son yılların en karmaşık,bir o kadar bulanık dönemini yaşıyor. Bilindiği gibi oynaş bir kovalamacadan sonra PKK genel başkanı Kenya'dan Türkiye'ye getirildi.Olayları çok dramatize etmeden bir iki soruyu yanıtlamaya çalışalım. PKK nin son süreçte ortaya koyduğu <çözüm önerileri> adı altında çözümsüzlüğü, ilkesizliği, teslimiyeti önermektedir. Şimdi çözüm olarak sunduğu kavramları herhangi bir siyasi yapılanma ortaya atmış olsaydı vay onun haline,ne ajanlığı kalmıştı ne işbirlikçiliği.

Her neyse bunlara fazlaca saplanmanın bir anlamıda yok. Yıllardan beri Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini tüm atomlarına kadar param parça eden,şiddeti yaşamın her alanına hakim kılan en küçük eleştirilerde bile şiddeti bir yaşam biçimi haline getiren,zihniyet ne yazık ki aynı kararlığı düşmana karşı göstermiyor. Bir başka deyişle düşmana gösterilen hoş görü maalesef Kürdistan'ı güçlere gösterilmedi.15 yıldan beri Kürdistan'ın her alanını savaş alanına çeviren güç her ne hikmetse saptamalarının yanlış olduğu kanısına yakalandıktan yirmi gün sonra fark ediyor,ama keşke bunu özgür alanlarda yapmış olsaydı belki o zaman biraz özgür iradeden söz edilebilirdi. Son sürece ilişkin ortaya atılan <çözüm önerilerine> geçmeden,yakalanmadan hemen sonra sarf edilen sözleri kısaca anımsıyalım.(Anam da türk tü,eğer fırsat verilirse hizmet etmeye hazırım)Sanki anasının türk olduğunu yeni keşfetmiş, bunu söylemekle üzerindeki psikolojik baskıyı atmaya çalıştı veya gerçekten annesi türk mü, her neyse o günkü koşullarda avukatlığını üstlenme cesaretini gösteren av.Zeki Okçuoğlu Şex Seid önderliğinde geliştirilen 1925 ulusal ayaklanmasının trajedisini ve oynanan oyunu kendisine hatırlatması üzerine <ne ilgisi var bizimle> yaklaşımını ortaya koyar. birdaha ki görüşmelerinde ise <ilgililer bu tür konuşmalardan rahatsız oluyor,bir daha bu tür şeylerden söz etme> seni uyarıyorum yaklaşımıyla olayı noktılıyor,acaba bunun

üzerine fazla yorum gidermi. <Ben başbakanlık eş güdüm komitesinin çizdiği sınırlar dışına çıkmıyacağım hiç kimsede benden başka bir şey beklemesin>açıklamasına ne demeli.Akabinde duruşmanın ilk günü gelip çatı,bütün taraflar pür dikkat A.Öcalanın yapacağı savunmaya dikkat kesilmişti,<ben yakalandığım günden bugüne kadar bana her hangi bir kötü muamele ve işkence yapılmadı> bir çırpıda TC'nin işkenceci,barbar,soykırmacı rezil yüzünü paklamaya çalışması nasıl açıklanabilir.Kendi adına <şehit ailelerinden özür diliyorum>diyebilen öcalan nedense aynı özürü Kürdistan'lılara çok görüyor olmalı ki ağzına bile almıyor,sanki bu savaşta köyleri yerle bir edilen,topraklarından sürülen,katliamlara maruz kalan onbinlerce can kaybına uğriyan,faali meçhul cinayetlere binlerce aydın ve Yurtseverini kaybeden,kapanan ve kapatılan binlerce okul neticesinden dolayı muazzam bir kaybı yaşayan Kürtler değil de sanki bir başka halk yaşadı,tüm bunlar bireyi anlatsa,sadece onu bağlasa veya etkilese bugün bunları yazma gereği olmazdı.1925 Kürdistan ulusal ayaklanmasını İngilizlerin bir oyunu biçiminde sunmasına,Güney Kürdistan'da 1925 lerden daha tehlikeli bir sürecin işlediğini işaret etmesi neyin çabasıdır.

Aslında hakkını yememek lazım dönem dönem <namuslu kemalistlere> seslenip Güneyde devletleşmenin önüne geçmelerini işaret etmişti,Yine El Hayat gazetesiyle yaptığı röportajda G.Kürdistan'daki gelişmelerin Arap'ların sırtına saplanmış bir hançer olduğunu kendilerinin bunun önüne geçebilmenin mücadelesini verdiğini açıklaması neyin göstergesidir.Yine mahkemede yabancı güçler tarafından kullanıldığını anlatması TC nin yıllardan beridir <kökü dışarda terör> yaklaşımına bilerek destek olması neleri düşündürüyor.Yaklaşık iki ay önce Türkiyede bir doğal afet yaşandı 17,000 üzerinde ölü bir o kadaryaralı evsiz, aşız insanları geride bıraktı,ölenlere Allah'tan rahmet dilerken TC nin bir kez daha enkazaltında kalışına şahit oluyoruz böyle

beceriksiz birdevlettin halen yönetici pozisyonunda olması ne kadar acı, hele onun sömürgeci olmak dahada acı.Bu deprem enkazı için gönüllü seferberlik ilan edip ekonomik katkı öneren PKK güçleri 4000 nin üzerinde köyleri yıkılan Kürdistan'lılar için neden bu kadar istekli değiller.Sanırım bu o kadar umurlarında değil,zaten onlarda Kürtlük aşkı yoktu onun içinde niye yorulsun adamcağız. Türkiye de Deprem enkazının yanında ikinci bir enkaz daha yatıyor, En az onun kadar yakıcı orta yerde duruyor bu enkazı ortadan kaldırmak başta kendimize ve tüm ulusal güçlere büyük sorumluluk düşmektedir,ayrılıklarımızı ön plana çıkarma hastalığından sıyrılıp daha çok ortak yanlarımızı işleyip ortak mücadele etme koşullarını bir an önce yaratmalıyız. Sahip olduğumuz ortak noktalarımızla baş aşağı giden Ulusal mücadeleyi bugünkü handikaptan çıkarmamız mümkün olacaktır,aksi halde tarih öntünde bu sorumluluğumuzun hesabını oldukça ağır ödemiş olacağız. Son günlerde bir <demokratik cumhuriyet> söylemi tutturulmuş gidiyor Muhammed, İsa aşkına nedir bu Demokratik cumhuriyet, TC nin hangi demokratik kurumundan söz ediliyor,Kürtlerin inkarını temel alan,<demokratik cumhuriyet> veya yaptığı jenosidlerle meşhur olan cumhuriyet,kürdistan'ın her karesini tarumar eden bir yapılanmamı listeyi uzatmadan demokratik cumhuriyet ten anladığımız ne,yine bir kaç gün önce açıkladığımız gibi <ne Otonomi, ne Federasyon asıl çözüm demokratik cumhuriyet> anlatında bizde anıyalım demokratik cumhuriyeti ama ulemalardan ve fetva çıkaranlardan değil asıl projenin sahibinden dinliyelim bu meseleyi. Birde başımıza kemalizmin kültür milliyetçiliği çıktı o nasıl bir şey acaba,evrensel değerleri ayakta tutan Halkların kültürel kimliklerini serbestçe savunan bir milliyetçilik,görmiyeli,duymıyalı bu kemalizm zibidisi bayağı Devrimci değerlere kavuşmuş da haberimiz yok kim demiş Faşizme ilham kaynağı olmuş kemalizm,kim demiş diğer

dilleri,kültürleri,şarkıları yasaklamış diye, bu kadarına da pes denir ancak. PKK genel başkanı 1 Eylül den geçerli olmak üzere silahlı güçlerini Kuzey Kürdistan sınırları dışına çıkmasını istedi ve bu önerisi konsey tarafından itirazsız kabul gördü artı silahlı mücadelenin artık anlamsız olduğu yabancı güçler tarafından kullanıldığını(bunu mahkeme duruşmalarında belirtmişti) silahlı mücadelenin yanlış olduğunu yakalanmasını takip eden son yirmi gün içinde anladığını belirtiver hasıl silahların susması muhakakki çok iyi, eğer gerçekten de silahlar karşılıklı susarsa.Unutmadan bunun bir diğer ayağı kafalarda oldukça soru işaretleri bırakmaya devam ediyor.Bir taraftan asıl mücadele alanından çekileceksin ama diğer taraftan Güney parçasındaki kazanımları görmezden gelip dinamitlemeyi önüne koyacaksın.

Denilecek ki bu nereden çıktı hemen açıklamaya çalışalım, bir düşman güçlerine kayıtsız şartsız silahı bırakmayı önerecek eğemenliklerini meşru olarak görecekt ama aynı toleransı Kürdistan'ı bir güce göstermiyeceksin, son başkanlık konseyine yazılan mektup olayları dahada netleştirmeye yardımcı oluyor.Şöyle deniliyor< siz kendinizi misafir bir güç olarak görmeyin oradaki varlığınız Türkiye için tehlike değil, Türkiye için bir güvence olarak olmalıdır yani ordaki Kürd çözümü ve Irak taki demokratik gelişme için,bunda yeriniz bir güvencedir.Tabbi bu türkiye deki demokratik çözümle yaşam bulacaktır.

Yani eskisi gibi orayı Türkiye için stratejik bir tehlike alanı olarak değerlendirmek yanlışdır.Bunu anlamamız gerekir> Kürdistan'ı ve dünya kamuoyuna bir kez daha hatırlatma yapmamız gerekiyor geliştirilmek istenen pravakasyonları görüp teşhir etmek gerekiyor. Sıradan insanların mektuplaşmaları bile engellenen cezaevlerinde PKK genel başkanı her talimatını çok rahat bir şekilde Devletin insiyatifi dahilinde yapıyor acaba bunun üzerinde düşünmek okadar mı zor. Tüm Kürdistan'ı güçler daha uyanık olmak zorundadır PKK nin Güneyde kalmasının bizce bir sakıncası yok ama tek bir şartla ordaki Federe Devletin kayıtsız şartsız kural

ve kanunlarına uymakla geçer bunun başkade bir yolu yoktur bunun,tersi halinde, saldırgan tutumunu sürdürürse Dünya ve Kürdistan kamuoyunda onları teşhir etmek her Kürdistan'ının görevi olacaktır,bir daha tekrarlamakta yarar var bizler herkesten fazla Barıştan yana olduk ve olacağız ama şunuda iyi biliyoruz ki Barış iki yanlı ve konsepti olandır yoksa bir tarafın (devletin) halen karşı tarafı kabul etmemesi ve bunda direnmesi olayı anlamsız kılıyor,Barış için her zaman kinden fazla çabaya ihtiyacımız var ama öyle inkarcı Şöven bir yapılanmayla karşı karşıyayız ki bunu sonuca götürmenin tek yolu daha çok örgütlülük daha çok çalışma ve sürece cevap vermek, Kürdistan halkının katlandığı bunca fedakarlığa layık mücadele bayrağını yükseltmekten geçer,bizler halka dayatılan sahte çözümleri teşhir etmekle yükümlü olmalıyız çözümü siyasal olan kürdistan meselesinin, içini boşaltmak istiyen

hangi güç olursa olsun ona karşı durmak gerçekleri halka anlatmak,geliştirilen bu oyunları her yerde anlatıp sorumluluklarımızı yerine getirmeliyiz,önümüzdeki süreçte tablo biraz daha netleşerek ortaya çıkacaktır,bunu hızlandırmak boynumuzun borcu olmalıdır. İmralidan esintiler su an hic iyi degil, dileriz daha hos esintiler gelir. Tekrar buluşmak dileğiyle.

Baran HEMZE